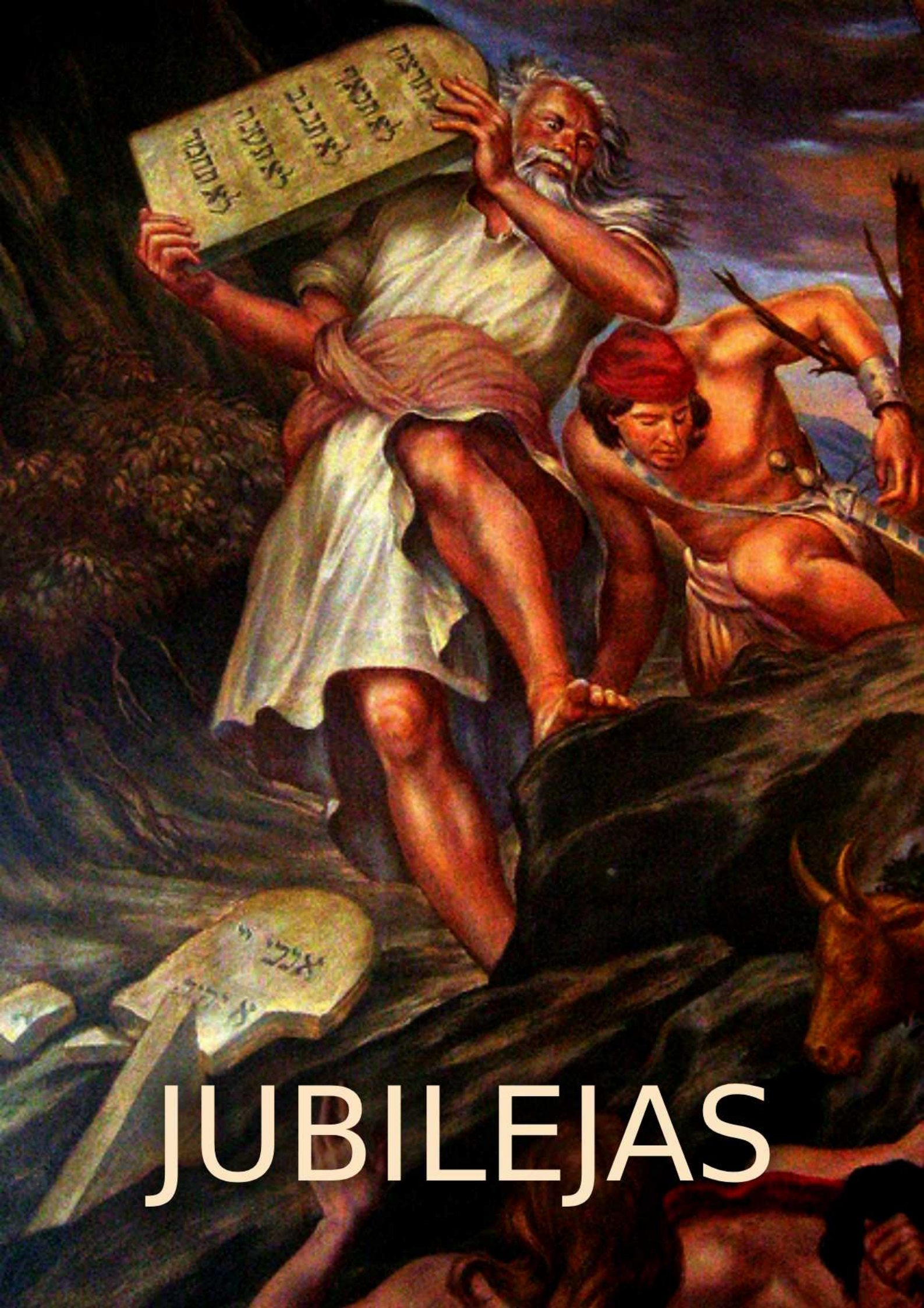

JUBILEJAS

1. NODAĻA

1 Un notika, ka pirmajā gadā pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes, trešā mēneša sešpadsmitajā dienā [2450. gada Pasaules dienā] Dievs runāja uz Mozu, sacīdams: "Uzkāp pie Manis kalnā, un Es tev došu divas akmens plāksnes ar likumu un pavēli, ko Es esmu rakstījis, lai tu tos varētu mācīt."
2 Un Mozus uzkāpa Dieva kalnā, un Tā Kunga godība nolaidās uz Sinaja kalna, un mākonis to apēnoja sešas dienas.
3 Un septītajā dienā Viņš sauca Mozu no mākoņa vidus, un Tā Kunga godības atspulgs bija kā liesmojoša uguns kalna virsotnē.
4 Un Mozus bija kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Dievs viņam mācīja agrāko un vēlāko vēsturi par visu bauslības un liecības dienu sadalījumu.
5 Un Viņš sacīja: “Pievērs savu sirdi katram vārdam, ko Es tev teikšu uz šī kalna, un raksti tos grāmatā, lai viņu paaudzes redzētu, ka Es neesmu viņus atstājis visa tā ļaunuma dēļ, ko viņi ir nodarījuši, pārkāpdami derību, ko Es šodien Sinaja kalnā noslēdzu starp Sevi un tevi viņu paaudzēm.”
6 Un tā notiks, kad visas šīs lietas nāks pār viņiem, ka viņi atzīs, ka Es esmu taisnīgāks par viņiem visos viņu spriedumos un visos viņu darbos, un viņi atzīs, ka Es patiesi esmu bijis ar viņiem.
7 Un tu pats sev uzraksti visus šos vārdus, ko es tev šodien pasludinu, jo es zinu viņu nepaklausību un viņu stūrgalvību, pirms es viņus ievedu zemē, ko es zvērēju viņu tēviem, Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, sacīdams: “Tavim pēcnācējiem es došu zemi, kur piens un medus tek.”
8 Un viņi ēdīs un būs paēduši, un pievērsīsies svešiem dieviem, pie (dieviem), kas nevar viņus glābt ne no vienas viņu bēdu kārtas; un šī liecība tiks uzklausīta kā liecība pret viņiem. Jo viņi aizmirsīs visus Manus baušļus, (pat) visu, ko Es viņiem pavēlu, un viņi sekos pagāniem un pēc viņu nešķīstības un pēc viņu kauna un kalpos viņu dieviem, un tie viņiem izrādīsies par pārkāpumu un bēdām, un par ciešanām un slazdu.
9 Un daudzi ies bojā, un viņi tiks sagūstīti un kritīs ienaidnieka rokās, jo viņi ir atmetuši Manus priekšrakstus un Manus baušļus, un Manas derības svētkus, un Manus sabatus, un Manu svēto vietu, ko Es esmu Sev iesvētījis viņu vidū, un Savu mājokli un Savu svētnīcu, ko Es esmu Sev iesvētījis šīs zemes vidū, lai Es uz tās liktu Savu Vārdu un lai tā tur dzīvotu.
10Un viņi sev taisīs augstienes, birzis un elku tēlus, un pielūgs katrs savu (tēlu), lai nomaldītos, un upurēs savus bērnus ļaunajiem gariem un visiem savu siržu maldu darbiem.
11 Un Es sūtīšu pie viņiem lieciniekus, lai Es varētu liecināt pret viņiem, bet viņi neklausīs un nogalinās arī lieciniekus, un viņi vajās tos, kas meklē likumu, un viņi visu atcels un mainīs, lai darītu ļaunu Manu acu priekšā.
12 Un Es paslēpšu Savu vaigu no tiem un nodošu tos pagānu rokās gūstā, laupījumam un aprijam, un Es tos izdzīšu no zemes vidus un izklīdināšu starp pagāniem.
13 Un viņi aizmirsīs visu Manu likumu, visus Manus baušļus un visus Manus spriedumus un nomaldīsies attiecībā uz jaunmēnešiem, sabatiem, svētkiem, jubilejām un likumiem.
14 Un pēc tam viņi no pagānu vidus pievērsīsies Man ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli un visu savu spēku, un Es viņus sapulcināšu no visām pagānu vidus, un viņi meklēs Mani, lai Es būtu viņiem atrodams, kad viņi Mani meklēs ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli.
15 Un Es tiem atklāšu mieru pārpilnībā ar taisnību un no visas Savas sirds un visas Savas dvēseles izraušu taisnības stādu, un tie būs par svētību, nevis par lāstu, un tie būs galva, nevis aste.
16 Un Es uzcelšu Savu svētnīcu viņu vidū un dzīvošu viņu vidū, un Es būšu viņu Dievs, un viņi būs Mana tauta patiesībā un taisnībā.
17 Un Es tos neatstāšu un neatstāšu, jo Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs.
18 Un Mozus krita uz sava vaiga un lūdza Dievu, sacīdams: “Ak, Kungs, mans Dievs, neatstāj Savu tautu un Savu mantojumu, lai tie maldītos savu siržu maldos, un nenodod tos viņu ienaidnieku, pagānu, rokās, lai tie nevaldītu pār viņiem un nepamudinātu viņus grēkot pret Tevi.”
19 Lai Tava žēlastība, ak Kungs, tiek pacelta pār Taviem ļaudīm un radi viņos taisnīgu garu, un lai Beliāra gars nevalda pār viņiem, lai apsūdzētu viņus Tavā priekšā un novilinātu viņus no visiem taisnības ceļiem, lai viņi pazustu Tava vaiga priekšā.
20 Bet viņi ir Tava tauta un Tavs mantojums, ko Tu ar Savu lielo spēku esi izglābis no ēģiptiešu rokām; radi viņos tīru sirdi un Svēto Garu un neļauj viņiem iekrist savos grēkos no šī brīža līdz mūžībai.
21 Un Tas Kungs sacīja Mozum: “Es zinu viņu pretrunīgumu, viņu domas un viņu stūrgalvību, un viņi nebūs paklausīgi, kamēr neatzīs savus grēkus un savu tēvu grēkus.
22 Un pēc tam viņi pievērsīsies Man visā taisnīgumā un ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli, un Es apgraizīšu viņu sirds priekšādu un viņu pēcnācēju sirds priekšādu, un Es radīšu viņos Svēto Garu, un Es viņus šķīstīšu, lai viņi neatkāptos no Manis no tās dienas līdz mūžībai.
23 Un viņu dvēseles pieķersies Man un visiem Maniem baušļiem, un viņi pildīs Manus baušļus, un Es būšu viņu Tēvs, un viņi būs Mani bērni.
24 Un viņi visi tiks saukti par dzīvā Dieva bērniem, un katrs eņģelis un katrs gars zinās, jā, viņi zinās, ka šie ir Mani bērni un ka Es esmu viņu Tēvs taisnīgumā un taisnprātībā, un ka Es viņus mīlu.
25 Un pieraksti sev visus šos vārdus, ko Es tev pasludinu uz šī kalna, pirmo un pēdējo, kas notiks visās dienu daļās likumā un liecībā, un nedēļās un jubilejās līdz mūžībai, līdz Es nokāpšu un dzīvošu pie tiem visu mūžību.
26 Un Viņš sacīja klātesošajam eņģelim: “Raksti Mozum no radīšanas sākuma līdz tam, kad Mana svētnīca tiks uzcelta viņu vidū uz mūžīgiem laikiem.”
27 Un Tas Kungs parādīsies visu acīm, un visi zinās, ka Es esmu Israēla Dievs un visu Jēkaba bērnu Tēvs, un Ķēniņš uz Ciānas kalna uz mūžīgiem laikiem. Un Ciāna un Jeruzāleme būs svētas.
28 Un klātbūtnes eņģelis, kas gāja Israēla nometnes priekšā, ņēma gadu dalīšanas tabulas – no radīšanas laika – bauslības un jubileju nedēļu liecības, atbilstoši atsevišķiem gadiem, atbilstoši visam jubileju skaitam [atbilstoši

atsevišķiem gadiem], no [jaunās] radīšanas dienas, kad debesis un zeme tiks atjaunotas un visa to radība atbilstoši debesu spēkiem un atbilstoši visai zemes radībai, līdz Tā Kunga svētnīca tiks uzcelta Jeruzālemē uz Ciānas kalna, un visi spīdekļi tiks atjaunoti dziedināšanai, mieram un svētībai visiem Israēla izredzētajiem, un lai tā tas būtu no tās dienas un līdz visām zemes dienām.

2. NODAĻA

1 Un debesu eņģelis runāja uz Mozu pēc Tā Kunga vārda, sacīdams: "Uzraksti visu radīšanas vēsturi, kā Dievs Tas Kungs sešās dienās pabeidza visus Savus darbus un visu, ko Viņš bija radījis, un kā Viņš ievēroja Sabatu septītajā dienā un svētīja to uz visiem laikiem, un nolika to par zīmi visiem Saviem darbiem.
2 Jo pirmajā dienā Viņš radīja debesis, kas ir augšā, un zemi, un ūdeņus, un visus garus, kas kalpo Viņa priekšā – klātbūtnes eņģeļus un svētdarīšanas eņģeļus, un vēju garu eņģeļus, un mākoņu, un tumsas, un sniega, un krusas, un salnas garu eņģeļus, un balsu, un pērkona, un zibens eņģeļus, un aukstuma un karstuma, un ziemas, un pavasara, un rudens, un vasaras garu eņģeļus, un visu Viņa radību garus, kas ir debesīs un uz zemes, (Viņš radīja) bezdibeņus un tumsu, vakaru <un nakti>, un gaismu, rītausmu un dienu, ko Viņš ir sagatavojis Savas sirds zināšanās.
3 Un tad mēs redzējām Viņa darbus un slavējām Viņu, un slavējām Viņu par visiem Viņa darbiem; jo Viņš pirmajā dienā radīja septiņus lielus darbus.
4 Un otrajā dienā Viņš radīja debess velvi ūdeņu vidū, un tanī dienā ūdeņi padalījās – puse no tiem pacēlās augšup, un puse no tiem nolaidās zem debess velves, kas bija tās vidū, pār visu zemes virsu. Un šis bija vienīgais darbs, ko (Dievs) radīja otrajā dienā.
5 Un trešajā dienā Viņš pavēlēja ūdeņiem pāriet no visas zemes virsmas vienuviet un parādīties sauszemei.
6 Un ūdeņi darīja tā, kā Viņš tiem bija pavēlējis, un tie atkāpās no zemes virsas uz vienu vietu ārpus šī velves, un parādījās sauszeme.
7 Un tanī dienā Viņš tiem radīja visas jūras pēc to atsevišķajām pulcēšanās vietām un visas upes, un ūdeņu pulcēšanās vietas kalnos un uz visas zemes, un visus ezerus, un visu zemes rasu, un sēklu, kas tiek iesēta, un visus asnus, un augļus nesošus kokus, un meža kokus, un Ēdenes dārzu Ēdenē un visus augus pēc to sugas.
8 Šos četrus lielos darbus Dievs radīja trešajā dienā. Un ceturtajā dienā Viņš radīja sauli, mēnesi un zvaigznes un novietoja tos debesu izplatījumā, lai tie dotu gaismu pār visu zemi un valdītu pār dienu un nakti un šķirtu gaismu no tumsas.
9 Un Dievs nolika sauli par lielu zīmi virs zemes dienām, sabatiem, mēnešiem, svētkiem, gadiem, gadu sabatiem, jubilejām un visiem gadu laikiem.
10 Un tā atdala gaismu no tumsas [un] labklājībai, lai viss, kas dzin un aug virs zemes, varētu plaukt.
11 Šīs trīs sugas Viņš radīja ceturtajā dienā. Un piektajā dienā Viņš radīja lielus jūras briesmoņus ūdeņu dzīlēs, jo šie bija pirmie miesas ķermeņi, ko Viņa rokas bija radījušas: zivis un visu, kas kustas ūdeņos, un visu, kas lido, putnus un visus to veidus.
12 Un saule uzlēca pār tiem, lai tiem (viņiem) labi klājas, un pār visu, kas bija uz zemes, visu, kas izaug no zemes, un visus augļus nesošos kokus, un visu miesu.
13 Šīs trīs sugas Viņš radīja piektajā dienā. Un sestajā dienā Viņš radīja visus zemes dzīvniekus un visus lopus, un visu, kas pārvietojas pa zemi.
14 Un pēc visa šī Viņš radīja cilvēku, vīrieti un sievieti Viņš radīja un deva viņam varu pār visu, kas ir uz zemes un jūrās, un pār visu, kas lido, un pār zvēriem un pār lopiem, un pār visu, kas kustas pa zemi, un pār visu zemi, un pār visu šo Viņš deva viņam varu.
15 Un šīs četras sugas Viņš radīja sestajā dienā. Un pavisam bija divdesmit divas sugas.
16 Un Viņš pabeidza visu Savu darbu sestajā dienā – visu, kas ir debesīs un uz zemes, jūrās un bezdibenī, gaismā un tumsā, un visā.
17 Un Viņš mums deva lielu zīmi – Sabata dienu, lai mēs strādātu sešas dienas, bet septītajā dienā ievērotu Sabatu, atturoties no visa darba.
18 Un visi klātbūtnes eņģeļi un visi svētdarīšanas eņģeļi, šīs divas lielās klases – Viņš mums ir pavēlējis ievērot Sabatu kopā ar Viņu debesīs un virs zemes.
19 Un Viņš mums sacīja: "Redzi, Es no visām tautām Sev atšķiršu tautu, un šī tauta ievēros Sabata dienu, un Es viņus Sev svētīšu kā Savu tautu un svētīšu; tāpat kā Es esmu svētījis Sabata dienu un svētīju to Sev, tāpat Es viņus svētīšu, un viņi būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs."
20 Un Es esmu izraudzījis Jēkaba pēcnācējus no visa, ko esmu redzējis, un esmu viņu pierakstījis kā Savu pirmdzimto dēlu, un esmu viņu Sev iesvētījis mūžīgi mūžos; un Es viņiem mācīšu Sabata dienu, lai viņi tajā varētu ievērot Sabatu no visa darba.
21 Un tā Viņš radīja tajā zīmi, saskaņā ar kuru viņiem septītajā dienā bija jāievēro Sabats kopā ar mums, lai ēstu un dzertu, un svētītu To, kas ir radījis visu, tāpat kā Viņš ir svētījis un iesvētījis Sev īpašu tautu pār visām tautām, un lai viņi kopā ar mums būtu jāievēro Sabats.
22 Un Viņš lika Saviem pavēlēm pacelties kā saldai smaržai, kas Viņam patīkama visas dienas...
23 No Ādama līdz Jēkabam bija divdesmit divas cilvēku galvas, un līdz septītajai dienai tika veikti divdesmit divu veidu darbi; šī ir svētīta un svēta; un arī pirmā ir svētīta un svēta; un šī kalpo kopā ar to svētībai un svētībai.
24 Un šim (Jēkabam un viņa pēcnācējiem) tika dāvāts, lai viņi vienmēr būtu pirmās liecības un likuma svētītie un svētie, tāpat kā Viņš bija iesvētījis un svētījis Sabata dienu septītajā dienā.
25 Viņš radīja debesis un zemi un visu, ko Viņš radīja sešās dienās, un Dievs padarīja septīto dienu svētu visiem Saviem darbiem; tāpēc Viņš tās vārdā pavēlēja, ka ikviens, kas tajā veic kādu darbu, mirs, un, kas to apgāna, noteikti mirs.
26 Tāpēc tu pavēli Israēla bērniem ievērot šo dienu, lai viņi to svētītu un nedarītu tajā nekādu darbu un to neapgānītu, jo tā ir svētāka nekā visas pārējās dienas.
27 Un, kas to apgāna, tam noteikti jāmirst, un, kas tajā veic jebkādu darbu, tam noteikti jāmirst mūžīgi, lai Israēla bērni varētu ievērot šo dienu visās savās paaudzēs un netiktu izrautīti no zemes, jo tā ir svēta diena un svētīta diena.
28 Un ikviens, kas to ievēro un ievēro sabatu tajā no visa sava darba, būs svēts un svētīts visās dienās, tāpat kā mēs.

29 Pasludini un saki Israēla bērniem šīs dienas likumu, ka viņiem jātur Sabats tajā dienā un ka viņi to neatstāj savu siržu maldu dēļ; (un) ka tajā dienā nav atļauts darīt nekādu nepiedienīgu darbu, darīt tajā pēc sava prāta, un ka viņiem tajā laikā nav atļauts sagatavot neko ēdamu vai dzeramu, un (ka nav atļauts) smelt ūdeni vai ienest vai iznest pa saviem vārtiem jebkādu nastu, ko viņi nebija sagatavojuši sev sestajā dienā savos mājokļos.
30 Un tanī dienā viņi neko neienesīs, nedz iznesīs no mājas uz māju; jo šī diena ir svētāka un svētīgāka nekā jebkura jubilejas diena; šajā dienā mēs debesīs ievērojām sabatu, pirms kādai miesai tika darīts zināms, ka tajā jāievēro sabats uz zemes.
31 Un visu lietu Radītājs to svētīja, bet Viņš nesvētīja visas tautas un tautas, lai tās tajā ievērotu sabatu, bet tikai Israēlu: tikai tiem Viņš atļāva ēst un dzert un ievērot sabatu tajā virs zemes.
32 Un visu lietu Radītājs svētīja šo dienu, ko Viņš bija radījis svētībai, svētumam un godībai pār visām dienām.
33 Šis likums un liecība tika dota Israēla bērniem kā mūžīgs likums viņu paaudzēm.

3. NODAĻA

1 Un otrās nedēļas sešās dienās mēs, saskaņā ar Dieva vārdu, atnesām Ādamam visus zvērus un visus lopus, un visus putnus, un visu, kas kustas pa zemi, un visu, kas kustas ūdenī, pēc to sugām un pēc to veidiem: zvērus pirmajā dienā; lopus otrajā dienā; putnus trešajā dienā; un visu, kas kustas pa zemi, ceturtajā dienā; un to, kas kustas ūdenī, piektajā dienā.
2 Un Ādams nosauca tos visus viņu attiecīgajos vārdos, un, kā viņš tos nosauca, tāds bija viņu vārds.
3 Un šajās piecās dienās Ādams redzēja visus šos, tēviņus un mātītes, pēc visām sugām, kas bija virs zemes, bet viņš bija viens un neatrada sev palīgu.
4 Un Tas Kungs mums sacīja: "Nav labi cilvēkam būt vienam; darīsim viņam palīgu."
5 Un Tas Kungs, mūsu Dievs, lika viņam dziļam miegam nokrist, un viņš aizmiga, un Viņš paņēma sievietei vienu ribu no savām ribām, un šī riba bija sievietes izcelsme no viņa ribām, un Viņš tās vietā uzcēla miesu un uzcēla sievieti.
6 Un Viņš pamodināja Ādamu no miega, un, pamodies, viņš sestajā dienā piecēlās un atveda viņu pie viņa, un viņš viņu pazina un sacīja viņai: “Šī tagad ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas; viņa tiks saukta par manu sievu, jo viņa tika atņemta no sava vīra.”
7 Tāpēc vīrs un sieva būs viena miesa, un tāpēc vīrs atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.
8 Pirmajā nedēļā tika radīts Ādams, un riba – viņa sieva; otrajā nedēļā Viņš to viņam rādīja; un šī iemesla dēļ tika dots pavēle turēt vīriešus nešķīstos septiņas dienas un sievietes divreiz septiņas dienas.
9 Un pēc tam, kad Ādams bija pavadījis četrdesmit dienas zemē, kur viņš bija radīts, mēs viņu ievedām Ēdenes dārzā, lai to apstrādātu un sargātu, bet viņa sievu viņi ieveda astoņdesmitajā dienā, un pēc tam viņa iegāja Ēdenes dārzā.
10 Un šī iemesla dēļ debesu plāksnēs ir rakstīts pavēle attiecībā uz to, kas dzemdē: “Ja viņa dzemdē vīriešu kārtas bērnu, viņai jāpaliek savā nešķīstībā septiņas dienas saskaņā ar pirmo dienu nedēļu, un trīsdesmit trīs dienas viņai jāpaliek savas šķīstīšanās asinīs, un viņa nedrīkst pieskarties nevienai svētai lietai, nedz ieiet svētnīcā, līdz viņa neizpilda šīs dienas, kas (ir noteiktas) vīriešu kārtas bērna gadījumā.”
11 Bet meitiņas gadījumā viņai jāpaliek savā nešķīstībā divas nedēļas, tāpat kā pirmajām divām nedēļām, un sešdesmit sešas dienas viņas šķīstīšanās asinīs, un tās būs kopā astoņdesmit dienas.”
12 Un, kad viņa bija pabeigusi šīs astoņdesmit dienas, mēs viņu ievedām Ēdenes dārzā, jo tas ir svētāks par visu pārējo zemi, un katrs koks, kas tajā ir stādīts, ir svēts.
13 Tāpēc tika noteikts likums tām, kas dzemdē zēnu vai meiteni, ka viņai nedrīkst pieskarties nekādām svētām lietām un neieiet svētnīcā, kamēr šīs zēna vai meitenes dienas nav pagājušas.
14 Šis ir likums un liecība, kas tika pierakstīta Israēlam, lai viņi to ievērotu visas dienas.
15 Un pirmās jubilejas pirmajā nedēļā [1–7] Ādams un viņa sieva septiņus gadus atradās Ēdenes dārzā, to apstrādājot un kopjot, un mēs viņam devām darbu un pavēlējām darīt visu, kas ir piemērots zemes apstrādei.
16 Un viņš apstrādāja (dārzu) un bija kails un to nezināja, un nekaunējās, un viņš sargāja dārzu no putniem, zvēriem un lopiem, un vāca tā augļus un ēda, un atlikumu nolika malā sev un savai sievai [un nolika malā to, kas tika paturēts].
17 Un pēc septiņu gadu beigām, ko viņš tur bija nodzīvojis, tieši septiņi gadi, [pulksten 8:00] un otrā mēneša septiņpadsmitajā dienā nāca čūska un tuvojās sievietei, un čūska sacīja sievietei: “Vai Dievs tev ir pavēlējis, sacīdams: jums nebūs ēst no visiem dārza kokiem?”
18 Un viņa tam sacīja: “No visiem dārza koku augļiem Dievs mums ir sacījis: Ēdiet! Bet no tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs mums ir sacījis: Jums nebūs no tiem ēst, nedz arī tos aiztikt, citādi jūs mirsiet.”
19 Un čūska sacīja sievietei: “Jūs nemirsiet vis, jo Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsiet kā Dievs, un jūs zināsiet labu un ļaunu.”
20 Un sieviete redzēja koku, ka tas bija tīkams un patīkams acīm, un ka tā augļi bija labi ēšanai, un viņa ņēma no tā un ēda.
21 Un, kad viņa vispirms bija apsedzusi savu kaunu ar vīģes lapām, viņa deva tās Ādamam, un viņš ēda, un viņa acis atvērās, un viņš redzēja, ka ir kails.
22 Un viņš ņēma vīģes lapas un sašuva tās kopā, un uztaisīja sev priekšautu un apsedza savu kaunu.
23 Un Dievs nolādēja čūsku un bija uz to dusmīgs mūžīgi...
24 Un Viņš sadusmojās uz sievieti, jo tā paklausīja čūskas balsij un ēda, un Viņš tai sacīja: “Es vairošu tavas bēdas un tavas sāpes; ar sāpēm tu dzemdēsi bērnus un atgriezīsies pie sava vīra, un viņš valdīs pār tevi.”
25 Un arī Ādamam Viņš sacīja: “Tāpēc ka tu esi klausījis savas sievas balsij un esi ēdis no koka, no kura Es tev pavēlēju neēst, nolādēta lai ir zeme tevis dēļ! Tā tev nesīs ērkšķus un dadžus, un tu ēdīsi savu maizi savas sejas sviedros, līdz tu atgriezīsies zemē, no kuras tu esi ņemts; jo tu esi zeme, un pie zemes tu atgriezīsies.”
26 Un Viņš tiem darināja drēbes no ādām, apģērba tos un izlaida tos no Ēdenes dārza.

27 Un tanī dienā, kad Ādams izgāja no Dārza, viņš no rīta, saullēktā, no tās dienas, kad viņš apsedza savu kaunu, upurēja kā saldu smaržu vīraku, galbanu un stakti, un smaržvielas.
28 Un tanī dienā visiem zvēriem, lopiem, putniem un visiem, kas staigā un kustas, tika aizslēgta mute, tā ka tie vairs nevarēja runāt, jo tie visi runāja viens ar otru ar vienu lūpu un ar vienu mēli.
29 Un Viņš izlaida no Ēdenes dārza visu miesu, kas bija Ēdenes dārzā, un visa miesa tika izkaisīta pēc savas sugas un pēc savas veida uz vietām, kas tām bija radītas.
30 Un tikai Ādamam Viņš deva (līdzekļus), lai apsegtu viņa kaunu no visiem zvēriem un lopiem.
31 Šī iemesla dēļ debesu plāksnēs ir noteikts, ka visiem tiem, kas zina bauslības tiesu, jāslēpj savs kauns un jāatklāj sevi tā, kā to dara pagāni.
32 Un ceturtā mēneša jaunā mēness laikā Ādams un viņa sieva izgāja no Ēdenes dārza un dzīvoja Eldas zemē, savas radīšanas zemē.
33 Un Ādams nosauca savu sievu vārdā Ieva.
34 Un viņiem nebija dēla līdz pirmajai jubilejai [pulksten 8 no rīta], un pēc tam viņš viņu atzina.
35 Tagad viņš apstrādāja zemi, kā viņam bija pamācīts Ēdenes dārzā.

4. NODAĻA

1 Un trešajā nedēļā otrajā jubilejā [64.–70.] viņa dzemdēja Kainu, un ceturtajā [71.–77.] viņa dzemdēja Ābelu, un piektajā [78.–84.] viņa dzemdēja savu meitu Āvānu.
2 Un trešās jubilejas pirmajā (gadā) [99.–105. g.] Kains nogalināja Ābelu, jo (Dievs) pieņēma Ābela upuri un nepieņēma Kaina upuri.
3 Un viņš to nonāvēja laukā, un viņa asinis brēca no zemes uz debesīm, žēlojoties, ka viņš to bija nonāvējis.
4 Un Tas Kungs sodīja Kainu Ābela dēļ, tāpēc ka Viņš to bija nogalinājis, un Viņš padarīja viņu par bēgli virs zemes viņa brāļa asiņu dēļ un nolādēja viņu virs zemes.
5 Un šī iemesla dēļ debesu plāksnēs ir rakstīts: “Nolādēts ir, kas nodevīgi sit savu tuvāku, un lai visi, kas to ir redzējuši un dzirdējuši, saka: Lai tā notiek! Un tas vīrs, kas ir redzējis un nav to atklājis, lai tiek nolādēts tāpat kā otrs.”
6 Un šī iemesla dēļ, kad nākam Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, mēs pasludinām visus grēkus, kas tiek izdarīti debesīs un virs zemes, gaismā un tumsā un visur.
7 Un Ādams un viņa sieva sēroja par Ābelu četras gadus [99–127 AM], un piektās nedēļas ceturtajā gadā [130 AM] viņi kļuva priecīgi, un Ādams atkal pazina savu sievu, un viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Sets, jo viņš sacīja: “DIEVS mums ir cēlis otru pēcnācēju virs zemes Ābela vietā, jo Kains viņu nogalināja.”
8 Un sestajā nedēļā [134–40 AM] viņš dzemdināja savu meitu Azūru.
9 Un Kains ņēma savu māsu Āvānu par sievu, un viņa viņam dzemdēja Ēnohu ceturtās jubilejas beigās. [190–196] Un piektās jubilejas pirmās nedēļas pirmajā gadā [197] uz zemes tika uzceltas mājas, un Kains uzcēla pilsētu un nosauca to sava dēla Ēnoha vārdā.
10 Un Ādams atzina Ievu, savu sievu, un viņa dzemdēja vēl deviņus dēlus.
11 Un piektās jubilejas piektajā nedēļā [225.–31. g.] Sets paņēma savu māsu Azūru par sievu, un ceturtajā (sestās nedēļas gadā) [235. g.] viņa dzemdēja viņam Ēnosu.
12 Viņš sāka piesaukt Tā Kunga vārdu virs zemes.
13 Un septītās jubilejas trešajā nedēļā [309–15 AM] Ēnoss ņēma savu māsu Noamu par sievu, un viņa dzemdēja viņam dēlu piektās nedēļas trešajā gadā, un viņš nosauca viņu par Kenanu.
14 Un astotās jubilejas beigās [325, 386–3992 pēc Kristus] Kānans ņēma savu māsu Mûalêlête par sievu, un viņa dzemdēja viņam dēlu devītajā jubilejā, šīs nedēļas trešā gada pirmajā nedēļā [395 pēc Kristus], un viņš nosauca viņu par Mahalaleēlu.
15 Un desmitās jubilejas otrajā nedēļā [449.–55. g.] Mahalaleēls ņēma sev par sievu Dīnu, Barakiela meitu, sava tēva brāļa meitu, un viņa dzemdēja viņam dēlu sestā gada trešajā nedēļā [461. g.], un viņš nosauca viņa vārdu Jareds, jo viņa dienās Tā Kunga eņģeļi nolaidās uz zemes, tie, kurus sauc par Sargiem, lai viņi pamācītu cilvēku bērnus un lai viņi īstenotu tiesu un taisnīgumu virs zemes.
16 Un vienpadsmitajā jubilejā [512.–18. g.] Jareds ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Baraka, Rasūdžala meita, viņa tēva brāļa meita, šīs jubilejas ceturtajā nedēļā [522. g.], un viņa dzemdēja viņam dēlu piektajā nedēļā, jubilejas ceturtajā gadā, un viņš nosauca viņu par Ēnohu.
17 Un viņš bija pirmais starp cilvēkiem, kas dzimuši uz zemes, kurš iemācījās rakstību, zināšanas un gudrību un kurš pierakstīja debesu zīmes grāmatā atbilstoši to mēnešu secībai, lai cilvēki varētu zināt gadu laikus atbilstoši to atsevišķo mēnešu secībai.
18 Un viņš bija pirmais, kas uzrakstīja liecību, un viņš liecināja cilvēku dēliem zemes paaudžu vidū, un uzskaitīja jubileju nedēļas, un darīja viņiem zināmas gadu dienas, un sakārtoja mēnešus, un uzskaitīja gadu Sabatus, kā mēs tos viņam darījām zināmus.
19 Un to, kas bija un kas būs, viņš redzēja sava miega vīzijā, kā tas notiks ar cilvēku bērniem viņu paaudzēs līdz tiesas dienai; viņš redzēja un saprata visu, un uzrakstīja savu liecību, un novietoja liecību virs zemes visiem cilvēku bērniem un viņu paaudzēm.
20 Un divpadsmitajā jubilejā, [582–88] tās septītajā nedēļā, viņš sev ņēma sievu, un viņas vārds bija Edna, Danēla meita, viņa tēva brāļa meita, un sestajā gadā šajā nedēļā [587 AM] viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Metuzāls.
21 Un viņš bija kopā ar Dieva eņģeļiem šajos sešos gadu jubilejās, un tie viņam rādīja visu, kas ir uz zemes un debesīs, saules valdīšanu, un viņš visu pierakstīja.
22 Un viņš liecināja Sargiem, kas bija grēkojuši ar cilvēku meitām; jo šīs bija sākušas apvienoties, lai tiktu apgānītas, ar cilvēku meitām, un Ēnohs liecināja pret (viņiem) visiem.
23 Un viņš tika paņemts no cilvēku bērnu vidus, un mēs viņu aizvedām uz Ēdenes dārzu majestātībā un godā, un lūk, tur viņš raksta pasaules nosodījumu un tiesu, un visu cilvēku bērnu ļaunprātību.
24 Un tā dēļ (Dievs) sūtīja plūdu ūdeņus pār visu Ēdenes zemi; jo tur Viņš tika nolikts par zīmi un lai Viņš liecinātu pret visiem cilvēku bērniem, lai Viņš uzskaitītu visus paaudžu darbus līdz pat nosodījuma dienai.

25 Un viņš dedzināja svētnīcas kvēpināmos upurus, (pat) smaržīgas zāles, kas bija pieņemamas Tā Kunga priekšā Kalnā.
26 Jo Tam Kungam ir četras vietas uz zemes: Ēdenes dārzs un Austrumu kalns, un šis kalns, uz kura tu šodien atrodies, Sinaja kalns un Ciānas kalns, (kas) tiks iesvētīts jaunajā radībā zemes iesvētīšanai; caur to zeme tiks iesvētīta no visas (tās) vainas un nešķīstības visās pasaules paaudzēs.
27 Un četrpadsmitajā jubilejā [652 AM] Metuzāls trešajā nedēļā, šīs nedēļas pirmajā gadā [701-7 AM] ņēma sev sievu Ednu, Azriāla meitu, sava tēva brāļa meitu, un viņš dzemdināja dēlu un nosauca viņu par Lamehu.
28 Un piecpadsmitajā jubilejā, trešajā nedēļā, Lamehs ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Betenosa, Barakiila meita, viņa tēva brāļa meita, un šajā nedēļā viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Noa, sacīdams: "Šī mani mierinās manās bēdās un visos manos darbos, un zemē, ko Tas Kungs ir nolādējis."
29 Un deviņpadsmitās jubilejas beigās, sestā gada septītajā nedēļā [930 AM], Ādams nomira, un visi viņa dēli viņu apglabāja viņa radīšanas zemē, un viņš bija pirmais, kas tika apglabāts zemē.
30 Un viņam pietrūka septiņdesmit tūkstoš gadu; jo tūkstoš gadi debesu liecībā ir kā viena diena, un tāpēc par zināšanu koku ir rakstīts: "Tajā dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūs mirsiet." Šī iemesla dēļ viņš nepabeigja šīs dienas gadus; jo viņš nomira tās laikā.
31 Šī jubilejas gada beigās Kains tika nogalināts pēc viņa tajā pašā gadā, jo viņa nams sabruka viņam virsū, un viņš nomira savas mājas vidū, un viņu nogalināja tās akmeņi; jo ar akmeni viņš bija nogalinājis Ābelu, un ar akmeni viņš tika nogalināts taisnīgā spriedumā.
32 Šī iemesla dēļ debesu plāksnēs bija noteikts: "Ar to ieroci, ar kuru cilvēks nogalina savu tuvāko, tas pats tiks nogalināts; tāpat viņi ar viņu rīkosies, kā viņš viņu ievainoja."
33 Un divdesmit piektajā [1205 AM] jubilejā Noa ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Emzârâ, Rakēela meita, viņa tēva brāļa meita, pirmajā gadā, piektajā nedēļā [1207 AM]. Un trešajā gadā viņa dzemdēja viņam Šemu, piektajā gadā [1209 AM] viņa dzemdēja viņam Hamu, un pirmajā gadā, sestajā nedēļā [1212 AM] viņa dzemdēja viņam Jafetu.

5. NODAĻA

1 Un notika, kad cilvēku bērni sāka vairoties zemes virsū un viņiem piedzima meitas, ka Dieva eņģeļi redzēja viņus kādā šī jubilejas gadā, ka viņi bija skaisti skatam; un viņi ņēma sev sievas no visām, kuras viņi izvēlējās, un tās dzemdēja viņiem dēlus, un tie bija milži.
2 Un nelikumība vairojās virs zemes, un visa miesa samaitāja savu ceļu, kā cilvēki, tā lopi, zvēri, tā putni un viss, kas staigā pa zemi – visi samaitāja savus ceļus un savas pavēles, un tie sāka rijt viens otru, un nelikumība vairojās virs zemes, un visu cilvēku ikviena doma un iecere (bija) nepārtraukti ļauna.
3 Un Dievs paskatījās uz zemi, un lūk, tā bija samaitāta, un visa miesa bija samaitāta tās kārtību, un visi, kas bija uz zemes, bija darījuši visādu ļaunumu Viņa acu priekšā.
4 Un Viņš teica, ka iznīcinās cilvēku un visu miesu uz zemes virsas, ko Viņš bija radījis.
5 Bet Noa atrada žēlastību Tā Kunga acīs.
6 Un pret eņģeļiem, kurus Viņš bija sūtījis uz zemes, Viņš bija ārkārtīgi dusmīgs un deva pavēli izraut tos no visas viņu varas, un Viņš mums pavēlēja tos sasiet zemes dzīlēs, un lūk, tie ir sasieti viņu vidū un tiek (turēti) atsevišķi.
7 Un no Viņa vaiga nāca pavēle pret viņu dēliem, lai tie tiktu nokauti ar zobenu un padzīti no zem debesīm.
8 Un Viņš sacīja: "Mans Gars nepaliks uz cilvēka mūžīgi, jo arī viņi ir miesa, un viņu dienas būs simt divdesmit gadi."
9 Un Viņš sūtīja Savu zobenu viņu vidū, lai katrs nogalinātu savu tuvāko, un viņi sāka nogalināt viens otru, līdz visi krita no zobena un tika iznīcināti no zemes virsas.
10 Un viņu tēvi bija (viņu iznīcināšanas) liecinieki, un pēc tam viņi tika saistīti zemes dzīlēs uz mūžīgiem laikiem, līdz lielās nosodījuma dienai, kad spriedums tiks izpildīts pār visiem tiem, kas ir samaitājuši savus ceļus un darbus Tā Kunga priekšā.
11 Un Viņš visus iznīcināja no viņu vietām, un nepalika neviena no tiem, ko Viņš nebūtu tiesājis pēc visas viņu ļaunprātības.
12 Un Viņš visiem Saviem darbiem radīja jaunu un taisnīgu dabu, lai tie negrēkotu visā savā dabā mūžīgi, bet visi būtu taisnīgi katrs savā veidā vienmēr.
13 Un visu spriedums ir noteikts un ierakstīts debesu plāksnēs taisnīgumā – pat visu to spriedums, kas novirzās no ceļa, kas viņiem ir paredzēts, lai pa to staigātu; un, ja viņi pa to nestaigā, spriedums ir ierakstīts katrai radībai un katrai sugai.
14 Un nav nekā debesīs vai virs zemes, gaismā vai tumsā, ellē vai dziļumos vai tumsas vietā (kas netiktu tiesāts); un visi viņu spriedumi ir nolemti, rakstīti un iegravēti.
15 Viņš tiesās visus: lielo pēc viņa lieluma un mazo pēc viņa mazuma, un ikvienu pēc viņa rīcības.
16 Un Viņš nav tas, kas ņems vērā (neviena) personu, nedz arī Viņš pieņems dāvanas, ja Viņš saka, ka Viņš izpildīs tiesu pār katru: ja kāds dotu visu, kas ir virs zemes, Viņš neņems vērā dāvanas vai (neviena) personu, nedz pieņems neko no viņa rokām, jo Viņš ir taisnīgs tiesnesis.
17 Un par Israēla bērniem ir rakstīts un noteikts: Ja viņi atgriezīsies pie Viņa taisnībā, Viņš piedos visus viņu pārkāpumus un piedos visus viņu grēkus.
18 Ir rakstīts un nolikts, ka Viņš reizi gadā parādīs žēlastību visiem, kas atgriežas no visiem saviem noziegumiem.
19 Un attiecībā uz visiem tiem, kas pirms plūdiem samaitāja savus ceļus un domas, neviena cilvēka persona netika pieņemta, izņemot tikai Noasa personu; jo viņa persona tika pieņemta viņa dēlu labā, kurus (Dievs) izglāba no plūdu ūdeņiem viņa dēļ; jo viņa sirds bija taisnīga visos viņa ceļos, kā tas bija pavēlēts attiecībā uz viņu, un viņš nebija atkāpies no visa, kas viņam bija noteikts.
20 Un Tas Kungs sacīja, ka Viņš iznīcinās visu, kas ir uz zemes, gan cilvēkus, gan lopus, gan zvērus, gan putnus gaisā, gan visu, kas pārvietojas pa zemi. Un Viņš pavēlēja Noam uzbūvēt viņam šķirstu, lai viņš varētu glābties no plūdu ūdeņiem.
21 Un Noa uzbūvēja šķirstu visos aspektos, kā Viņš tam bija pavēlējis, divdesmit septītajā gadu jubilejā, piektajā nedēļā piektajā gadā (pirmā mēneša jaunā mēness laikā). [1307 AM]

22 Un viņš iegāja sestajā (gadā), otrā mēneša jaunajā mēnesī, līdz sešpadsmitajam datumam; un viņš iegāja šķirstā un viss, ko mēs viņam atnesām, un Tas Kungs to aizvēra no ārpuses septiņpadsmitajā vakarā.
23 Un Tas Kungs atvēra septiņus debesu slūžu vārtus un lielā dziļuma avotu mutes, septiņas mutes pēc skaita.
24 Un upju vārti sāka liet ūdeni no debesīm četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un dziļumu avoti arī sūtīja ūdeni, līdz visa pasaule bija pilna ar ūdeni.
25 Un ūdeņi pieauga virs zemes: piecpadsmit olektis ūdeņi pacēlās pāri visiem augstajiem kalniem, un šķirsts tika pacelts virs zemes, un tas pārvietojās pa ūdeņu virsmu.
26 Un ūdeņi valdīja virs zemes piecus mēnešus jeb simt piecdesmit dienas.
27 Un šķirsts devās un apstājās Lubara kalna virsotnē, kas ir viens no Ararata kalniem.
28 Un (jaunmēness dienā) ceturtajā mēnesī lielā dziļuma avoti tika aizvērti un debesu slūžas tika ierobežotas; un septītā mēneša jaunajā mēnesī visas zemes bezdibeņu mutes tika atvērtas, un ūdens sāka plūst dziļākajās dzīlēs.
29 Un desmitā mēneša jaunajā mēnesī bija redzamas kalnu virsotnes, un pirmā mēneša jaunajā mēnesī zeme kļuva redzama.
30 Un ūdeņi pazuda no zemes virsas piektajā nedēļā septītajā gadā [1309 AM], un otrā mēneša septiņpadsmitajā dienā zeme bija sausa.
31 Un divdesmit septītajā dienā viņš atvēra šķirstu un izlaida no tā zvērus, lopus, putnus un visu, kas kustas.

6. NODAĻA

1 Un trešā mēneša jaunā mēness dienā viņš izgāja no šķirsta un uzcēla altāri uz tā kalna.
2 Un Viņš salīdzināja zemi un ņēma kazlēnu un ar tā asinīm salīdzināja visus zemes noziegumus, jo viss, kas uz tās bija bijis, bija iznīcināts, izņemot tos, kas bija šķirstā kopā ar Noasu.
3 Un viņš lika tā taukus uz altāra, un viņš ņēma vērsi, kazu, avi un kazlēnus, sāli, ūbeli un balodi, un nolika uz altāra dedzināmo upuri, un uzlēja uz tā upuri, sajauktu ar eļļu, un apslacīja visu ar vīnu un kaisīja vīraku, un radīja patīkamu smaržu, kas bija pieņemama Tā Kunga priekšā.
4 Un Tas Kungs sajuta patīkamo smaržu un noslēdza ar viņu derību, ka vairs nebūs plūdu, kas iznīcinās zemi; ka visas zemes dienas, sēja un raža, nekad nebeigsies; aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts nemainīs savu secību un nebeigsies mūžīgi.
5 "Un jūs vairojaties un vairojaties virs zemes, topiet vairojušies uz tās un esiet par svētību pār to! Bailes no jums un bailes no jums Es iedvesīšu visā, kas ir virs zemes un jūrā."
6 Un lūk, Es jums esmu devis visus zvērus un visus spārnotos radījumus, un visu, kas pārvietojas pa zemi, un zivis ūdeņos, un visu barībai; kā zaļos augus, Es jums visu esmu devis ēšanai.
7 Bet miesu ar tās dzīvību, ar asinīm, jums nebūs ēst, jo ikvienas miesas dzīvība ir asinīs, lai jūsu dzīvības asinis netiktu pieprasītas. No ikviena cilvēka rokas, no ikviena (zvēra) rokas Es prasīšu cilvēka asinis.
8 Kas izlej cilvēka asinis, tā asinis tiks izlietas caur cilvēku, jo pēc Dieva tēla Viņš radīja cilvēku.
9 Un jūs, vairojaties un vairojieties virs zemes!
10 Un Noass un viņa dēli zvērēja, ka neēdīs nekādas asinis, kas ir jebkurā miesā, un viņš šajā mēnesī noslēdza mūžīgu derību Dieva Tā Kunga priekšā visām zemes paaudzēm.
11 Tāpēc Viņš tev ir sacījis, ka tev šinī mēnesī kalnā jāslēdz derība ar Israēla bērniem ar zvērestu un ka tev jāšļaksta uz viņiem asinis visu derības vārdu dēļ, ko Tas Kungs ar viņiem ir slēdzis uz mūžīgiem laikiem.
12 Un šī liecība ir rakstīta par tevi, lai tu to pastāvīgi ievērotu, lai tu nevienā dienā neēstu zvēru, putnu vai liellopu asinis visās zemes dienās, un cilvēks, kas ēd zvēru, liellopu vai putnu asinis visās zemes dienās, tas un viņa pēcnācēji tiks izraidīti no zemes.
13 Un pavēli Israēla bērniem neēst asinis, lai viņu vārdi un viņu pēcnācēji būtu pastāvīgi Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā.
14 Un šim bauslībai nav dienu ierobežojuma, jo tā ir mūžīga. Viņiem tā jāievēro visās savās paaudzēs, lai viņi varētu turpināt lūgt par jums ar asinīm altāra priekšā; katru dienu, no rīta un vakarā, viņiem pastāvīgi jāmeklē piedošana jūsu labā Tā Kunga priekšā, lai viņi to ievērotu un netiktu izrauta.
15 Un Viņš deva Noasam un viņa dēliem zīmi, ka virs zemes vairs nebūs plūdu.
16 Viņš novietoja Savu loku mākonī par mūžīgās derības zīmi, ka pār zemi vairs nebūs plūdu, kas to iznīcinās visas zemes dienas.
17 Šī iemesla dēļ ir noteikts un rakstīts debesu plāksnēs, ka viņiem reizi gadā šajā mēnesī jāsvin nedēļu svētki, lai katru gadu atjaunotu derību.
18 Un visi šie svētki tika svinēti debesīs no radīšanas dienas līdz Noasa dienām – divdesmit sešas jubilejas un piecas gadu nedēļas [1309.–1659. g.]: un Noass un viņa dēli tos svinēja septiņas jubilejas un vienu gadu nedēļu līdz Noasa nāves dienai, un no Noasa nāves dienas viņa dēli tos atcēla līdz Ābrahāma dienām, un viņi ēda asinis.
19 Bet Ābrahāms to ievēroja, un Īzāks, un Jēkabs, un viņa bērni to ievēroja līdz tavām dienām, un tavās dienās Israēla bērni to aizmirsa, līdz jūs to no jauna svinējāt uz šī kalna.
20 Un pavēli Israēla bērniem svinēt šos svētkus visās viņu paaudzēs kā pavēli viņiem: vienu dienu gadā, šajā mēnesī, viņiem būs svinēt šos svētkus.
21 Jo tie ir nedēļu svētki un pirmo augļu svētki: šie svētki ir divējādi un divējāda rakstura: sviniet tos saskaņā ar to, kas par tiem ir rakstīts un iegravēts.
22 Jo Es esmu rakstījis pirmā likuma grāmatā, tajā, ko Es esmu rakstījis tev, ka tev tas jāsvin savā laikā, vienu dienu gadā, un Es tev izskaidroju tā upurus, lai Israēla bērni to atcerētos un svinētu visās savās paaudzēs šajā mēnesī, vienu dienu katru gadu.
23 Un pirmā mēneša jaunajā mēnesī, un ceturtā mēneša jaunajā mēnesī, un septītā mēneša jaunajā mēnesī, un desmitā mēneša jaunajā mēnesī ir piemiņas dienas un sezonu dienas četrās gada daļās. Tās ir rakstītas un noteiktas kā liecība uz mūžīgiem laikiem.
24 Un Noa tos noteica sev kā svētkus paaudzēm uz mūžīgiem laikiem, lai tie tādējādi kļūtu par piemiņu viņam.
25 Un pirmā mēneša jaunajā mēnesī viņam tika pavēlēts uztaisīt sev šķirstu, un tanī (dienā) zeme kļuva sausa, un viņš atvēra (šķirstu) un ieraudzīja zemi.

26 Un ceturtā mēneša jaunajā mēnesī bezdibeņu dziļumu mutes tika aizvērtas. Un septītā mēneša jaunajā mēnesī visas zemes bezdibeņu mutes tika atvērtas, un ūdeņi sāka tajos plūst.
27 Un desmitā mēneša jaunajā mēnesī kļuva redzamas kalnu virsotnes, un Noa priecājās.
28 Un šī iemesla dēļ viņš tos sev noteica kā svētkus mūžīgai piemiņai, un tā tie ir noteikuši.
29 Un viņi tos novietoja uz debesu plāksnēm, katrai bija trīspadsmit nedēļas; no vienas uz otru (pārgāja) viņu piemiņa, no pirmās uz otro, un no otrās uz trešo, un no trešās uz ceturto.
30 Un visas bauslības dienas būs piecdesmit divas nedēļas pa dienām, un (tās) padarīs visu gadu pilnīgu. Tā tas ir iegravēts un noteikts debesu plāksnēs.
31 Un (šo bausli) nevar atstāt novārtā ne vienu gadu, ne gadu no gada.
32 Un pavēli Israēla bērniem, lai viņi ievēro gadus pēc šī aprēķina – trīs simti sešdesmit četras dienas, un (tās) veidos pilnu gadu, un viņi neizjauks tā laiku no tā dienām un no tā svētkiem; jo viss notiks saskaņā ar viņu liecību, un viņi neizlaidīs nevienu dienu un neizjauks nevienus svētkus.
33 Bet, ja viņi tos atstāj novārtā un neievēro saskaņā ar Viņa pavēli, tad viņi izjauks visus to laikus, un gadi tiks izjaukti no šīs (kārtības), [un viņi izjauks laikus, un gadi tiks izjaukti], un viņi atstājs novārtā savus priekšrakstus.
34 Un visi Israēla bērni aizmirsīs un neatradīs gadu ceļu, un aizmirsīs jaunos mēnešus, gadalaikus un sabatus, un viņi kļūdīsies attiecībā uz visu gadu secību.
35 Jo Es zinu, un no šī brīža Es tev to darīšu zināmu, un tas nav Mans paša izdomājums; jo grāmata ir rakstīta Manā priekšā, un uz debesu plāksnēm ir noteikts dienu sadalījums, lai viņi neaizmirstu derības svētkus un nestaigātu pēc pagānu svētkiem pēc savas maldīšanās un savas nezināšanas.
36 Jo būs tādi, kas noteikti novēros mēnesi – kā tas izjauc gadalaikus un parādās no gada uz gadu desmitiem par agru.
37 Šī iemesla dēļ pār viņiem pienāks gadi, kad viņi izjauks (kārtību) un padarīs negantu (dienu) par liecības dienu un nešķīstu dienu par svētku dienu, un viņi sajauks visas dienas, svēto ar nešķīsto un nešķīsto dienu ar svēto; jo viņi kļūdīsies attiecībā uz mēnešiem, sabatiem, svētkiem un jubilejām.
38 Šī iemesla dēļ es tev pavēlu un apliecinu, lai tu viņiem liecinātu; jo pēc tavas nāves tavi bērni viņus satrauks, tā ka viņi nepadarīs gadu tikai trīs simti sešdesmit četras dienas garu, un šī iemesla dēļ viņi kļūdīsies attiecībā uz jaunmēnešiem, gadalaikiem, sabatiem un svētkiem, un viņi ēdīs visādas asinis ar visādu miesu.

7. NODAĻA

1 Un septītajā nedēļā pirmajā gadā [1317 AM], šajā jubilejā, Noass iestādīja vīnogulājus kalnā, uz kura bija apstājies šķirsts, vārdā Lubars, viens no Ararata kalniem, un tie nesa augļus ceturtajā gadā [1320 AM], un viņš sargāja to augļus un savāca tos šī gada septītajā mēnesī.
2 Un viņš no tā pagatavoja vīnu un ielēja to traukā, un glabāja to līdz piektajam gadam, [1321 AM], līdz pirmā mēneša jaunā mēness pirmajai dienai.
3 Un viņš ar prieku svinēja šo svētku dienu un upurēja Tam Kungam dedzināmo upuri – vienu jaunu vērsi un vienu aunu, septiņas aitas, katru gadu vecu, un vienu kazlēnu, lai ar to izdarītu salīdzināšanu par sevi un saviem dēliem.
4 Un viņš vispirāk sagatavoja kazlēnu un uzlika tā asinis uz miesas, kas bija uz altāra, ko viņš bija uztaisījis, un visus taukus viņš nolika uz altāra, kur viņš veica dedzināmo upuri, kā arī vērsi, aunu un avi, un visu to miesu viņš nolika uz altāra.
5 Un viņš nolika uz tā visus viņu upurus, sajauktus ar eļļu, un pēc tam viņš apslacīja vīnu ugunī, ko viņš iepriekš bija iekūris uz altāra, un viņš uzlika vīraku uz altāra un lika pacelties saldai smaržai, kas ir pieņemama Tā Kunga, viņa Dieva, priekšā.
6 Un viņš priecājās un dzēra šo vīnu, viņš un viņa bērni ar prieku.
7 Un bija vakars, un viņš iegāja savā teltī, un, būdams piedzēries, apgūlās un aizmiga, un gulēja savā teltī bez kailām sejām.
8 Un Hams ieraudzīja savu tēvu Nou kailu un izgāja ārā un pastāstīja to saviem diviem brāļiem ārā.
9 Un Šems paņēma savu apģērbu un piecēlās, viņš un Jafets, un viņi uzlika apģērbu uz saviem pleciem un gāja atpakaļgaitā un apsedza sava tēva kaunu, un viņu sejas bija pagrieztas atpakaļ.
10 Un Noa pamodās no sava miega un zināja visu, ko viņa jaunākais dēls viņam bija nodarījis, un viņš nolādēja savu dēlu un sacīja: “Nolādēts lai ir Kānaāns! Lai viņš kļūst par vergu saviem brāļiem!”
11 Un viņš svētīja Šemu un sacīja: “Slavēts lai ir Tas Kungs, Šema Dievs, un Kānaāns būs viņa kalps!”
12 Dievs vairos Jafetu, un Dievs dzīvos Šema mājoklī, un Kānaāns būs viņa kalps.
13 Un Hāms zināja, ka viņa tēvs bija nolādējis viņa jaunāko dēlu, un viņam nepatika, ka tas bija nolādējis viņa dēlu, un viņš šķīrās no sava tēva, viņš un viņa dēli kopā ar viņu: Kušs, Mizraims, Puts un Kānaāns.
14 Un viņš sev uzcēla pilsētu un nosauca to savas sievas vārdā Neelatamauka.
15 Un Jafets to redzēja un sāka apskaudīt savu brāli, un arī viņš sev uzcēla pilsētu un nosauca to savas sievas vārdā — Adatanēze.
16 Un Šems dzīvoja pie sava tēva Noasa, un viņš uzcēla pilsētu netālu no sava tēva kalnā, un arī viņš to nosauca savas sievas vārdā Sedeketelebaba.
17 Un lūk, šīs trīs pilsētas atrodas netālu no Lubara kalna; Sedeketelebaba atrodas kalna priekšā austrumos; un Na'eltama'uk dienvidos; 'Adatan'eses rietumos.
18 Un šie ir Šema dēli: Elāms, Ašurs un Arpahšads — šis (dēls) piedzima divus gadus pēc plūdiem —, Luds un Arāms.
19 Jafeta dēli: Gomers, Magogs, Madajs, Javans, Tubals, Mešehs un Tirass; šie ir Noasa dēli.
20 Un divdesmit astotajā jubilejā [1324.–1372. g.] Noa sāka pavēlēt savu dēlu dēliem priekšrakstus un pavēles, un visus spriedumus, ko viņš zināja, un viņš mudināja savus dēlus ievērot taisnību un apsegt savas miesas kaunu, un svētīt savu Radītāju, un godāt tēvu un māti, un mīlēt savu tuvāko, un sargāt savas dvēseles no netiklības, nešķīstības un visas netaisnības.

21 Jo šo trīs lietu dēļ nāca plūdi pār zemi, proti, netiklības dēļ, kurā Sargi pret savu priekšrakstu likumu nodevās netiklībai, sekojot cilvēku meitām, un ņēma sev sievas no visām, kuras tie izvēlējās: un viņi radīja nešķīstības sākumu.
22 Un viņiem piedzima dēli — nafidi, un viņi visi bija atšķirīgi, un viņi aprija viens otru: un milži nogalināja nafilus, un nafili nogalināja eldžo, un eldžo — cilvēci un vienu vīru citu.
23 Un ikviens pārdeva sevi, lai darītu netaisnību un izlietu daudz asiņu, un zeme piepildījās ar netaisnību.
24 Un pēc tam viņi grēkoja pret zvēriem un putniem un visu, kas kustas un staigā pa zemi; un daudz asiņu tika izliets virs zemes, un visas cilvēku iedomas un vēlmes pastāvīgi izdomāja niecību un ļaunumu.
25 Un Tas Kungs iznīcināja visu no zemes virsas viņu darbu ļaunprātības un asinsizliešanas dēļ, ko viņi bija izlējuši zemes vidū, Viņš visu iznīcināja.
26 Un mēs palikām, es un jūs, mani dēli, un visi, kas kopā ar mums iegāja šķirstā, un lūk, es redzu jūsu darbus savā priekšā, ka jūs nestaigājat taisnībā; jo jūs esat sākuši iet pa iznīcības ceļu un attālināties viens no otra un apskaužat viens otru, un (tā nu notiek), ka jūs neesat saskaņā, mani dēli, katrs ar savu brāli.
27 Jo es redzu, un lūk, dēmoni ir sākuši (savus) pavedinājumus pret jums un jūsu bērniem, un tagad es baidos jūsu vietā, ka pēc manas nāves jūs izliesiet cilvēku asinis virs zemes un ka arī jūs tiksiet iznīcināti no zemes virsas.
28 Jo, kas izlej cilvēka asinis un kas ēd jebkādas miesas asinis, tas viss tiks iznīcināts no zemes.
29 Un nepaliks pāri neviens cilvēks, kas ēd asinis vai izlej cilvēka asinis virs zemes, un viņam nepaliks neviens pēcnācējs vai pēcnācējs, kas dzīvo zem debesīm; jo viņi nonāks ellē un pazudināšanas vietā, un viņi visi tiks aiznesti dziļas tumsas dziļumos ar vardarbīgu nāvi.
30 Uz jums nebūs redzamas asinis no visām asinīm visās dienās, kurās jūs būsiet nogalinājuši kādus zvērus vai liellopus vai visu, kas lido uz zemes, un dariet labu darbu savām dvēselēm, apklājot to, kas ir izliets uz zemes virsas.
31 Un neesiet kā tas, kas ēd ar asinīm, bet sargieties, lai neviens neēd asinis jūsu priekšā; apklājiet asinis, jo tā man ir pavēlēts liecināt jums un jūsu bērniem, kopā ar visu miesu.
32 Un neļaujiet dvēselei tikt ēstai kopā ar miesu, lai jūsu asinis, kas ir jūsu dzīvība, netiktu pieprasītas no nevienas miesas rokas, kas tās izlej uz zemes.
33 Jo zeme nebūs šķīsta no asinīm, kas uz tās izlietas; jo (tikai) ar tā asinīm, kas tās izlējis, zeme tiks šķīstīta visās tās paaudzēs.
34 Un tagad, mani bērni, klausieties: dariet taisnību un taisnību, lai jūs varētu tikt iesēti taisnībā pār visu zemi un jūsu godība tiktu paaugstināta mana Dieva priekšā, kas mani izglāba no plūdu ūdeņiem.
35 Un lūk, jūs iesit un uzcelsit sev pilsētas un stādīsit tajās visus augus, kas ir virs zemes, un arī visus augļu kokus.
36 Trīs gadus nekas no tā, kas tiek apēsts, netiks novākts: un ceturtajā gadā tā augļi tiks uzskatīti par svētiem [un viņi upurēs pirmos augļus], pieņemamus Visaugstākā Dieva priekšā, kas radīja debesis, zemi un visu. Lai viņi bagātīgi upurē pirmos no vīna un eļļas (kā) pirmos augļus uz Tā Kunga altāra, kas to saņem, un to, kas paliek pāri, lai Tā Kunga nama kalpi ēd altāra priekšā, kas to saņem.
37 Un piektajā gadā veiciet atbrīvošanu, lai jūs to atbrīvotu taisnībā un patiesībā, un jūs būsiet taisnīgi, un viss, ko jūs stādītu, labi izdosies.
38 Jo tā Ēnohs, tava tēva tēvs, pavēlēja savam dēlam Metuzālam un savam dēlam Lameham, un Lamehs man pavēlēja visu, ko viņa tēvi viņam bija pavēlējuši.
39 Un es arī jums došu pavēli, mani dēli, tāpat kā Ēnohs pavēlēja savam dēlam pirmajās jubilejās: vēl dzīvs būdams, septītais savā paaudzē, viņš pavēlēja un liecināja savam dēlam un sava dēla dēliem līdz savai nāves dienai.

8. NODAĻA

1 Divdesmit devītajā jubilejā, pirmajā nedēļā, [1373 pēc Kristus], tās sākumā Arpahsads ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Rasueja, Sūzanas, Elama meitas, meita, un viņa dzemdēja viņam dēlu trešajā gadā šajā nedēļā, [1375 pēc Kristus], un viņš nosauca viņa vārdu Kainam.
2 Un dēls auga, un tēvs iemācīja viņam rakstīt, un viņš devās meklēt sev vietu, kur varētu iekarot sev pilsētu.
3 Un viņš atrada rakstu, ko iepriekšējās (paaudzes) bija iegravušas klintīs, un viņš izlasīja, kas uz tā bija, un viņš to pārrakstīja un grēkoja tā dēļ; jo tas saturēja Vērotāju mācību, saskaņā ar kuru viņi mēdza novērot saules, mēness un zvaigžņu zīmes visās debesu zīmēs.
4 Un viņš to pierakstīja un neko par to neteica, jo baidījās runāt ar Nou par to, lai tas nesadusmotos uz viņu tā dēļ.
5 Un trīsdesmitajā jubilejā, otrajā nedēļā, pirmajā gadā, viņš ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Melka, Madaja meita, Jafeta dēls, un ceturtajā gadā viņš dzemdināja dēlu un nosauca viņa vārdu Šela, jo viņš sacīja: "Patiesi, es esmu sūtīts."
6 [Un ceturtajā gadā viņš piedzima], un Šela uzauga un ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Muaka, Kesedas, viņa tēva brāļa, meita, trīsdesmitajā pirmajā jubilejā, piektajā nedēļā, pirmajā gadā [1499 AM].
7 Un viņa dzemdēja viņam dēlu piektajā gadā [1503 AM], un viņš nosauca tā vārdu Ēbers; un viņš sev ņēma sievu, un viņas vārds bija Azūrāda, Nebroda meitu, trīsdesmit otrajā jubilejā, septītajā nedēļā, trešajā gadā. [1564 AM]
8 Un sestajā gadā [1567 AM] viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Pelegs, jo tajos laikos, kad viņš piedzima, Noasa bērni sāka dalīt zemi savā starpā: šī iemesla dēļ viņš nosauca viņa vārdu Pelegs.
9 Un viņi to slepeni sadalīja savā starpā un pastāstīja Noasam.
10 Un notika, ka trīsdesmit trešās jubilejas sākumā [1569. gadā] viņi sadalīja zemi trīs daļās, Šemam, Hamam un Jafetam, atbilstoši katra mantojumam, pirmā gada pirmajā nedēļā, kad viens no mums, kas bija sūtīts, bija ar viņiem.
11 Un viņš aicināja savus dēlus, un tie tuvojās viņam, viņi un viņu bērni, un viņš sadalīja zemi daļās, kuras viņa trim dēliem bija jāsaņem īpašumā, un viņi izstiepa savas rokas un paņēma rakstu no Noasa, sava tēva, klēpja.
12 Un rakstos iznāca Šema mesls par zemes vidusdaļu, ko viņam bija jāpaņem kā mantojumu sev un saviem dēliem mūžīgās paaudzēs, no Rafas kalnu grēdas vidus, no Tīnas upes ūdens ietekas, un viņa daļa iet uz rietumiem caur šīs upes vidu, un tā stiepjas, līdz sasniedz bezdibeņu ūdeņus,

no kuriem šī upe iztek un ielej savus ūdeņus Me'at jūrā, un šī upe ieplūst lielajā jūrā. Un viss, kas ir ziemeļu virzienā, pieder Jafetam, un viss, kas ir dienvidos, pieder Šemam.
13 Un tas stiepjas līdz Karaso: tas ir mēles azotē, kas vērsta uz dienvidiem.
14 Un viņa daļa stiepjas gar lielo jūru, un tā stiepjas taisnā līnijā, līdz tā sasniedz rietumus no mēles, kas skatās uz dienvidiem; jo šo jūru sauc par Ēģiptes jūras mēli.
15 Un no šejienes tā pagriežas uz dienvidiem, lielās jūras ietekas virzienā tās ūdeņu krastā, un tā stiepjas uz rietumiem līdz Afrai, un tā stiepjas, līdz sasniedz Gihonas upes ūdeņus, un uz dienvidiem no Gihonas ūdeņiem, līdz šīs upes krastiem.
16 Un tā stiepjas austrumu virzienā, līdz sasniedz Ēdenes dārzu, uz dienvidiem no tā, [uz dienvidiem] un no visas Ēdenes zemes austrumiem un visiem austrumiem tā pagriežas uz austrumiem un turpinās, līdz sasniedz Rafas kalna austrumus, un tā nolaižas līdz Tīnas upes ietekas krastam.
17 Šī daļa tika meslots Šemam un viņa dēliem, lai tie to iemantotu mūžīgi uz viņa paaudzēm mūžīgi.
18 Un Noa priecājās, ka šī daļa pienāca Šemam un viņa dēliem, un viņš atcerējās visu, ko viņš bija runājis ar savu muti pravietojumā; jo viņš bija sacījis: "Slavēts lai ir Tas Kungs, Šema Dievs, un lai Tas Kungs mājo Šema mājoklī!"
19 Un viņš zināja, ka Ēdenes dārzs ir vissvētākais un Tā Kunga mājvieta, un Sinaja kalns ir tuksneša centrs, un Ciānas kalns ir zemes nabas centrs: šīs trīs tika radītas kā svētas vietas, kas vērstas viena pret otru.
20 Un viņš slavēja dievu Dievu, kas bija licis Tā Kunga vārdu viņa mutē, un To Kungu mūžīgi.
21 Un viņš zināja, ka svētīta daļa un svētība bija nākusi Šemam un viņa dēliem paaudzēs mūžīgi – visa Ēdenes zeme un visa Sarkanās jūras zeme, un visa austrumu un Indijas zeme, un Sarkanā jūra un tās kalni, un visa Basanas zeme, un visa Libānas zeme un Kaftūras salas, un visi Sanira un Amanas kalni, un Asīra kalni ziemeļos, un visa Elāma, Asīra un Bābeles, un Sūzanas un Ma'edai zeme, un visi Ararata kalni, un viss apgabals aiz jūras, kas ir aiz Asīra kalniem ziemeļos, svētīta un plaša zeme, un viss, kas tajā ir, ir ļoti labs.
22 Un Hamam nāca otrā daļa, aiz Gihonas uz dienvidiem, pa labi no Dārza, un tā stiepjas uz dienvidiem un tā stiepjas līdz visiem uguns kalniem, un tā stiepjas uz rietumiem līdz Atelas jūrai, un tā stiepjas uz rietumiem, līdz tā sasniedz Maukas jūru – to (jūru), kurā iegrimst viss, kas netiek iznīcināts.
23 Un tā iet uz ziemeļiem līdz Gadiras robežām, un tā iet uz jūras ūdeņu krastu līdz lielās jūras ūdeņiem, līdz tā tuvojas Gihonas upei, un iet gar Gihonas upi, līdz tā sasniedz Ēdenes dārza labo pusi.
24 Un šī ir zeme, kas tika dota Hāmam kā daļa, ko viņam bija jāiemanto mūžīgi sev un saviem dēliem viņu paaudzēs mūžīgi.
25 Un Jafetam nāca trešā daļa aiz Tīnas upes uz ziemeļiem no tās ūdeņu iztekas, un tā stiepjas ziemeļaustrumos līdz visam Goga reģionam un visai zemei uz austrumiem no tā.
26 Un tā stiepjas ziemeļu virzienā uz ziemeļiem, un tā stiepjas līdz Keltas kalniem ziemeļu virzienā un Maukas jūras virzienā, un tā turpinās uz austrumiem no Gadiras līdz pat jūras ūdeņu reģionam.
27 Un tā stiepjas, līdz tuvojas Faras rietumiem un atgriežas Aferagas virzienā, un tā stiepjas austrumu virzienā līdz Meatas jūras ūdeņiem.
28 Un tā stiepjas līdz Tīnas upes reģionam ziemeļaustrumu virzienā, līdz tā tuvojas tās ūdeņu robežai Rafas kalna virzienā un pagriežas ziemeļu virzienā.
29 Šī ir zeme, kas tika dota Jafetam un viņa dēliem kā mantojuma daļa, kas viņam un viņa dēliem pienākas uz viņu paaudzēm mūžīgi; piecas lielas salas un liela zeme ziemeļos.
30 Bet ir auksts, un Hama zeme ir karsta, bet Šema zeme nav ne karsta, ne auksta, bet gan no aukstuma un karstuma sajaukuma.

9. NODAĻA

1 Un Hāms sadalīja zemi savu dēlu starpā, un pirmā daļa krita Kušam austrumos un rietumos no viņa Mizraimam, un rietumos no viņa Pūtam, un rietumos no viņa jūras krastā Kanaānam.
2 Un Šems arī sadalīja starp saviem dēliem, un pirmā daļa krita Hamam un viņa dēliem uz austrumiem no Tigras upes, līdz tā tuvojas austrumiem, visa Indijas zeme un Sarkanā jūra tās piekrastē, un Dedanas ūdeņi, un visi Mebri un Elas kalni, un visa Sūzanas zeme un viss, kas atrodas Farnakas pusē līdz Sarkanajai jūrai un Tīnas upei.
3 Un Ašūram pienākas otrā daļa, visa Ašūra, Nīnives un Šinaras zeme līdz Indijas robežai, un tā paceļas augšup un apjož Upi.
4 Un Arpahšadam nāca trešā daļa, visa kaldeju zeme uz austrumiem no Eifratas, kas robežojas ar Sarkano jūru, un visi tuksneša ūdeņi pie jūras mēles, kas skatās uz Ēģipti, visa Libānas, Sanīra un Amanas zeme līdz Eifratas robežai.
5 Un Aramam pienāka ceturtā daļa, visa Mezopotāmijas zeme starp Tigru un Eifratu uz ziemeļiem no Kaldejām līdz Asīrijas kalnu un Araras zemes robežai.
6 Un Ludam nāca piektā daļa, Asīra kalni un viss, kas tiem piederēja, līdz tie sasniedz Lielo jūru un līdz tie sasniedz viņa brāļa Asīra austrumus.
7 Un arī Jafets sadalīja savu mantojuma zemi starp saviem dēliem.
8 Un pirmā daļa nāca Gomerai austrumos no ziemeļu puses līdz Tīnas upei; un ziemeļos nāca Magogai visas ziemeļu iekšējās daļas, līdz tās sasniedz Meatas jūru.
9 Un Madai izgāja kā viņa daļa, kas viņam bija jāvalda no rietumiem no viņa diviem brāļiem līdz salām un salu piekrastēm.
10 Un Javanam ceturtā daļa tika piešķirta visām salām un salām, kas atrodas Ludas pierobežā.
11 Un Tubalam iznāca piektā daļa mēles vidū, kas tuvojas Luda daļas robežai līdz otrajai mēlei, apgabalam aiz otrās mēles līdz trešajai mēlei.
12 Un Mešeham pienākas sestā daļa, viss apgabals aiz trešās mēles līdz Gadiras austrumiem.
13 Un Tirasai pienācās septītā daļa, četras lielas salas jūras vidū, kas sniedzas līdz Hama daļai [un Kamaturi salas krita Arpahšada dēliem kā viņa īpašums, mesot lozē].
14 Un tā Noasa dēli sadalīja daļu saviem dēliem Noasa, viņu tēva, klātbūtnē, un viņš tos visus saistīja ar zvērestu, uzliekot lāstu ikvienam, kas centīsies satvert to daļu, kas viņam nebija pienākusi ar viņa lozi.

15 Un viņi visi sacīja: “Lai tā būtu; lai tā būtu” viņiem un viņu dēliem mūžīgi visās viņu paaudzēs līdz tiesas dienai, kurā Dievs Tas Kungs viņus tiesās ar zobenu un uguni par visu viņu nešķīsto ļaunprātību un kļūdām, ar ko viņi ir piepildījuši zemi ar pārkāpumiem, nešķīstību, netiklību un grēku.

10. NODAĻA

1 Un šīs jubilejas trešajā nedēļā nešķīstie dēmoni sāka maldināt Noasa dēlu bērnus, likt viņiem maldīties un iznīcināt viņus.
2 Un Noasa dēli nāca pie sava tēva Noasa un pastāstīja viņam par dēmoniem, kas maldināja, apžilbināja un nogalināja viņa dēlu dēlus.
3 Un viņš lūdza Dievu, savu To Kungu, un sacīja: “Visu miesu garu Dievs, kas man esi parādījis žēlastību. Un esi izglābis mani un manus dēlus no plūdu ūdeņiem, un neesi licis man iet bojā, kā Tu esi licis pazušanas dēliem; jo Tava žēlastība ir bijusi liela pret mani, un liela ir bijusi Tava žēlastība manai dvēselei; lai Tava žēlastība tiek pacelta pār maniem dēliem, un lai ļaunie gari nevalda pār viņiem, lai tie viņus neiznīcina no zemes virsas.
4 Bet Tu svētī mani un manus dēlus, lai mēs varētu vairoties, vairoties un piepildīt zemi.
5 Un Tu zini, kā Tavi Sargātāji, šo garu tēvi, rīkojās manā laikā; un kas attiecas uz šiem dzīvajiem gariem, ieslodz tos un turi tos cieši nosodījuma vietā, un neļauj tiem iznīcināt Tava kalpa, mana Dieva, dēlus; jo tie ir ļauni un radīti, lai iznīcinātu.
6 Un lai tie nevalda pār dzīvo gariem, jo vienīgi Tu vari valdīt pār tiem. Un lai tie nevaldītu pār taisnīgajiem no šī brīža un mūžīgi.
7 Un Tas Kungs, mūsu Dievs, mums pavēlēja visus saistīt.
8 Un garu vadonis, Mastēma, atnāca un sacīja: “Kungs, Radītājs, lai daži no viņiem paliek manā priekšā un lai viņi uzklausa manu balsi un dara visu, ko es viņiem teikšu; jo, ja daži no viņiem netiks atstāti man, es nevarēšu īstenot savas gribas spēku pār cilvēku dēliem; jo šie ir paredzēti samaitāšanai un maldināšanai manas tiesas priekšā, jo liela ir cilvēku dēlu ļaunprātība.”
9 Un Viņš sacīja: “Lai desmitā daļa no tiem paliek Viņa priekšā, un deviņas daļas lai nolaižas nosodījuma vietā.”
10 Un vienam no mums Viņš pavēlēja, lai mēs iemācītu Noam visas viņu zāles; jo Viņš zināja, ka viņi nestaigās taisnīgi un necentīsies taisnīgumā.
11 Un mēs darījām pēc visiem Viņa vārdiem: visus ļaunos ļaundarus mēs saistījām nosodījuma vietā un desmito daļu no tiem mēs atstājām, lai tie varētu būt pakļauti Sātanam virs zemes.
12 Un mēs izskaidrojām Noam visas zāles pret viņu slimībām, kā arī viņu pavedinājumus, kā viņš varētu tos dziedināt ar zemes augiem.
13 Un Noass pierakstīja visu grāmatā, kā Mēs viņam bijām norādījuši par visa veida zālēm. Tādējādi ļaunie gari nevarēja (kaitēt) Noasa dēliem.
14 Un visu, ko bija rakstījis, viņš nodeva Šemam, savam vecākajam dēlam, jo viņš viņu mīlēja vairāk nekā visus savus dēlus.
15 Un Noa gūlās pie saviem tēviem un tika apglabāts Lubara kalnā Ararata zemē.
16 Viņš nodzīvoja deviņsimt piecdesmit gadus savā dzīvē, deviņpadsmit jubilejas un divas nedēļas un piecus gadus. [1659 AM]
17 Un savā dzīvē uz zemes viņš pārspēja cilvēku bērnus, izņemot Ēnohu, savas taisnības dēļ, kurā viņš bija pilnīgs. Jo Ēnoha amats bija iecelts par liecību pasaules paaudzēm, lai viņš atstāstītu visus darbus no paaudzes paaudzē līdz tiesas dienai.
18 Un trīsdesmitajā trešajā jubilejā, pirmā gada otrajā nedēļā, Pelegs ņēma sev sievu, kuras vārds bija Lomna, Sinaāra meita, un viņa dzemdēja viņam dēlu šīs nedēļas ceturtajā gadā, un viņš nosauca viņa vārdu Reu; jo viņš teica: “Redzi, cilvēku bērni ir kļuvuši ļauni sava ļaunā nodoma dēļ, uzceļot sev pilsētu un torni Šinara zemē.”
19 Jo viņi devās no Ararata zemes austrumu virzienā uz Šināru; jo viņa laikā viņi uzcēla pilsētu un torni, sacīdami: "Ejiet, uzkāpsim caur to debesīs!"
20 Un viņi sāka celt, un ceturtajā nedēļā viņi ar uguni mūrēja ķieģeļus, un ķieģeļi kalpoja viņiem par akmeņiem, un māls, ar ko viņi tos salīmēja kopā, bija asfalts, kas nāk no jūras un no ūdens avotiem Šinara zemē.
21 Un viņi to cēla: četrdesmit un trīs gadus [1645.–1688. g.] viņi to cēla; tā platums bija 203 ķieģeļi, un (viena ķieģeļa) augstums bija viena trešdaļa no viena; tā augstums sasniedza 5433 olektis un 2 palmas, un (vienas sienas garums bija) trīspadsmit stadijas (un otras trīsdesmit stadijas).
22 Un Tas Kungs, mūsu Dievs, mums sacīja: “Redziet, viņi ir viena tauta, un (to) viņi sāk darīt, un tagad nekas viņiem netiks liegts. Nolaidīsimies un sajaucīsim viņu valodu, lai viņi nesaprastu viens otra runu, un viņi varētu tikt izklīdināti pilsētās un tautās, un viens mērķis vairs nepaliks pie viņiem līdz tiesas dienai.”
23 Un Tas Kungs nolaidās, un mēs devāmies nolaidās kopā ar Viņu, lai redzētu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni bija uzcēluši.
24 Un viņš sajauca viņu valodu, un viņi vairs nesaprata viens otra runu, un tad viņi pārtrauca celt pilsētu un torni.
25 Tāpēc visu Sineāras zemi sauc par Bābeli, jo tur Tas Kungs sajauca visu cilvēku bērnu valodas, un no turienes tie tika izklīdināti savās pilsētās, katrs pēc savas valodas un savas tautas.
26 Un Tas Kungs sūtīja spēcīgu vēju pret torni un to sagāza zemē, un redzi, tas atradās starp Asīru un Babilonu Šinara zemē, un viņi to nosauca par “Grāvi”.
27 Ceturtajā nedēļā pirmajā gadā [1688 AM], tā sākumā, trīsdesmitajā ceturtajā jubilejā, viņi tika izklīdināti no Šinaras zemes.
28 Un Hāms un viņa dēli devās uz zemi, kuru viņam bija jāieņem, ko viņš ieguva par savu daļu dienvidu zemē.
29 Un Kanaāns redzēja Libānas zemi līdz Ēģiptes upei, ka tā bija ļoti laba, un viņš negāja savā mantojuma zemē uz rietumiem (tas ir, uz) jūru, un viņš dzīvoja Libānas zemē, uz austrumiem un uz rietumiem no Jordānas robežas un no jūras robežas.
30 Un Hams, viņa tēvs, un viņa brāļi Kušs un Mizraims, sacīja viņam: “Tu esi apmeties zemē, kas nav tava un kas mums nav kritusi ar lozi; nedari tā; jo, ja tu tā darīsi, tu un tavi dēli kritīsiet šinī zemē un tiksiet nolādēti dumpja dēļ; jo dumpja dēļ jūs esat apmetušies, un dumpja dēļ kritīs tavi bērni, un tu tiksi izrauts uz visiem laikiem.”

31 Nedzīvojiet Šema mājoklī, jo tas pienākas Šemam un viņa dēliem pēc viņu mesliem.
32 Nolādēts tu esi, un nolādēts tu būsi vairāk nekā visi Noasa dēli tā lāsta dēļ, ar kuru mēs sevi saistījām ar zvērestu svētā tiesneša un mūsu tēva Noasa priekšā.
33 Bet viņš tiem neklausījās un dzīvoja Libanona zemē no Hamatas līdz Ēģiptes ieiešanai, viņš un viņa dēli, līdz pat šai dienai.
34 Un šī iemesla dēļ šo zemi sauc par Kānaānu.
35 Un Jafets un viņa dēli devās uz jūru un dzīvoja savā zemes daļā, un Madajs ieraudzīja jūras zemi, un tā viņam nepatika, un viņš lūdza (daļu) no Hama, Asūra un Arpahšada, savas sievas brāļa, un viņš dzīvoja Mēdijas zemē, netālu no savas sievas brāļa, līdz pat šai dienai.
36 Un viņš nosauca savu dzīvesvietu un savu dēlu dzīvesvietu par Mēdiju pēc viņu tēva Madaja vārda.

11. NODAĻA

1 Un trīsdesmit piektajā jubilejā, trešajā nedēļā, pirmajā gadā [1681 AM], Reu ņēma sev sievu, un viņas vārds bija 'Ôrâ, 'Ûr meita, Kesedas dēls, un viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Sêrôh, šīs jubilejas nedēļas septītajā gadā. [1687 AM]
2 Un Noasa dēli sāka karot viens pret otru, ņemt gūstā un nogalināt viens otru, un izliet cilvēku asinis virs zemes, un ēst asinis, un celt stipras pilsētas, un mūrus, un torņus, un atsevišķi cilvēki (sāka) paaugstināt sevi pāri tautai, un dibināt karaļvalstu aizsākumus, un doties karot, cilvēki pret tautu, un tauta pret tautu, un pilsēta pret pilsētu, un visi (sāka) darīt ļaunumu, un iegūt ieroču, un mācīt saviem dēliem karu, un viņi sāka ieņemt pilsētas un pārdot vīriešu un sieviešu vergus.
3 Un Kesedas dēls Ūrs uzcēla kaldeju Aras pilsētu un nosauca to pēc sava vārda un sava tēva vārda. Un viņi sev darināja lietus attēlus, un viņi pielūdza katrs elku, lieto attēlu, ko viņi bija sev darinājuši, un viņi sāka darināt cirstus attēlus un nešķīstus imitācijas tēlus, un ļauni gari palīdzēja un pavedināja (viņus) izdarīt pārkāpumus un nešķīstību.
4 Un princis Mastēma pielika visas pūles, lai to visu paveiktu, un viņš sūtīja citus garus, tos, kas bija nodoti viņa rokās, lai darītu visādu netaisnību un grēku, un visādus pārkāpumus, lai samaitātu un iznīcinātu, un izlietu asinis uz zemes.
5 Tāpēc viņš nosauca Serohu par Serugu, jo ikviens pievērsās visādiem grēkiem un pārkāpumiem.
6 Un viņš uzauga un dzīvoja Kaldeju Ūrā, netālu no savas sievas mātes tēva, un viņš pielūdza elkus, un viņš ņēma sev sievu trīsdesmit sestajā jubilejā, piektajā nedēļā, tās pirmajā gadā, [1744. gadā], un viņas vārds bija Melka, Kabera meita, viņa tēva brāļa meita.
7 Un viņa dzemdēja viņam Nahoru šīs nedēļas pirmajā gadā, un viņš uzauga un dzīvoja kaldeju Ūrā, un viņa tēvs mācīja viņam kaldeju pētījumus, lai paredzētu un paredzētu debesu zīmes.
8 Un trīsdesmit septītā jubilejas gada sestajā nedēļā, tās pirmajā gadā, [1800 AM] viņš ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Ijaska, kaldeju Nestaga meita.
9 Un viņa dzemdēja viņam Terahu šīs nedēļas septītajā gadā. [1806 AM]
10 Un princis Mastēma sūtīja kraukļus un putnus aprīt sēklu, kas bija iesēta zemē, lai iznīcinātu zemi un atņemtu cilvēku bērniem viņu darbu. Pirms viņi varēja iesēt sēklu, kraukļi to nolasīja no zemes virsmas.
11 Un šī iemesla dēļ viņš nosauca viņu par Terahu, jo kraukļi un putni viņus noveda līdz postam un aprija viņu sēklu.
12 Un gadi sāka kļūt neauglīgi putnu dēļ, un tie aprija visus koku augļus no kokiem; tikai ar lielu piepūli viņi savās dienās varēja glābt nedaudz no visiem zemes augļiem.
13 Un šajā trīsdesmit devītajā jubilejā, pirmā gada otrajā nedēļā [1870. gadā] Terahs ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Edna, Ābrāma meita, viņa tēva māsas meita. Un šīs nedēļas septītajā gadā [1876. gadā] viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Ābrāms pēc savas mātes tēva vārda;
14 jo viņš bija miris, pirms viņa meita bija ieņēmusi dēlu.
15 Un bērns sāka saprast zemes maldus, ka visi nomaldījās sekojot elkiem un nešķīstībai, un viņa tēvs iemācīja viņam rakstīt, un viņam bija divas nedēļas gadu [1890. gadā], un viņš šķīrās no sava tēva, lai nepielūgtu elkus kopā ar viņu.
16 Un viņš sāka lūgt visu lietu Radītāju, lai Viņš varētu glābt viņu no cilvēku bērnu kļūdām un lai viņa daļa neiekristu maldos pēc nešķīstības un negantības.
17 Un pienāca sējas laiks sēklas sēšanai zemē, un viņi visi kopā devās ceļā, lai pasargātu savus sēklu no kraukļiem, un Ābrams devās ceļā kopā ar tiem, kas devās, un bērns bija četrpadsmit gadus vecs zēns.
18 Un kraukļu mākonis nāca aprīt sēklu, un Ābrāms skrēja tiem pretī, pirms tie apmetās zemē, un sauca tiem, pirms tie apmetās zemē, lai aprītu sēklu, un sacīja: “Nekāpiet lejā! Atgriezieties vietā, no kurienes jūs nākāt!” Un tie turpināja griezties atpakaļ.
19 Un viņš tanī dienā lika kraukļu pulkiem atgriezties septiņdesmit reizes, un no visiem kraukļiem visā zemē, kur dzīvoja Ābrāms, tur neapmetās neviens.
20Un visi, kas bija ar viņu visā zemē, redzēja viņu kliegt un visus kraukļus atkāpjamies, un viņa vārds kļuva liels visā kaldeju zemē.
21 Un šogad pie viņa nāca visi, kas vēlējās sēt, un viņš gāja viņiem līdz sējas laikam; un viņi apsēja savu zemi, un tanī gadā viņi atnesa mājās pietiekami daudz labības un ēda un bija paēduši.
22 Un piektās nedēļas pirmajā gadā [1891. gadā] Ābrams mācīja tos, kas darināja vēršu darbarīkus, koka amatniekus, un viņi izgatavoja trauku virs zemes, arkla rāmja priekšā, lai uz tā uzliktu sēklu, un sēkla nokrita no tā uz arkla lemeša un paslēpās zemē, un viņi vairs nebaidījās no kraukļiem.
23 Un šādā veidā viņi izgatavoja (traukus) virs zemes uz visiem arklu rāmjiem, un viņi sēja un apstrādāja visu zemi, kā Ābrams viņiem bija pavēlējis, un viņi vairs nebaidījās no putniem.

12. NODAĻA

1 Un sestajā nedēļā, septītajā gadā [1904. gadā], Ābrāms sacīja savam tēvam Teraham: “Tēvs!”
2 Un viņš sacīja: “Redzi, še es esmu, mans dēls!” Un viņš sacīja:

"Kāda palīdzība un ieguvums mums ir no tiem elkiem, kurus tu pielūdz,
Un kura priekšā tu paklanies?
3 Jo tajos nav gara,
Jo tās ir mēms tēls un sirds maldināšana.
Nepielūdziet tos:
4 Pielūdziet debesu Dievu,
Kas liek lietum un rasai līt pār zemi,
Un visu dara uz zemes,
Un visu ir radījis ar Savu vārdu,
Un visa dzīvība ir no Viņa vaiga.
5 Kāpēc jūs pielūdzat lietas, kurās nav gara?
Jo tie ir (cilvēku) roku darbs,
Un uz saviem pleciem jūs tos nesīsiet,
Un no viņiem jums nav nekādas palīdzības,
Bet tie ir liels kauns tiem, kas tos rada,
Un sirds maldināšana tiem, kas tos pielūdz:
Nepielūdziet tos.
6 Un viņa tēvs sacīja viņam: "Arī es to zinu, dēls, bet ko lai es daru ar tautu, kas mani ir likusi kalpot viņu priekšā?"
7 Un, ja es tiem pateikšu patiesību, tie mani nonāvēs, jo viņu dvēseles pieķeras tiem, lai tos pielūgtu un godātu.
8 Klusē, mans dēls, lai tevi nenogalina.' Un šos vārdus viņš teica saviem diviem brāļiem, un tie sadusmojās uz viņu, un viņš klusēja.
9 Un četrdesmitajā jubilejā, otrajā nedēļā, tās septītajā gadā, Ābrams ņēma sev sievu, un viņas vārds bija Sāraja, viņa tēva meita, un viņa kļuva par viņa sievu.
10 Un Hārans, viņa brālis, trešās nedēļas trešajā gadā, [1928. gadā], ņēma sev sievu, un viņa dzemdēja viņam dēlu šīs nedēļas septītajā gadā, [1932. gadā], un viņš nosauca viņu par Lotu.
11 Un Nahors, viņa brālis, ņēma sev sievu.
12 Un Ābrāma sešdesmitajā dzīves gadā, tas ir, ceturtajā nedēļā, ceturtajā gadā, [1936 AM] Ābrāms naktī piecēlās un nodedzināja elku namu, un viņš nodedzināja visu, kas bija namā, un neviens to nezināja.
13 Un viņi cēlās naktī un centās glābt savus dievus no uguns.
14 Un Hārans steidzās viņus glābt, bet uguns liesmas pār viņu uzliesmoja, un viņš sadega ugunī un nomira kaldeju Ūrā, sava tēva Teraha priekšā, un viņi viņu apglabāja kaldeju Ūrā.
15 Un Terahs devās prom no Kaldeju Ūras, viņš un viņa dēli, lai dotos uz Libāna zemi un uz Kānaāna zemi, un viņš dzīvoja Hāranas zemē, un Ābrams dzīvoja pie sava tēva Teraha Hāranā divas gadus.
16 Un sestajā nedēļā, tās piektajā gadā, [1951 AM] Ābrams sēdēja nomodā visu nakti septītā mēneša jaunā mēness laikā, lai vērotu zvaigznes no vakara līdz rītam, lai redzētu, kāds būs gada raksturs attiecībā uz lietu, un viņš bija viens, sēžot un vērojot.
17 Un viņa sirdī nāca vārds, un viņš sacīja: "Visas zvaigžņu un mēness, un saules zīmes ir Tā Kunga rokā. Kāpēc lai es tās meklētu?"
18 Ja Viņš grib, Viņš liek lietum līt no rīta un vakarā;
Un, ja Viņš vēlas, Viņš to attur,
Un viss ir Viņa rokās."
19 Un tanī naktī viņš lūdza Dievu un sacīja:
"Mans Dievs, Visaugstākais Dievs, Tu vienīgais esi mans Dievs,"
Un esmu izvēlējies Tevi un Tavu valstību.
Un Tu esi radījis visas lietas,
Un viss, kas ir Tavu roku darbs.
20 Atbrīvo mani no ļauno garu rokām, kas valda pār cilvēku siržu domām,
Un lai tie mani nenovirza no Tevis, mans Dievs.
Un nostiprini mani un manus pēcnācējus uz mūžīgiem laikiem
Lai mēs no šī brīža un mūžīgi nenomaldītos.
21 Un viņš sacīja: "Vai man atgriezties pie kaldeju Ūras, kas meklē manu vaigu, lai es varētu atgriezties pie viņiem, vai man palikt šeit, šajā vietā? Lai paveicas pareizais ceļš Tavā priekšā Tava kalpa rokās, lai viņš to piepilda un lai es nestaigāju savas sirds viltībā, ak mans Dievs!"
22 Un viņš pabeidza runāt un lūgt, un, lūk, Tā Kunga vārds tika sūtīts viņam caur mani, sacīdams: "Ej prom no savas zemes, no savas cilts un no savas tēva mājas uz zemi, ko Es tev rādīšu, un Es tevi padarīšu par lielu un daudzskaitlīgu tautu."
23 Un es tevi svētīšu
Un Es darīšu tavu vārdu lielu,
Un tu tiksi svētīts virs zemes,
Un Tevī tiks svētītas visas zemes ciltis,
Un es svētīšu tos, kas tevi svētī,
Un nolād tos, kas tevi nolād.
24 Un Es būšu Dievs tev un tavam dēlam un tava dēla dēlam un visiem taviem pēcnācējiem; nebīsties, no šī brīža un uz visām zemes paaudzēm Es esmu tavs Dievs!
25 Un Dievs Tas Kungs sacīja: "Atveriet viņa muti un viņa ausis, lai viņš dzirdētu un runātu ar savu muti tajā valodā, kas ir atklāta!" Jo tā bija mitējusies visu cilvēku bērnu mutēs kopš (Bābeles) bojāejas dienas.
26 Un Es atvēru viņa muti, viņa ausis un viņa lūpas, un Es sāku runāt ar viņu ebreju valodā radības valodā.
27 Un viņš paņēma savu tēvu grāmatas, un tās bija rakstītas ebreju valodā, un viņš tās pārrakstīja, un no šī brīža viņš sāka tās studēt, un Es viņam darīju zināmu to, ko viņš nevarēja (saprast), un viņš tās studēja sešu lietaino mēnešu laikā.
28 Un sestās nedēļas septītajā gadā [1953. gadā] viņš runāja ar savu tēvu un paziņoja tam, ka viņš pametīs Hāranu, lai dotos uz Kanaāna zemi, to apskatītu un atgrieztos pie viņa.
29 Un viņa tēvs Terahs viņam sacīja: "Ej ar mieru!"
Lai mūžīgais Dievs dara taisnu tavu ceļu.
Un lai Tas Kungs ir ar tevi un pasargā tevi no visa ļauna,
Un dāvā Tev žēlastību, līdzjūtību un labvēlību to priekšā, kas Tevi redz,
Un lai nevienam no cilvēku bērniem nav varas pār tevi, lai tev nodarītu ļaunumu;
Ej mierā.
30 Un, ja tu redzi zemi, kas tavām acīm ir patīkama, lai tajā dzīvotu, tad celies un ņem mani pie sevis, un ņem līdzi arī Latu, sava brāļa Hārana dēlu, kā savu dēlu. Lai Tas Kungs ir ar tevi!
31 Un lai tavs brālis Nahors paliek pie manis, līdz tu atgriezīsies mierā, un mēs iesim kopā ar tevi."

13. NODAĻA

1 Un Ābrams devās ceļā no Hāranas un ņēma līdzi savu sievu Sāraju un sava brāļa Hārana dēlu Latu uz Kānaāna zemi, un viņš nonāca Asīrā un devās uz Sihemu un dzīvoja pie augsta ozola.
2 Un viņš redzēja, un redzi, zeme no ieiešanas Hamatā līdz augstajam ozolam bija ļoti patīkama.
3 Un Tas Kungs viņam sacīja: "Tev un taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi."
4 Un viņš tur uzcēla altāri un upurēja uz tā dedzināmo upuri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies.
5 Un no turienes viņš devās uz kalniem... uz Bēteli rietumos un Aju austrumos un uzcēla tur savu telti.
6 Un viņš redzēja, un lūk, zeme bija ļoti plaša un laba, un tajā auga viss – vīnogulāji un vīģes un granātāboli, ozoli un ileksi, terebinti un eļļas koki, ciedri un cipreses un dateļkoki un visi lauka koki, un kalnos bija ūdens.
7 Un viņš svētīja To Kungu, kas viņu bija izvedis no Kaldeju Ūras un atvedis uz šo zemi.
8 Un notika, ka pirmajā gadā, septītajā nedēļā, pirmā mēneša jaunā mēness dienā, 1954. gadā], viņš uzcēla altāri šajā kalnā un piesauca Tā Kunga vārdu: "Tu, mūžīgais Dievs, esi mans Dievs!"
9 Un viņš upurēja uz altāra dedzināmo upuri Tam Kungam, lai Viņš būtu ar viņu un neatstātu viņu visas viņa dzīves dienas.
10 Un viņš no turienes devās uz dienvidiem, un viņš nonāca Hebronā, un Hebrona tajā laikā bija uzcelta, un viņš tur dzīvoja divus gadus, un no turienes viņš devās uz dienvidu zemi, uz Bealotu, un tur bija bads tanī zemē.
11 Un Ābrams devās uz Ēģipti nedēļas trešajā gadā un dzīvoja Ēģiptē piecus gadus, pirms viņa sieva tika viņam atrauta.
12 Tanī laikā Ēģiptē tika uzcelta Tanajas pilsēta — septiņus gadus pēc Hebronas.
13 Un notika, kad faraons apcietināja Sāraju, Ābrāma sievu, tad Tas Kungs sodīja faraonu un viņa namu ar lielām mocībām Sārajas, Ābrāma sievas, dēļ.
14 Un Ābrāms bija ļoti slavens ar saviem avīm, liellopiem, ēzeļiem, zirgiem, kamieļiem, kalpiem un kalponēm, kā arī ļoti daudz sudraba un zelta. Arī viņa brāļa dēls Lats bija bagāts.
15 Un faraons atdeva atpakaļ Sāraju, Ābrāma sievu, un viņš viņu izsūtīja no Ēģiptes zemes, un viņš devās uz to vietu, kur viņš sākumā bija uzcēlis savu telti, uz altāra vietu, ar Aju austrumos un Bēteli rietumos, un viņš svētīja To Kungu, savu Dievu, kas viņu bija atvedis atpakaļ mierā.
16 Un notika, ka četrdesmit pirmajā jubilejā, pirmās nedēļas trešajā gadā [1963. gadā] viņš atgriezās šajā vietā un upurēja tur dedzināmo upuri un piesauca Tā Kunga vārdu un sacīja: "Tu, Visaugstākais Dievs, esi mans Dievs mūžīgi mūžos!"
17 Un šīs nedēļas ceturtajā gadā [1964. g.] Lats no viņa šķīrās, un Lats dzīvoja Sodomā, un Sodomas vīri bija ārkārtīgi grēcinieki.
18 Un viņš savā sirdī noskuma, ka viņa brāļa dēls bija no viņa šķīries, jo viņam nebija bērnu.
19 Tanī gadā, kad Lats tika sagūstīts, Tas Kungs sacīja Ābrāmam pēc tam, kad Lats bija no viņa šķīries, šīs nedēļas ceturtajā gadā: "Pacel savas acis no tās vietas, kur tu dzīvo, uz ziemeļiem un uz dienvidiem, uz rietumiem un uz austrumiem."
20 Jo visu zemi, ko tu redzēsi, Es došu tev un taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem un darīšu tavus pēcnācējus tik daudzus kā jūras smiltis; ja cilvēks varētu saskaitīt zemes putekļus, tad tavus pēcnācējus neviens nevarēs saskaitīt.
21 Celies, pārstaigā (zemi) tās garumā un platumā un apskati to visu, jo taviem pēcnācējiem Es to došu." Un Ābrāms devās uz Hebronu un tur apmetās.
22 Un tanī gadā nāca Kedorlaomers, Elamas ķēniņš, un Amrafels, Šinaras ķēniņš, un Ariohs, Selasāras ķēniņš, un Tergals, tautu ķēniņš, un nogalināja Gomoras ķēniņu, un Sodomas ķēniņš bēga, un daudzi krita caur brūcēm Sidimas ielejā pie Sāls jūras.
23 Un viņi sagūstīja Sodomu, Ādamu un Ceboimu, un viņi sagūstīja arī Latu, Ābrāma brāļa dēlu, un visu viņa mantu, un viņi devās uz Danu.
24 Un viens no bēgļiem atnāca un paziņoja Ābrāmam, ka viņa brāļa dēls ir aizvests gūstā, un (Ābrāms) apbruņoja savus kalpus…
25. ...Ābrāmam un viņa pēcnācējiem desmito daļu no pirmajiem augļiem Tam Kungam, un Tas Kungs to noteica par mūžīgu likumu, lai tie to dotu priesteriem, kas kalpoja Viņa priekšā, lai tie to īpašumā ņemtu mūžīgi.
26 Un šim likumam nav dienu ierobežojuma; jo Viņš to ir noteicis paaudzēm uz mūžīgiem laikiem, lai tie dotu Tam Kungam desmito tiesu no visa: no sēklas, no vīna, no eļļas, no liellopiem un no aitām.
27 Un Viņš to deva Saviem priesteriem, lai tie ēstu un dzertu ar prieku Viņa priekšā.
28 Un Sodomas ķēniņš atnāca pie viņa, paklanījās viņa priekšā un sacīja: "Mūsu Kungs Ābrām, dod mums dvēseles, ko Tu esi izglābis, bet laupījums lai pieder Tev!"
29 Un Ābrams viņam sacīja: "Es paceļu savas rokas uz Visaugstāko Dievu, ka es neņemšu ne diegu, ne kurpju siksnu no tā, kas tev pieder, lai tu neteiktu: es esmu Ābrāmu padarījis bagātu, izņemot to, ko jaunekļi ir apēduši, un to vīru daļu, kas gāja man līdzi – Aners, Eškola un Mamre. Šie lai ņem savu daļu."

14. NODAĻA

1 Pēc šiem notikumiem, šīs nedēļas ceturtajā gadā, trešā mēneša jaunā mēness laikā, Tā Kunga vārds nāca pār Ābrāmu sapnī, sacīdams: "Nebīsties, Ābrām; Es esmu tavs aizstāvis, un tava atlīdzība būs ļoti liela."
2 Un viņš sacīja: "Kungs, Kungs, ko Tu man dosi? Es aizeju no šejienes bez bērniem, un Maseka dēls, manas kalpones dēls, ir damasiešu Ēliēzers. Viņš būs mans mantinieks, un man Tu neesi devis pēcnācējus."
3 Un viņš tam sacīja: "Šis nebūs tavs mantinieks, bet tas, kas nāks no tavām paša miesām; viņš būs tavs mantinieks."
4 Un Viņš to izveda ārā un sacīja viņam: "Skaties uz debesīm un saskaiti zvaigznes, ja tu tās vari saskaitīt!"
5 Un viņš pacēla acis pret debesīm un ieraudzīja zvaigznes. Un Viņš tam sacīja: "Tādi būs tavi pēcnācēji!"
6 Un viņš ticēja Tam Kungam, un tas viņam tika ieskaitīts par taisnību.
7 Un Viņš tam sacīja: "Es esmu Tas Kungs, kas tevi izvedis no Ūras, Kaldeju, lai tev dotu kanaāniešu zemi, lai tu to iemantotu mūžīgi; un Es būšu Dievs tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis."

8 Un viņš sacīja: “Kungs, Kungs, kā lai es zinu, ka es to iemantošu?”
9 Un Viņš tam sacīja: “Paņem Man trīs gadus vecu teli, trīs gadus vecu kazu, trīs gadus vecu avi, ūbeli un balodi.”
10 Un viņš visu šo paņēma mēneša vidū un apmetās pie Mamres ozola, kas ir netālu no Hebronas.
11 Un viņš tur uzcēla altāri un upurēja visus šos; un viņš izlēja viņu asinis uz altāra un sadalīja tos vidū un nolika tos vienu otram pretī; bet putnus viņš nedalīja.
12 Un putni laidās uz šiem gabaliem, un Ābrāms tos aizdzina un neļāva putniem tos aizskart.
13 Un notika, kad saule bija norietējusi, pār Ābrāmu pārņēma sajūsma, un, lūk, viņu pārņēma lielas tumsas šausmas, un Ābrāmam tika teikts: “Zini droši, ka tavi pēcnācēji būs svešinieki zemē, kas viņiem nepieder, un tos novedīs verdzībā un pazemos četrsimt gadus.”
14 Un arī to tautu, kurai viņi vergos, Es tiesāšu, un pēc tam viņi no turienes izies ar lielu mantu.
15 Un tu mierīgi atgriezīsies pie saviem tēviem un tiksi apglabāts labā vecumā.
16 Bet ceturtajā paaudzē tie atgriezīsies šurp, jo amoriešu vaina vēl nav pilna.”
17 Un viņš pamodās no sava miega un piecēlās, un saule jau bija norietējusi; un tur bija liesma, un redzi, krāsns dūmoja, un uguns liesma izgāja starp gabaliem.
18 Un tanī dienā Tas Kungs noslēdza derību ar Ābrāmu, sacīdams: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi no Ēģiptes upes līdz lielajai upei, Eifratas upei, keniešus, keniziešus, kadmoniešus, ferisiešus un refajiešus, fakoriešus un hiviešus, amoriešus, kanaāniešus, girgašiešus un jebusiešus.”
19 Un diena pagāja, un Ābrāms upurēja gaļas gabalus un putnus, un to augļu upurus, un to dzērienu upurus, un uguns tos aprija.
20 Un tanī dienā mēs noslēdzām derību ar Ābrāmu, tāpat kā mēs bijām noslēguši derību ar Noasu šajā mēnesī; un Ābrāms atjaunoja svētkus un noteikumus sev uz mūžīgiem laikiem.
21 Un Ābrams priecājās un visu šo atklāja savai sievai Sārajai; un viņš ticēja, ka viņam būs pēcnācēji, bet viņa nedzemdēja.
22 Un Sāraja deva padomu savam vīram Ābrāmam un sacīja viņam: “Ej pie Hagaras, manas ēģiptiešu kalpones, varbūt es tev caur viņu radīšu pēcnācējus.”
23 Un Ābrams uzklausīja savas sievas Sārajas balsi un sacīja viņai: “Dari tā!” Un Sāraja ņēma savu kalponi Hagaru, ēģiptieti, un deva viņu savam vīram Ābrāmam par sievu.
24 Un viņš iegāja pie viņas, un viņa ieņēma un dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Išmaēls šīs nedēļas piektajā gadā; un šis bija Ābrāma astoņdesmit sestais gads.

15. NODAĻA

1 Un šīs jubilejas ceturtās nedēļas piektajā gadā, trešajā mēnesī, mēneša vidū, Ābrams svinēja labības ražas pirmo augļu svētkus.
2 Un viņš upurēja uz altāra jaunus upurus, pirmos augļus Tam Kungam, govs, kazas un avis uz altāra kā dedzināmo upuri Tam Kungam; to augļu upurus un to dzērienu upurus viņš upurēja uz altāra kopā ar vīraku.
3 Un Tas Kungs parādījās Ābrāmam un sacīja viņam: “Es esmu Visvarenais Dievs; esi labs Manā priekšā un esi pilnīgs.”
4 Un Es slēgšu Savu derību starp Sevi un tevi, un Es tevi ļoti vairošu.”
5 Un Ābrams nokrita uz sava vaiga, un Dievs runāja ar viņu un sacīja:
6 “Redzi, Mans likums ir pie tevis,
Un tu būsi daudzu tautu tēvs.
7 Tavu vārdu vairs nesauks par Ābrāmu,
Bet tavs vārds no šī brīža, mūžīgi mūžos, būs Ābrahāms.
Jo Es tevi esmu padarījis par daudzu tautu tēvu.
8 Un Es tevi darīšu ļoti lielu,
Un Es tevi padarīšu par tautām,
Un no tevis nāks ķēniņi.
9 Un Es slēgšu Savu derību starp Sevi un tevi, un taviem pēcnācējiem pēc tevis, viņu paaudzēs, par mūžīgu derību, lai Es būtu Dievs tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.
10 <Un Es došu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis> to zemi, kur tu esi bijis svešinieks, Kānaāna zemi, lai tu to iemantotu mūžīgi, un Es būšu viņu Dievs.
11 Un Tas Kungs sacīja Ābrahāmam: “Un tu turi Manu derību, tu un tavi pēcnācēji pēc tevis; un apgraiziet ikvienu vīriešu kārtas cilvēku jūsu vidū un apgraiziet savas priekšādas, un tā būs mūžīgas derības zīme starp Mani un jums.”
12 Un astotajā dienā jums būs apgraizīt bērnu, ikvienu vīriešu kārtas jūsu paaudzēs, kas dzimis jūsu namā vai ko jūs esat iegādājušies par naudu no svešinieka, ko jūs esat ieguvuši, kas nav no jūsu pēcnācējiem.
13 Kas dzimis tavā namā, tam jātiek apgraizītam, un tie, ko tu esi iegādājies par naudu, jātiek apgraizīti, un Mana derība būs jūsu miesā par mūžīgu likumu.
14 Un neapgraizīts vīrietis, kura priekšādas miesa astotajā dienā netiks apgraizīta, šī dvēsele tiks izdeldēta no savas tautas, jo viņš ir lauzis Manu derību.
15 Un Dievs sacīja Ābrahāmam: “Tavas sievas Sārajas vārds vairs nebūs Sāraja, bet viņas vārds būs Sāra.”
16 Un Es viņu svētīšu un došu tev no viņas dēlu, un Es viņu svētīšu, un viņš kļūs par tautu, un no viņa celsies tautu ķēniņi.
17 Un Ābrahāms nokrita uz sava vaiga un priecājās, un sacīja savā sirdī: "Vai simts gadus vecam cilvēkam piedzims dēls, un vai deviņdesmit gadus vecā Sāra dzemdēs?"
18 Un Ābrahāms sacīja Dievam: “Ak, kaut Išmaēls dzīvotu Tavā priekšā!”
19 Un Dievs sacīja: “Jā, un arī Sāra tev dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi Īzāks, un Es slēgšu ar viņu Savu derību, mūžīgu derību viņa pēcnācējiem pēc viņa.”
20 Un arī par Išmaēlu Es tevi esmu uzklausījis, un redzi, Es viņu svētīšu un darīšu lielu, un ļoti vairošu, un viņš dzemdinās divpadsmit vadoņus, un Es viņu darīšu par lielu tautu.
21 Bet Savu derību Es celšu ar Īzāku, kuru tev dzemdēs Sāra šinīs dienās, nākamajā gadā.”
22 Un Viņš beidza ar viņu runāt, un Dievs uzkāpa no Ābrahāma.
23 Un Ābrahāms darīja tā, kā Dievs viņam bija pavēlējis, un ņēma savu dēlu Išmaēlu un visus, kas bija dzimuši viņa

namā un ko viņš bija pircis par savu naudu, visus vīriešus savā namā, un apgraizīja viņu priekšādas miesu.
24 Un tanī pašā dienā Ābrahāms tika apgraizīts, un visi viņa nama vīri <un tie, kas dzimuši mājā>, un visi, ko viņš bija nopircis par naudu no svešinieka bērniem, tika apgraizīti līdz ar viņu.
25 Šis likums ir mūžīgs visām paaudzēm, un nav jāapgraizīšanas dienām, un neviena diena no astoņām dienām nedrīkst tikt izlaista; jo tas ir mūžīgs likums, noteikts un ierakstīts debesu plāksnēs.
26 Un ikviens, kas piedzimst, kura priekšādas miesa astotajā dienā nav apgraizīta, nepieder pie derības bērniem, ko Tas Kungs noslēdza ar Ābrahāmu, bet gan pie pazušanas bērniem; un uz viņa nav arī nekādas zīmes, ka viņš pieder Tam Kungam, bet (viņam ir lemts) tikt iznīcinātam un nokautam no zemes, un tikt izrautam no zemes saknēm, jo viņš ir lauzis Tā Kunga, mūsu Dieva, derību.
27 Jo visi klātbūtnes eņģeļi un visi svētības eņģeļi ir bijuši tā radīti no viņu radīšanas dienas, un klātbūtnes eņģeļu un svētības eņģeļu priekšā Viņš ir svētījis Izraēlu, lai tie būtu kopā ar Viņu un ar Viņa svētajiem eņģeļiem.
28 Un tu pavēli Israēla bērniem un lai viņi ievēro šīs derības zīmi savās paaudzēs kā mūžīgu priekšrakstu, un viņi netiks izdzīti no zemes.
29 Jo šis pavēlējums ir noteikts kā derība, lai tie to mūžīgi ievērotu visu Israēla bērnu starpā.
30 Tas Kungs neļāva Sev tuvoties Išmaēlam, viņa dēliem, brāļiem un Ēsavam, un Viņš neizvēlējās tos tāpēc, ka tie bija Ābrahāma bērni, tāpēc, ka Viņš tos pazina, bet Viņš izredzēja Israēlu par Savu tautu.
31 Un Viņš to iesvētīja un sapulcināja no visiem cilvēku bērniem; jo ir daudz tautu un daudz ļaužu, un visas ir Viņa, un pār visu Viņš ir devis garus, kas ir pilnvaroti tos novirzīt no Viņa.
32 Bet pār Izraēlu Viņš neiecēla nevienu eņģeli vai garu, jo Viņš vienīgais ir viņu valdnieks, un Viņš tos pasargās un pieprasīs no Savu eņģeļu un Savu garu rokas, un no visu Savu spēku rokas, lai Viņš tos varētu pasargāt un svētīt, un lai tie būtu Viņa, un Viņš varētu būt viņu no šī brīža mūžīgi.
33 Un tagad es tev paziņoju, ka Izraēla bērni neturēsies uzticīgi šim priekšrakstam un neapgraizīs savus dēlus saskaņā ar visu šo likumu; jo savas apgraizīšanas miesā viņi izlaidīs šo savu dēlu apgraizīšanu, un viņi visi, Beliāra dēli, atstās savus dēlus neapgraizītus, kādi viņi piedzima.
34 Un Tā Kunga dusmas būs pret Israēla bērniem, jo viņi ir atmetuši Viņa derību un novērsušies no Viņa vārda, un provocējuši un zaimojuši, ciktāl viņi neievēro šī bauslības noteikumus; jo viņi ir izturējušies pret saviem locekļiem kā pret pagāniem, lai tie tiktu izraidīti un izraidīti no zemes. Un viņiem vairs nebūs piedošanas vai piedošanas par visiem šīs mūžīgās maldības grēkiem.

16. NODAĻA

1 Un ceturtā mēneša jaunā mēness dienā mēs parādījāmies Ābrahāmam pie Mamres ozola un runājām ar viņu, un paziņojām viņam, ka viņa sieva Sāra viņam dos dēlu.
2 Un Sāra smējās, jo viņa dzirdēja, ka mēs bijām runājuši šos vārdus ar Ābrahāmu, un mēs viņu brīdinājām, un viņa nobijās un noliedza, ka būtu smējusies šo vārdu dēļ.
3 Un mēs viņai teicām viņas dēla vārdu, kā viņa vārds ir noteikts un rakstīts debesu plāksnēs (t.i., Īzāks,
4 Un (ka), kad mēs noteiktā laikā atgriezīsimies pie viņas, viņa ieņems dēlu.
5 Un šajā mēnesī Tas Kungs izpildīja Savus sodus pār Sodomu, Gomoru, Zeboimu un visu Jordānas apgabalu, un Viņš tos sadedzināja ar uguni un sēru un iznīcināja līdz šai dienai, tāpat kā Es tev esmu atklājis visus viņu darbus, ka viņi ir ārkārtīgi ļauni un grēcinieki, un ka viņi apgāna sevi un piekopj netiklību savā miesā un dara nešķīstību uz zemes.
6 Un tāpat Dievs izpildīs spriedumu tajās vietās, kur viņi ir rīkojušies saskaņā ar sodomiešu nešķīstību, līdzīgi Sodomas tiesai.
7 Bet Latu mēs izglābām, jo Dievs atcerējās Ābrahāmu un izsūtīja viņu no posta vidus.
8 Un viņš un viņa meitas grēkoja virs zemes, kādu nebija bijis virs zemes kopš Ādama dienām līdz viņa laikam, jo vīrs gulēja ar savām meitām.
9 Un lūk, debesu plāksnēs tika pavēlēts un iegravēts par visiem viņa pēcnācējiem tos noņemt un izrauti ar saknēm, un izpildīt tiem spriedumu līdzīgi Sodomas tiesai, un neatstāt nevienu cilvēka pēcnācēju virs zemes nosodījuma dienā.
10 Un šajā mēnesī Ābrahāms pārcēlās no Hebronas un aizgāja un dzīvoja starp Kadešu un Šūru Gerāras kalnos.
11 Un piektā mēneša vidū viņš no turienes pārcēlās un apmetās pie Zvēresta akas.
12 Un sestā mēneša vidū Tas Kungs apmeklēja Sāru un darīja ar viņu, kā Viņš bija sacījis, un viņa kļuva grūta.
13 Un viņa dzemdēja dēlu trešajā mēnesī, un mēneša vidū, tanī laikā, par kuru Tas Kungs bija runājis ar Ābrahāmu, ražas pirmo augļu svētkos, piedzima Īzāks.
14 Un Ābrahāms apgraizīja savu dēlu astotajā dienā; viņš bija pirmais, kas tika apgraizīts saskaņā ar derību, kas ir noteikta mūžīgi.
15 Un ceturtās nedēļas sestajā gadā mēs nonācām pie Ābrahāma, pie Zvēresta akas, un mēs viņam parādījāmies [tāpat kā mēs bijām teikuši Sārai, ka mums jāatgriežas pie viņas, un viņa ieņems dēlu].
16 Un septītajā mēnesī mēs atgriezāmies un atradām Sāru grūtu mūsu priekšā, un mēs viņu svētījām, un mēs viņam paziņojām visu, kas bija nolemts par viņu, ka viņš nemirs, kamēr nebūs dzemdinājis vēl sešus dēlus un redzēs (tos), pirms mirs; bet (ka) pēc Īzāka vārda tiks doti viņa pēcnācēji.
17 Un (ka) visi viņa dēlu pēcnācēji būs pagāni un tiks pieskaitīti pagāniem; bet no Īzāka dēliem viens kļūs par svētu pēcnācēju un netiks pieskaitīts pagāniem.
18 Jo viņš kļūs par Visaugstākā daļu, un visi viņa pēcnācēji būs nonākuši Dieva īpašumā, lai tie būtu Tam Kungam par īpašumtiesību pār visām tautām un lai tie kļūtu par valstību, priesteriem un svētu tautu.
19 Un mēs devāmies savu ceļu un paziņojām Sārai visu, ko bijām viņam teikuši, un viņi abi priecājās ar ārkārtīgi lielu prieku.
20 Un viņš tur uzcēla altāri Tam Kungam, kas viņu bija izglābis un kas viņu iepriecināja viņa svešinieka zemē, un viņš svinēja prieka svētkus šajā mēnesī septiņas dienas pie altāra, ko viņš bija uzcēlis pie Zvēresta akas.

21 Un viņš uzcēla sev un saviem kalpiem būdiņas šajos svētkos, un viņš bija pirmais, kas svinēja Būdiņu svētkus virs zemes.
22 Un šo septiņu dienu laikā viņš katru dienu nesa uz altāra dedzināmo upuri Tam Kungam: divus vēršus, divus aunus, septiņas aitas un vienu āzi grēku upurim, lai ar to izpirktu sevi un savus pēcnācējus.
23 Un kā pateicības upuri septiņus aunus, septiņus kazlēnus, septiņas aitas un septiņus āžus, kā arī to augļu upurus un to dzērienu upurus, un visus to taukus viņš sadedzināja uz altāra, izraudzītu upuri Tam Kungam par patīkamu smaržu.
24 Un rītu un vakaru viņš dedzināja smaržīgas vielas: vīraku, galbanu, stacket, nardu, mirri, smaržvielas un kostum; visus šos septiņus viņš upurēja, sasmalcinātus, sajauktus vienādās daļās (un) tīrus.
25 Un viņš svinēja šos svētkus septiņas dienas, priecādamies no visas sirds un no visas dvēseles, viņš un visi, kas bija viņa namā, un nebija pie viņa neviena svešinieka, nedz arī neviena neapgraizītā.
26 Un viņš svētīja savu Radītāju, kas viņu bija radījis viņa paaudzē, jo Viņš viņu bija radījis pēc Sava labā prāta; jo Viņš zināja un saprata, ka no viņa celsies taisnības stāds mūžīgām paaudzēm un no viņa svēta sēkla, lai tā kļūtu līdzīga Tam, kas visu bija radījis.
27 Un viņš svētīja un priecājās, un viņš nosauca šos svētkus par Tā Kunga svētkiem, par prieku, kas patīkams Visaugstākajam Dievam.
28 Un mēs svētījām viņu mūžīgi un visus viņa pēcnācējus pēc viņa visās zemes paaudzēs, jo viņš svinēja šos svētkus savā laikā, saskaņā ar debesu plāksnīšu liecību.
29 Šī iemesla dēļ debesu plāksnēs ir nolikts attiecībā uz Izraēlu, lai viņi septiņas dienas ar prieku svinētu Būdiņu svētkus septītajā mēnesī, kas ir pieņemami Tā Kunga priekšā – mūžīgs likums viņu paaudzēm ik gadu.
30 Un tam nav dienu ierobežojuma; jo tas ir mūžīgi nolemts Izraēlā, ka viņiem tas jāsvin un jādzīvo būdiņās, jāliek vainagi uz galvas un jāņem lapu zari un vītoli no strauta.
31 Un Ābrahāms ņēma palmu zarus un skaistu koku augļus un katru dienu septiņas reizes no rīta gāja ap altāri ar zariem, priecīgi slavēja un pateicās savam Dievam par visu.

17. NODAĻA

1 Un piektās nedēļas pirmajā gadā Īzāks tika atšķirts no krūts šajā jubilejā, [1982. gadā], un Ābrahāms sarīkoja lielas dzīres trešajā mēnesī, dienā, kad viņa dēls Īzāks tika atšķirts no krūts.
2 Un Išmaēls, ēģiptietes Hagaras dēls, bija Ābrahāma, viņa tēva, vaiga priekšā viņa vietā, un Ābrahāms priecājās un svētīja Dievu, jo viņš bija redzējis savus dēlus un nebija miris bez bērniem.
3 Un viņš atcerējās vārdus, ko Viņš bija teicis viņam tanī dienā, kad Lats no viņa šķīrās, un viņš priecājās, ka Tas Kungs bija devis viņam pēcnācējus virs zemes, lai iemantotu zemi, un viņš ar visu savu muti svētīja visu lietu Radītāju.
4 Un Sāra redzēja Išmaēlu spēlējamies un dejojam, un Ābrahāmu priecājamies lielā priekā, un viņa kļuva greizsirdīga uz Išmaēlu un sacīja Ābrahāmam: "Padzen šo kalponi un viņas dēlu, jo šīs kalpones dēls nebūs mantinieks kopā ar manu dēlu Īzāku."
5 Un šī lieta Ābrahāmam nepatika viņa kalpones un viņa dēla dēļ, ka viņš tos no sevis dzen prom.
6 Un Dievs sacīja Ābrahāmam: "Lai tas nešķiet tavās acīs ne bērna, ne kalpones dēļ; visu, ko Sāra tev ir teikusi, uzklausi viņas vārdus un dari (tos), jo pēc Īzāka vārda tiks nosaukts tavs vārds un tava pēcnācēji."
7 Bet šīs kalpones dēlu Es darīšu par lielu tautu, jo viņš ir no taviem pēcnācējiem."
8 Un Ābrahāms agri no rīta piecēlās, ņēma maizi un ūdens trauku, uzlika tos Hagarai un bērnam uz pleciem un atlaida viņu.
9 Un viņa aizgāja un maldījās Bēršebas tuksnesī, un ūdens traukā bija izsīcis, un bērns bija izslāpis un nevarēja tālāk paiet, un nokrita.
10 Un viņa māte viņu paņēma un nometa zem olīvkoka, un tad viņa aizgāja un apsēdās viņam pretī, loka šāviena attālumā, jo viņa sacīja: "Lai es neredzu sava bērna nāvi!" Un, sēžot, viņa raudāja.
11 Un Dieva eņģelis, viens no svētajiem, viņai sacīja: "Kāpēc tu raudi, Hagare? Celies, ņem bērnu un turi viņu savā rokā, jo Dievs ir dzirdējis tavu balsi un ir redzējis bērnu."
12 Un viņa atvēra acis un ieraudzīja ūdens aku, un viņa nogāja un piepildīja savu trauku ar ūdeni un deva dzert savam bērnam, un viņa cēlās un devās uz Pāranas tuksnesi.
13 Un bērns auga un kļuva par strēlnieku, un Dievs bija ar viņu, un viņa māte viņam ņēma sievu no Ēģiptes meitām.
14 Un viņa dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca tā vārdu Nebajots, jo viņa sacīja: "Tas Kungs bija man tuvu, kad es Viņu piesaucu."
15 Un notika, ka septītajā nedēļā, pirmajā gada [2003. gadā], šī jubilejas gada pirmajā mēnesī, šī mēneša divpadsmitajā dienā, debesīs atskanēja balsis par Ābrahāmu, ka viņš bija uzticīgs visā, ko Viņš viņam teica, un ka viņš mīlēja To Kungu, un ka viņš bija uzticīgs visās bēdās.
16 Un princis Mastēma pienāca un sacīja Dieva priekšā: "Redzi, Ābrahāms mīl savu dēlu Īzaku, un viņam viņā ir prieks vairāk par visu pārējo; pavēli viņam to upurēt kā dedzināmo upuri uz altāra, un Tu redzēsi, vai viņš izpildīs šo pavēli, un Tu zināsi, vai viņš ir uzticīgs visā, kur Tu viņu pārbaudīsi."
17 Un Tas Kungs zināja, ka Ābrahāms bija uzticīgs visās savās ciešanās; jo Viņš bija viņu pārbaudījis viņa zemē un ar badu, un bija viņu pārbaudījis ar ķēniņu bagātību, un bija viņu vēlreiz pārbaudījis caur viņa sievu, kad tā tika (no viņa) atrauta, un ar apgraizīšanu; un bija viņu pārbaudījis caur Išmaēlu un Hagaru, viņa kalponi, kad Viņš tās atlaida.
18 Un visā, kur Viņš to bija pārbaudījis, viņš tika atrasts uzticīgs, un viņa dvēsele nebija nepacietīga, un viņš nebija vilcinājies rīkoties, jo viņš bija uzticīgs un To Kungu mīlošs.

18. NODAĻA

1 Un Dievs viņam sacīja: "Ābrahām, Ābrahām!" Un viņš sacīja: "Redzi, (šeit) Es esmu."

2 Un viņš sacīja: “Ņem savu mīļoto dēlu, kuru tu mīli, Īzaku, un ej uz augstieni un upurē viņu uz viena no kalniem, ko es tev norādīšu.”
3 Un viņš agri no rīta piecēlās, apsedloja savu ēzeli un ņēma līdzi savus divus jaunekļus un savu dēlu Īzāku un sacirta malku dedzināmam upurim, un trešajā dienā viņš devās uz to vietu un ieraudzīja to vietu no tālienes.
4 Un viņš nonāca pie ūdens akas un sacīja saviem jaunekļiem: “Palieciet šeit ar ēzeli, bet es un puisis iesim (tur), un, kad būsim pielūguši, mēs atgriezīsimies pie jums.”
5 Un viņš ņēma dedzināmā upura malku un uzlika to savam dēlam Īzākam, bet pats ņēma rokā uguni un nazi, un viņi abi kopā devās uz to vietu.
6 Un Īzāks sacīja savam tēvam: “Tēvs!” Un tas atbildēja: “Redzi, es esmu, mans dēls!” Un tas viņam sacīja: “Redzi, še ir uguns, nazis un malka, bet kur ir avs dedzināmam upurim, tēvs?”
7 Un viņš sacīja: “Dievs pats sev sagādās avi dedzināmam upurim, mans dēls.” Un viņš tuvojās Dieva kalna vietai.
8 Un viņš uzcēla altāri un lika malku uz altāra un sasēja savu dēlu Īzāku un nolika viņu uz malkas, kas bija uz altāra, un izstiepa savu roku, lai paņemtu nazi un nokautu savu dēlu Īzāku.
9 Un es stāvēju viņa priekšā un prinča Mastēmas priekšā, un Tas Kungs sacīja: “Saki viņam nepielikt roku zēnam un neko viņam nedarīt, jo Es esmu parādījis, ka viņš bīstas Tā Kunga.”
10 Un Es saucu viņu no debesīm un teicu viņam: “Ābrahām, Ābrahām!” Un viņš bija pārbijies un sacīja: “Redzi, (šeit) Es esmu.”
11 Un es viņam teicu: “Neliec savu roku pret puisi un nedari viņam neko, jo tagad es esmu parādījis, ka tu bīsties To Kungu un neesi atturējis savu dēlu, savu pirmdzimto, no manis.”
12 Un princis Mastēma tika apkaunots; un Ābrahāms pacēla acis un ieraudzīja, un, lūk, auns bija saķēries... aiz ragiem, un Ābrahāms gāja un ņēma aunu un upurēja to kā dedzināmo upuri sava dēla vietā.
13 Un Ābrahāms nosauca šo vietu par “Tas Kungs ir redzējis”, tāpēc kalnā, kur Tas Kungs ir redzējis, tiek teikts: “Tas ir Ciānas kalns.”
14 Un Tas Kungs no debesīm otro reizi sauca Ābrahāmu viņa vārdā, kad Viņš lika mums parādīties un runāt ar Viņu Tā Kunga vārdā.
15 Un viņš sacīja: “Es zvērēju pie Sevis,” saka Tas Kungs, “tāpēc ka tu to esi darījis un neesi atturējis Man savu dēlu, savu mīļoto dēlu, Es tevi svētīšu un vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un kā smiltis jūras krastā. Un tavi pēcnācēji iemantos savu ienaidnieku pilsētas,
16 Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, jo tu esi klausījis Manai balsij, un Es visiem esmu parādījis, ka tu esi Man uzticīgs visā, ko Es tev esmu teicis: "Ej mierā!"
17 Un Ābrahāms devās pie saviem jaunekļiem, un viņi cēlās un devās kopā uz Bēršebu, un Ābrahāms [2010 AM] dzīvoja pie Zvēresta akas.
18 Un viņš svinēja šos svētkus katru gadu septiņas dienas ar prieku, un viņš tos nosauca par Tā Kunga svētkiem atbilstoši septiņām dienām, kuru laikā viņš aizgāja un atgriezās mierā.
19 Un attiecīgi ir nolikts un rakstīts debesu plāksnēs attiecībā uz Izraēlu un tās pēcnācējiem, ka viņiem septiņas dienas ir jāievēro šie svētki ar svētku prieku.

19. NODAĻA

1 Un četrdesmit otrā jubilejas gada pirmās nedēļas pirmajā gadā Ābrahāms atgriezās un dzīvoja pretī Hebronai, tā ir Kirjat-Arba, divas gadu nedēļas.
2 Un šīs jubilejas trešās nedēļas pirmajā gadā Sāras dzīves dienas bija izpildītas, un viņa nomira Hebronā.
3 Un Ābrahāms devās viņu apraudāt un apglabāt, un mēs viņu pārbaudījām, vai viņa gars ir pacietīgs un vai viņš nav sašutis par savas mutes vārdiem; un viņš tika atrasts pacietīgs šajā jautājumā un netika satraukts.
4 Jo pacietīgā garā viņš sarunājās ar Heta bērniem, lai tie dotu viņam vietu, kur apglabāt viņa mirušo.
5 Un Tas Kungs viņam deva žēlastību visu to priekšā, kas viņu redzēja, un viņš lēnprātīgi lūdza Heta dēlus, un tie viņam deva divkāršās alas zemi iepretim Mamrei, tas ir, Hebronu, par četrsimt sudraba gabaliem.
6 Un tie lūdza Viņu, sacīdami: “Mēs tev to dosim par velti.” Bet viņš negribēja to no viņu rokām ņemt par velti, jo viņš samaksāja vietas cenu, pilnu naudu, un divreiz paklanījās viņu priekšā, un pēc tam apglabāja savu mirušo dubultajā alā.
7 Un viss Sāras mūžs bija simt divdesmit septiņi gadi, tas ir, divi jubilejas gadi, četras nedēļas un viens gads; šīs ir Sāras mūža dienas.
8 Šis ir desmitais pārbaudījums, kurā Ābrahāms tika pārbaudīts, un viņš tika atrasts uzticīgs un pacietīgs garā.
9 Un viņš neteica ne vārda par baumām zemē, ka Dievs bija teicis, ka Viņš to dos viņam un viņa pēcnācējiem pēc viņa, un viņš lūdza tur vietu, kur apglabāt savus mirušos; jo viņš tika atrasts uzticīgs un debesu plāksnēs bija ierakstīts kā Dieva draugs.
10 Un ceturtajā gadā viņš ņēma sievu savam dēlam Īzakam, un viņas vārds bija Rebeka [2020 AM] [Betuēla meita, Nahora dēls, Ābrahāma brālis], Lābana māsa un Betuēla meita; un Betuēls bija Melkas dēls, kas bija Nahora, Ābrahāma brāļa, sieva.
11 Un Ābrahāms ņēma sev trešo sievu, un viņas vārds bija Ketūra, no savu kalpu meitām, jo Hagara bija mirusi pirms Sāras. Un viņa dzemdēja viņam sešus dēlus: Zimramu, Jokšanu, Medanu, Midiānu, Išbaku un Šuahu divu gadu nedēļās.
12 Un sestajā nedēļā, tās otrajā gadā, Rebeka dzemdēja Īzākam divus dēlus, Jēkabu un Ēsavu,
13 Un [20:46] Jēkabs bija gluds un taisns vīrs, bet Ēsavs bija nikns, lauku vīrs un apmatots, un Jēkabs dzīvoja teltīs.
14 Un jaunekļi auga, un Jēkabs iemācījās rakstīt, bet Ēsavs nemācījās, jo viņš bija lauku vīrs un mednieks, un viņš iemācījās karot, un visi viņa darbi bija nikni.
15 Un Ābrahāms mīlēja Jēkabu, bet Īzāks mīlēja Ēsavu.
16 Un Ābrahāms redzēja Ēsava darbus un zināja, ka Jēkabā tiks nosaukts viņa vārds un pēcnācēji; un viņš nosauca Rebeku un deva pavēli attiecībā uz Jēkabu, jo viņš zināja, ka arī viņa mīlēja Jēkabu daudz vairāk nekā Ēsavu.
17 Un viņš sacīja viņai: “Mana meita, pieskati manu dēlu Jēkabu, jo viņš būs manā vietā virs zemes un par svētību cilvēku bērnu vidū un par godu visai Šema sēklai.”

18 Jo es zinu, ka Tas Kungs viņu izraudzīs par Savu īpašumu, pār visām tautām, kas ir virs zemes.
19 Un redzi, mans dēls Īzāks mīl Ēsavu vairāk nekā Jēkabu, bet es redzu, ka tu patiesi mīli Jēkabu.
20 Pieliec viņam vēl lielāku žēlastību un lai tavs skatiens ir vērsts uz viņu mīlestībā, jo viņš būs mums par svētību virs zemes no šī brīža līdz visām zemes paaudzēm.
21 Lai stipras ir tavas rokas, un lai tava sirds priecājas par tavu dēlu Jēkabu, jo Es viņu mīlēju daudz vairāk nekā visus savus dēlus. Viņš būs svētīts mūžīgi, un viņa pēcnācēji piepildīs visu zemi.
22 Ja cilvēks var saskaitīt zemes smiltis, tad arī viņa pēcnācēji tiks saskaitīti.
23 Un visas svētības, ar kurām Tas Kungs ir svētījis mani un manus pēcnācējus, piederēs Jēkabam un viņa pēcnācējiem mūžīgi.
24 Un viņa pēcnācējos tiks svētīts mans vārds un manu tēvu – Šema, Noāba, Ēnoha, Mahalaleēla, Ēnosa, Seta un Ādama – vārds.
25 Un šie kalpos debesu pamatu likšanai un zemes stiprināšanai un visu spīdekļu atjaunošanai, kas ir debess izplatījumā.
26 Un viņš sauca Jēkabu savas mātes Rebekas acu priekšā, noskūpstīja viņu un svētīja viņu, sacīdams:
27 "Jēkab, mans mīļotais dēls, kuru mana dvēsele mīl, lai Dievs tevi svētī no debess velves augšas un lai Viņš tev dod visas svētības, ar kurām Viņš svētīja Ādamu, Ēnohu, Nou un Šemu; un visu, ko Viņš man teica, un visu, ko Viņš man apsolīja dot, lai Viņš liek palikt tev un taviem pēcnācējiem mūžīgi, saskaņā ar debesu dienām virs zemes."
28 Un Mastēmas gari nevaldīs pār tevi vai taviem pēcnācējiem, lai tevi novērstu no Tā Kunga, kas ir tavs Dievs no šī brīža uz mūžīgiem laikiem.
29 Un lai Dievs Tas Kungs ir tev par tēvu un pirmdzimto dēlu, un tautai mūžīgi.
30 "Ej mierā, mans dēls!" Un viņi abi kopā aizgāja no Ābrahāma.
31 Un Rebeka mīlēja Jēkabu no visas savas sirds un no visas savas dvēseles daudz vairāk nekā Ēsavu; bet Īzāks mīlēja Ēsavu daudz vairāk nekā Jēkabu.

20. NODAĻA

1 Un četrdesmit otrajā jubilejā, septītās nedēļas pirmajā gadā, Ābrahāms sauca Išmaēlu [2052 (2045?) AM] un viņa divpadsmit dēlus, un Īzāku un viņa divus dēlus, un sešus Ketūras dēlus un viņu dēlus.
2 Un viņš pavēlēja tiem ievērot Tā Kunga ceļu; lai viņi darītu taisnību un mīlētu katrs savu tuvāko, un šādi rīkotos visu cilvēku vidū; lai katrs tā izturētos pret viņiem, lai īstenotu tiesu un taisnību uz zemes.
3 Lai viņi apgraizītu savus dēlus saskaņā ar derību, ko Viņš ar tiem bija slēdzis, un nenovirzītos ne pa labi, ne pa kreisi no visiem ceļiem, ko Tas Kungs mums bija pavēlējis; un lai mēs sargātos no jebkādas netiklības un nešķīstības [un atteiktos no jebkādas netiklības un nešķīstības savā vidū].
4 Un, ja kāda sieviete vai kalpone jūsu vidū piekopj netiklību, sadedziniet viņu ugunī, un lai viņi nenodod ar viņu netiklību pēc savām acīm un savas sirds patikas; un lai viņi neņem sev sievas no Kanaāna meitām, jo Kanaāna pēcnācēji tiks izrauti no šīs zemes.
5 Un viņš pastāstīja tiem par milžu spriedumu un sodomiešu spriedumu, kā viņi bija tikuši tiesāti savas ļaunprātības dēļ un miruši savas netiklības, nešķīstības un savstarpējas samaitātības dēļ netiklības dēļ.
6 "Un sargieties no visas netiklības un nešķīstības, un no visa grēka apgānīšanas, lai jūs nepadarītu mūsu vārdu par lāstu un visu savu dzīvi par apsmieklu, un visus savus dēlus neiznīcinātu ar zobenu, un jūs kļūtu nolādēti kā Sodoma, un viss jūsu atlikums kā Gomoras dēli."
7 Es jūs lūdzu, mani dēli, mīliet debesu Dievu un pieķerieties visiem Viņa baušļiem! Un nestaigājiet pēc viņu elkiem un pēc viņu nešķīstībām,
8 Un netaisiet sev lietus vai grebtus dievus, jo tie ir niecība, un tajos nav gara, jo tie ir cilvēku roku darbs, un visi, kas uz tiem paļaujas, nepaļaujas ne uz ko.
9 Nekalpojiet tiem un nepielūdziet tos, bet kalpojiet Visaugstākajam Dievam un pielūdziet Viņu pastāvīgi! Un ceriet uz Viņa vaigu vienmēr! Un dariet taisnību un taisnību Viņa priekšā, lai Viņam būtu labvēlība pie jums un Viņš jums piešķirtu Savu žēlastību! Un sūtītu lietu pār jums rītos un vakaros! Un svētītu visus jūsu darbus, ko esat darījuši virs zemes! Un svētītu tavu maizi un tavu ūdeni! Un svētītu tavas miesas augļus un tavas zemes augļus! Un tavu liellopu ganāmpulkus un tavu avju ganāmpulkus!
10 Un jūs būsiet par svētību virs zemes, un visas zemes tautas jūs ilgosies un svētīs jūsu dēlus Manā vārdā, lai viņi tiktu svētīti tāpat kā Es.
11 Un viņš deva dāvanas Išmaēlam un viņa dēliem, un Ketūras dēliem, un sūtīja tās prom no sava dēla Īzāka, un viņš visu nodeva savam dēlam Īzākam.
12 Un Išmaēls un viņa dēli, un Ketūras dēli un viņu dēli devās kopā un dzīvoja no Pāranas līdz Bābeles ieiešanai visā zemē, kas atrodas austrumos pretī tuksnesim.
13 Un šie sajaucās savā starpā, un viņu vārdus nosauca par arābiem un ismaēliešiem.

21. NODAĻA

1 Un šīs jubilejas septītās nedēļas sestajā gadā Ābrahāms sauca par savu dēlu Īzaku un [2057 (2050?) AM] pavēlēja viņam, sacīdams: "Es esmu kļuvis vecs un nezinu savas nāves dienu, un esmu pilns savu dienu."
2 Un lūk, man ir simt septiņdesmit pieci gadi, un visās savas dzīves dienās esmu atcerējies To Kungu un no visas sirds centies pildīt Viņa gribu un staigāt taisnīgi visos Viņa ceļos.
3 Mana dvēsele ienīda elkus, <un es nicināju tos, kas tiem kalpoja, un es atdevu savu sirdi un garu,> lai es varētu saglabāt Tā gribu, kas mani radījis.
4 Jo Viņš ir dzīvais Dievs, un Viņš ir svēts un uzticīgs, un Viņš ir taisnīgs pār visiem, un Viņš neizrāda ne cilvēku vaigu, ne dāvanas; jo Dievs ir taisnīgs un izpilda tiesu visiem tiem, kas pārkāpj Viņa baušļus un nicina Viņa derību.
5 Un tu, mans dēls, ievēro Viņa baušļus, Viņa noteikumus un Viņa spriedumus un nestaigā negantību, griezto un lieto elku sekotāju dēļ.
6 Un neēdiet nekādu dzīvnieku, lopu un jebkura putna, kas lido debesīs, asinis.
7 Un, ja tu nokauj kaujamo upuri kā pieņemamu mierinājuma upuri, tad nokauj to un izlej tā asinis uz altāra,

un visus upura taukus upurē uz altāra kopā ar smalkiem miltiem un ēdamo upuri, kas sajaukts ar eļļu, kopā ar tā dzērienu upuri - visu kopā upurē uz dedzināmā upura altāra; tā ir patīkama smarža Tā Kunga priekšā.
8 Un tev būs upurēt pateicības upura taukus uz uguns, kas ir uz altāra, un taukus, kas ir uz vēdera, un visus taukus, kas ir uz iekšām, un abās nierēs, un visus taukus, kas ir uz tām, un uz gurniem un aknām, kopā ar nierēm.
9 Un upurē visus šos upurus par patīkamu smaržu Tā Kunga priekšā līdz ar ēdamo upuri un dzeramo upuri, par patīkamu smaržu, maizi, kas ir upuris Tam Kungam.
10 Un ēdiet tā gaļu tanī dienā un otrajā dienā, un lai saule otrajā dienā nenoriet pār to, kamēr tā nav apēsta, un lai nekas nepaliek pāri trešajai dienai; jo tas nav pieņemams [jo tas nav apstiprināts], un lai to vairs neēd, un visi, kas to ēd, nesīs sev grēku; jo tā es esmu atradis rakstītu savu senču grāmatās un Ēnoha vārdos, un Noasa vārdos.
11 Un uz visiem saviem upuriem kaisīsi sāli, un derības sāls lai netrūkst visos tavos upuros Tā Kunga priekšā.
12 Un attiecībā uz upuru koksni, uzmanies, ka tu nenes altārim (citu) koksni papildus šiem: cipreses, lauru, mandeļu, egles, priedes, ciedra, savina, vīģes, olīvas, mirres, lauru, aspalata koksni.
13 Un no šāda veida koka lieciet uz altāra zem upura, tādu, kas ir pārbaudīts pēc to izskata, un nelieciet (uz tā) nekādu saplaisājušu vai tumšu koku, (bet) cietu un tīru, bez vainas, veselu un jaunu dzinumu; un nelieciet (uz tā) vecu koku, [jo tā smarža ir zudusi], jo tajā vairs nav smaržas kā iepriekš.
14 Bez šāda veida koka nekas cits nav jāliek (uz altāra), jo smarža izplatās, un tās smarža nepaceļas debesīs.
15 Ievēro šo bausli un dari to, mans dēls, lai tu būtu taisnīgs visos savos darbos.
16 Un vienmēr esi tīrs savā miesā un nomazgājies ar ūdeni, pirms tu ej, lai upurētu uz altāra, un nomazgā rokas un kājas, pirms tuvojaties altārim; un, kad esi pabeidzis upurēšanu, nomazgā vēlreiz rokas un kājas.
17 Un lai asinis nepaliek ne uz tevis, ne uz tavām drēbēm; sargies, dēls, no asinīm, ļoti sargies, apber tās ar putekļiem.
18 Un neēdiet nekādas asinis, jo tā ir dvēsele; neēdiet nekādas asinis.
19 Un nepieņemiet dāvanas par cilvēka asinīm, lai tās netiktu izlietas nesodīti, bez sprieduma; jo tieši izlietās asinis liek zemei grēkot, un zeme nevar tikt attīrīta no cilvēka asinīm citādi kā vien ar tā asinīm, kas tās izlējis.
20 Un nepieņem nekādas dāvanas vai dāvanas par cilvēka asinīm: asinis par asinīm, lai tu tiktu pieņemts Tā Kunga, Visaugstākā Dieva, priekšā; jo Viņš ir labo aizstāvis: un lai tu tiktu pasargāts no visa ļaunuma un lai Viņš tevi glābtu no visa veida nāves.
21 Es redzu, dēls, ka visi cilvēku bērnu darbi ir grēks un ļaunprātība, un visi viņu darbi ir nešķīstība, negantība un apgānīšana, un tajos nav nekādas taisnības.
22 Sargieties, ka tu neietu viņu ceļos un neietu viņu tekas, un negrēkotu nāvējošu grēku Visaugstākā Dieva priekšā! Citādi Viņš apslēps Savu vaigu no tevis un nodos tevi atpakaļ tavu pārkāpumu rokās, un izraus tevi no zemes un tavus pēcnācējus no zem debesīm, un tavs vārds un tavi pēcnācēji izzudīs no visas zemes.
23 Atbrīvojieties no visiem viņu darbiem un visas viņu nešķīstības, ievērojiet Visaugstākā Dieva likumus, pildiet Viņa gribu un esiet taisnīgi visās lietās.
24 Un Viņš tevi svētīs visos tavos darbos un no tevis izcels taisnības stādu visā zemē, visās zemes paaudzēs, un mans vārds un tavs vārds nekad netiks aizmirsts zem debesīm.
25 Ej mierā, mans dēls! Lai Visaugstākais Dievs, mans Dievs un tavs Dievs, tevi stiprina darīt Viņa gribu, un lai Viņš svētī visus tavus pēcnācējus un tavu pēcnācēju atlikumu paaudzēs mūžīgi ar visām taisnīgajām svētībām, lai tu būtu par svētību visai zemei.
26 Un viņš priecīgs izgāja no viņa.

22. NODAĻA

1 Un notika, ka četrdesmit ceturtā jubilejas gada pirmajā nedēļā, otrajā gadā, tas ir, gadā, kurā Ābrahāms nomira, ka Īzāks un Išmaēls nāca no Zvēresta akas, lai svinētu nedēļu svētkus – tas ir, ražas pirmo augļu svētkus – pie Ābrahāma, sava tēva, un Ābrahāms priecājās, jo bija atnākuši viņa divi dēli.
2 Jo Īzākam piederēja daudz īpašumu Bēršebā, un Īzāks mēdza iet apskatīt savus īpašumus un atgriezties pie sava tēva.
3 Un tanīs dienās Išmaēls nāca apraudzīt savu tēvu, un viņi abi sanāca kopā, un Īzāks upurēja dedzināmo upuri un atnesa to uz sava tēva altāra, ko viņš bija uzcēlis Hebronā.
4 Un viņš upurēja pateicības upuri un sarīkoja prieka mielastu Išmaēla, sava brāļa, priekšā; un Rebeka cepa jaunas kūkas no jaunajiem graudiem un deva tās savam dēlam Jēkabam, lai tas tās aiznestu Ābrahāmam, savam tēvam, no zemes pirmajiem augļiem, lai viņš varētu ēst un svētīt visu lietu Radītāju, pirms viņš mirst.
5 Arī Īzāks caur Jēkaba roku sūtīja Ābrahāmam vislabāko pateicības upuri, lai viņš varētu ēst un dzert.
6 Un viņš ēda un dzēra, un slavēja Visaugstāko Dievu, kas radījis debesis un zemi, kas radījis visus zemes treknos augļus un devis tos cilvēku bērniem, lai tie ēstu, dzertu un slavētu savu Radītāju.
7 Un tagad es Tev pateicos, mans Dievs, ka Tu man esi licis redzēt šo dienu. Redzi, man ir simt sešdesmit piecpadsmit gadi, es esmu vecs un mūža pilns, un visas manas dienas man ir bijušas miers.
8 Ienaidnieka zobens mani nav uzvarējis visā, ko Tu esi devis man un maniem bērniem visās manas dzīves dienās līdz šai dienai.
9 Mans Dievs, lai Tava žēlastība un Tavs miers ir pār Tavu kalpu un viņa dēlu pēcnācējiem, lai viņi būtu Tev izredzēta tauta un mantojums starp visām zemes tautām no šī brīža līdz visām zemes paaudžu dienām, visos laikmetos.
10 Un viņš pasauca Jēkabu un sacīja: “Mans dēls Jēkab, lai visu Dievs tevi svētī un stiprina darīt taisnību un Viņa gribu Viņa priekšā, un lai Viņš izredz tevi un tavus pēcnācējus, lai jūs kļūtu par Viņa mantojuma tautu saskaņā ar Viņa gribu vienmēr.”
11 Un tu, mans dēls Jēkab, nāc tuvāk un noskūpsti mani!’ Un viņš tuvojās un noskūpstīja viņu, un sacīja: “Svētīts lai ir mans dēls Jēkab un visi Visaugstākā Dieva dēli visos laikmetos! Lai Dievs tev dod taisnības sēklu; Un dažus no taviem dēliem Viņš lai svētī visas zemes vidū; Lai tautas tev kalpo, un visas tautas paklanās tavas pēcnācēju priekšā.

12 Esi stiprs cilvēku priekšā un valdi pār visiem Seta pēcnācējiem. Tad tavi ceļi un tavu dēlu ceļi tiks attaisnoti, un tie kļūs par svētu tautu.
13 Lai Visaugstākais Dievs tev dod visas svētības, ar kurām Viņš mani ir svētījis un ar kurām Viņš svētīja Nou un Ādamu; lai tās paliek uz tavas pēcnācēju svētās galvas no paaudzes paaudzē mūžīgi.
14 Un lai Viņš tevi šķīsta no visas netaisnības un nešķīstības, lai tev tiktu piedoti visi tavi pārkāpumi, ko tu esi nezināšanas dēļ izdarījis. Un lai Viņš tevi stiprina un svētī, un lai tu iemanto visu zemi,
15 Un lai Viņš atjauno Savu derību ar tevi, lai tu būtu Viņam par mantojuma tautu visos laikmetos, un lai Viņš būtu tev un taviem pēcnācējiem Dievs patiesībā un taisnībā visās zemes dienās.
16 Un tu, mans dēls Jēkab, atceries manus vārdus un ievēro sava tēva Ābrahāma baušļus: nošķiries no tautām un neēd kopā ar tām, un nedari pēc viņu darbiem un nekļūsti to biedrs, jo viņu darbi ir nešķīsti, un visi viņu ceļi ir piesārņojums un negantība, un nešķīstība.
17 Viņi nes savus upurus mirušajiem, pielūdz ļaunos garus un ēd virs kapiem, un visi viņu darbi ir niecība un nekas.
18 Tiem nav sirds, lai saprastu, un viņu acis neredz viņu darbus un to, kā viņi maldās, sakot koka gabaliņam: "Tu esi mans Dievs!" un akmenim: "Tu esi mans Kungs un Tu esi mans glābējs." [Un tiem nav sirds.]
19 Un lai tev, mans dēls Jēkab, palīdz Visaugstākais Dievs, un lai debesu Dievs tevi svētī, un lai tevi atbrīvo no viņu nešķīstības un no visiem viņu maldiem.
20 Sargieties, mans dēls Jēkab, ņemt sievu no jebkuras Kānaāna meitu pēcnācēju rindas, jo visi viņa pēcnācēji tiks izrauti no zemes.
21 Jo Hama pārkāpuma dēļ Kānaāns maldījās, un visi viņa pēcnācēji tiks iznīcināti no zemes virsas un visi tās atlikumi, un neviens, kas no viņa cēlies, netiks izglābts tiesas dienā.
22 Un attiecībā uz visiem elku pielūdzējiem un negantiem
(a) Dzīvo zemē viņiem nebūs nekādas cerības;
(b) Un viņus vairs nepieminēs virs zemes;
(c) Jo viņi nolaidīsies Šeolā,
(d) Un viņi nonāks nosodījuma vietā,
Kā Sodomas bērni tika paņemti no zemes, tā tiks paņemti visi, kas pielūdz elkus.
23 Nebīsties, mans dēls Jēkab, un nekrīti izmisumā, Ābrahāma dēls! Lai Visaugstākais Dievs tevi pasargā no pazušanas un lai Viņš tevi glābj no visiem maldu ceļiem!
24 Šo namu Es sev esmu uzcēlis, lai Es varētu likt savu vārdu uz tā virs zemes; [tas lai ir dots tev un taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem], un tas tiks nosaukts par Ābrahāma namu; tas lai ir dots tev un taviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem, jo tu uzcelsi manu namu un nostiprināsi manu vārdu Dieva priekšā mūžīgi; tavi pēcnācēji un tavs vārds pastāvēs visās zemes paaudzēs.
25 Un viņš mitējās viņam pavēlēt un svētīt.
26 Un abi gulēja kopā vienā gultā, un Jēkabs gulēja Ābrahāma, sava tēva tēva, klēpī, un tas viņu skūpstīja septiņas reizes, un viņa mīlestība un sirds priecājās par viņu.
27 Un viņš viņu svētīja no visas sirds un sacīja: "Visaugstākais Dievs, visu Dievs un visu Radītājs, kas mani izveda no Kaldeju Ūras, lai Viņš man dotu šo zemi mantot to mūžīgi un lai es varētu nodibināt svētu pēcnācēju – lai svētīts ir Visaugstākais mūžīgi!"
28 Un viņš svētīja Jēkabu un sacīja: "Mans dēls, par kuru es priecājos no visas savas sirds un mīlestības, lai Tava žēlastība un Tava žēlastība tiek paaugstināta pār viņu un viņa pēcnācējiem mūžīgi."
29 Un neatstāj viņu, nedz noniecini viņu no šī brīža līdz mūžības dienām, un lai Tavas acis ir atvērtas pār viņu un viņa pēcnācējiem, lai Tu viņu pasargātu, svētītu un iesvētītu par tautu Savam mantojumam;
30 Un svētī viņu ar visām Savām svētībām no šī brīža līdz visām mūžības dienām un atjauno Savu derību un Savu žēlastību ar viņu un viņa pēcnācējiem pēc visas Tavas labvēlības visām zemes paaudzēm.

23. NODAĻA

1 Un viņš uzlika divus Jēkaba pirkstus uz viņa acīm, un viņš slavēja dievu Dievu, un viņš apsedza savu seju un izstiepa savas kājas un aizmiga mūžīgā miegā, un tika piepulcināts saviem tēviem.
2 Un, neskatoties uz visu šo, Jēkabs gulēja viņa klēpī un nezināja, ka Ābrahāms, viņa tēva tēvs, bija miris.
3 Un Jēkabs pamodās no sava miega, un redzi, Ābrahāms bija auksts kā ledus, un viņš sacīja: "Tēvs, tēvs!" Bet nebija neviena, kas runātu, un viņš zināja, ka ir miris.
4 Un viņš piecēlās no savas klēpja un skrēja un pastāstīja Rebekai, savai mātei; un Rebeka naktī devās pie Īzāka un viņam to pastāstīja; un viņi gāja kopā, un Jēkabs bija ar viņiem, un lampa bija viņa rokā, un, kad viņi bija iegājuši, viņi atrada Ābrahāmu guļam mirušu.
5 Un Īzāks krita savam tēvam virsū, raudāja un skūpstīja viņu.
6 Un balsis bija dzirdamas Ābrahāma namā, un Išmaēls, viņa dēls, cēlās un devās pie Ābrahāma, sava tēva, un raudāja par savu tēvu Ābrahāmu, viņš un viss Ābrahāma nams, un tie raudāja skaļi.
7 Un viņa dēli Īzāks un Išmaēls viņu apglabāja dubultajā alā, blakus viņa sievai Sārai, un viņi apraudāja viņu četrdesmit dienas, visi viņa nama vīri, Īzāks un Išmaēls, un visi viņu dēli, un visi Ketūras dēli savās vietās; un Ābrahāma apraudāšanas dienas beidzās.
8 Un viņš nodzīvoja trīs jubilejas un četras gadu nedēļas, simt septiņdesmit piecus gadus, un pabeidza savas dzīves dienas, būdams vecs un sātīgs dienām.
9 Jo senču dzīves dienas bija deviņpadsmit jubilejas; un pēc Plūdiem viņi sāka pieaugt mazāk nekā deviņpadsmit jubilejas, un jubilejas sāka samazināties, un ātri novecot un piepildīt savas dienas dažādu bēdu un savu ceļu ļaunprātības dēļ, izņemot Ābrahāmu.
10 Jo Ābrahāms bija pilnīgs visos savos darbos Tā Kunga priekšā un labvēlīgs taisnībā visās savas dzīves dienās; un lūk, viņš nepabeigja četras jubilejas savā dzīvē, kad bija novecojis savas ļaunprātības dēļ un bija pilns savu mūžu.
11 Un visas paaudzes, kas celsies no šī laika līdz lielās tiesas dienai, ātri novecos, pirms tās pabeigs divus jubilejas gadus, un viņu zināšanas tās atstās vecuma dēļ; visas viņu zināšanas izzudīs.
12 Un tanīs dienās, ja kāds vīrs nodzīvos pusotru jubileju, par viņu teiks: "Viņš ir ilgi dzīvojis, un lielākā daļa viņa dienu ir sāpes, bēdas un bēdas, un miera nav."

13 Jo nelaime seko nelaimei, brūcei brūcei, bēdas bēdai, ļaunas ziņas ļaunai vēstij, slimība slimībai, un visi šādi ļaunie sodi viens pēc otra – slimība un sagrābšana, sniegs un sals un ledus, drudzis un drebuļi, un bezsamaņa, un bads, un nāve, un zobens, un gūsts, un visādas nelaimes un sāpes.
14 Un tas viss nāks pār ļaunu paaudzi, kas grēko virs zemes; viņu darbi ir nešķīstība un netiklība, apgānīšana un negantības.
15 Tad viņi sacīs: "Tēvu dienas bija daudzas (pat tūkstoš gadus), un tās bija labas; bet lūk, mūsu dzīves dienas, ja cilvēks ir nodzīvojis daudz, ir trīsdesmit gadi, un, ja viņš ir stiprs, četrdesmit gadi, un tie ir ļauni, un nav miera šīs ļaunās paaudzes dienās."
16 Un tanī paaudzē dēli nosodīs savus tēvus un savus vecajus par grēku un netaisnību, un par viņu mutes vārdiem un lielo ļaunprātību, ko viņi dara, un par to, ka viņi ir atmetuši derību, ko Tas Kungs ir slēdzis starp viņiem un Viņu, lai viņi ievērotu un pildītu visus Viņa baušļus un Viņa priekšrakstus un visus Viņa likumus, neatkāpjoties ne pa labi, ne pa kreisi.
17 Jo visi ir darījuši ļaunu, un katra mute runā netaisnību, un visi viņu darbi ir nešķīstība un negantība, un visi viņu ceļi ir apgānīšana, nešķīstība un iznīcība.
18 Redzi, zeme tiks iznīcināta visu viņu darbu dēļ, un nebūs ne vīnogulāja sēklas, ne eļļas; jo viņu darbi ir pilnīgi neuzticīgi, un viņi visi kopā ies bojā, zvēri un lopi, un putni, un visas jūras zivis, cilvēku bērnu dēļ.
19 Un viņi cīnīsies savā starpā, jauni ar veciem un veci ar jaunajiem, nabagi ar bagātiem, pazemīgie ar dižciltīgajiem un ubags ar valdnieku bauslības un derības dēļ, jo viņi ir aizmirsuši baušļus un derību, svētkus, mēnešus, sabatus, jubilejas un visas tiesas.
20 Un tie stāvēs <ar lokiem un> zobeniem un karu, lai atgrieztu tos atpakaļ uz pareizā ceļa; bet tie neatgriezīsies, kamēr neviens cits nebūs izlējis daudz asiņu virs zemes.
21 Un tie, kas būs izglābušies, vairs neatgriezīsies no savas ļaunprātības uz taisnības ceļu, bet visi paaugstināsies līdz viltībai un bagātībai, lai katrs atņemtu visu, kas pieder viņa tuvākajam, un viņi piesauks lielo vārdu, bet ne patiesībā un ne taisnīgumā, un viņi apgānīs vissvētāko ar savu nešķīstību un savas piesārņotības samaitātību.
22 Un liels sods nāks no Tā Kunga par šīs paaudzes darbiem, un Viņš tos nodos zobenam, tiesai, gūstam, izlaupīšanai un aprīšanai.
23 Un Viņš pamodinās pret tiem pagānu grēciniekus, kuriem nav ne žēlastības, ne līdzjūtības, un kuri necienīs neviena personu, ne vecu, ne jaunu, ne kādu, jo viņi ir ļaunāki un spēcīgāki darīt ļaunu nekā visi cilvēku bērni. Un viņi izmantos vardarbību pret Israēlu un pārkāpumus pret Jēkabu, un daudz asiņu tiks izlietas virs zemes, un nebūs neviena, kas tās savāktu, un nebūs neviena, kas tās apglabātu.
24 Tanīs dienās viņi skaļi sauks, piesauks un lūgs, lai tiktu glābti no grēcinieku, pagānu, rokas, bet neviens netiks glābts.
25 Un bērnu galvas būs baltas ar sirmiem matiem, un trīs nedēļas vecs bērns izskatīsies vecs kā simts gadus vecs vīrs, un viņu augums tiks iznīcināts bēdu un apspiešanas dēļ.
26 Un tanīs dienās bērni sāks studēt likumus un meklēt baušļus un atgriezties uz taisnības ceļa.
27 Un dienas sāks augt un pieaugt starp šiem cilvēku bērniem, līdz viņu dienas tuvosies tūkstoš gadiem. Un lielākam gadu skaitam nekā (agrāk) bija dienu skaits.
28 Un nebūs neviena veca vīra, nedz neviena, kas nebūtu apmierināts ar savām dienām, jo visi būs kā bērni un jaunekļi.
29 Un visas savas dienas viņi pabeigs un dzīvos mierā un priekā, un nebūs ne Sātana, ne kāda ļauna iznīcinātāja; jo visas viņu dienas būs svētības un dziedināšanas dienas.
30 Un tanī laikā Tas Kungs dziedinās Savus kalpus, un tie celsies un redzēs lielu mieru, un padzīs savus pretiniekus. Un taisnie to redzēs un būs pateicīgi, un priecāsies ar prieku mūžīgi mūžos, un redzēs visus viņu spriedumus un visus viņu lāstus pār saviem ienaidniekiem.
31 Un viņu kauli atdusēsies zemē, un viņu gariem būs liels prieks, un viņi zinās, ka Tas Kungs ir tas, kas tiesā un parāda žēlastību simtiem un tūkstošiem un visiem, kas Viņu mīl.
32 Un tu, Mozu, pieraksti šos vārdus; jo tā tie ir rakstīti, un tie ir ierakstīti debesu plāksnēs kā liecība paaudzēm mūžīgi.

24. NODAĻA

1 Un pēc Ābrahāma nāves Tas Kungs svētīja viņa dēlu Īzaku, un viņš cēlās no Hebronas un devās dzīvot pie Vīzijas akas šīs jubilejas trešās nedēļas pirmajā gadā [2073 AM], septiņus gadus.
2 Un ceturtās nedēļas pirmajā gadā zemē sākās bads, [2080. gadā pēc Kristus], papildus pirmajam badam, kas bija bijis Ābrahāma dienās.
3 Un Jēkabs vārīja lēcu virumu, un Ēsavs nāca no lauka izsalcis. Un viņš sacīja savam brālim Jēkabam: "Dod man no šī sarkanā viruma." Un Jēkabs viņam sacīja: "Pārdod man savu [pirmdzimtības tiesības, šīs] pirmdzimtības tiesības, un es tev došu maizi un arī nedaudz no šī lēcu viruma."
4 Un Ēsavs sacīja savā sirdī: "Es miršu, kāds man labums no šīs pirmdzimtības?
5 Un viņš sacīja Jēkabam: "Es to tev dodu." Un Jēkabs sacīja: "Zvēri man šodien," un viņš viņam zvērēja.
6 Un Jēkabs deva savam brālim Ēsavam maizi un virumu, un tas ēda, līdz paēda, bet Ēsavs nicināja savas pirmdzimtības tiesības; šī iemesla dēļ Ēsavam deva vārdu Edoms sarkanā viruma dēļ, ko Jēkabs viņam bija devis par viņa pirmdzimtības tiesībām.
7 Un Jēkabs kļuva vecākais, bet Ēsavs tika pazemināts no sava goda.
8 Un bads bija pār zemi, un Īzāks devās uz Ēģipti šīs nedēļas otrajā gadā un devās pie filistiešu ķēniņa uz Gerāru, pie Abimeleha.
9 Un Tas Kungs parādījās viņam un sacīja viņam: "Neej uz Ēģipti; dzīvo tanī zemē, ko Es tev pavēlēšu, un paliec svešinieks šinī zemē, un Es būšu ar tevi un tevi svētīšu."
10 Jo tev un taviem pēcnācējiem Es došu visu šo zemi un apstiprināšu Savu zvērestu, ko Es zvērēju tavam tēvam Ābrahāmam, un vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un došu taviem pēcnācējiem visu šo zemi.
11 Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, jo tavs tēvs klausīja Manai balsij un turēja Manus norādījumus un Manus baušļus, Manus likumus, Manus

noteikumus un Manu derību; un tagad klausi Manai balsij un dzīvo šajā zemē.
12 Un viņš dzīvoja Gelarā trīs gadu nedēļas.
13 Un Abimelehs pavēlēja par viņu [2080.–2101. g.] un par visu, kas viņam piederēja, sacīdams: "Ikviens, kas viņam vai kaut kam, kas viņam pieder, mirs."
14 Un Īzāks kļuva varens filistiešu vidū un ieguva daudz mantas: vēršus, aitas, kamieļus, ēzeļus un lielu saimi.
15 Un viņš sēja filistiešu zemē un ienesa simtkārtīgu ražu, un Īzāks kļuva ļoti varens, un filistieši viņu apskauda.
16 Visas akas, ko Ābrahāma kalpi bija izrakuši Ābrahāma dzīves laikā, filistieši pēc Ābrahāma nāves aizbēra un piepildīja ar zemi.
17 Un Abimelehs sacīja Īzākam: "Aizej no mums, jo tu esi daudz varenāks nekā mēs!" Un Īzāks aizgāja no turienes septītās nedēļas pirmajā gadā un apmetās Gerāras ielejās.
18 Un viņi atkal raka ūdens akas, ko bija izrakuši viņa tēva Ābrahāma kalpi un ko filistieši bija aizslēguši pēc viņa tēva Ābrahāma nāves, un viņš nosauca tās tā, kā tās bija nosaucis viņa tēvs Ābrahāms.
19 Un Īzāka kalpi izraka ielejā aku un atrada dzīvu ūdeni, un Gerāras gani strīdējās ar Īzāka ganiem, sacīdami: "Ūdens pieder mums." Un Īzāks nosauca aku par "Netaisnību", jo tie bija pret mums izturējušies netaisni.
20 Un viņi izraka otru aku, un arī par to viņi strīdējās, un viņš to nosauca par "Ienaids". Un viņš cēlās no turienes, un viņi izraka vēl vienu aku, bet par to viņi necīnījās, un viņš to nosauca par "Istabu", un Īzāks sacīja: "Tagad Tas Kungs mums ir devis vietu, un mēs esam vairojušies šinī zemē."
21 Un no turienes viņš devās augšup uz Zvēresta aku četrdesmit ceturtās jubilejas pirmās nedēļas pirmajā gadā.
22 Un Tas Kungs parādījās viņam tanī naktī, pirmā mēneša jaunā mēnesī, un sacīja viņam: "Es esmu tava tēva Ābrahāma Dievs; nebīsties, jo Es esmu ar tevi un svētīšu tevi un vairošu tavus pēcnācējus kā zemes smiltis Ābrahāma, mana kalpa, dēļ."
23 Un viņš tur uzcēla altāri, ko pirmais bija uzcēlis viņa tēvs Ābrahāms, un viņš piesauca Tā Kunga vārdu un upurēja sava tēva Ābrahāma Dievam.
24 Un viņi raka aku un atrada dzīvu ūdeni.
25 Un Īzāka kalpi raka vēl vienu aku, bet neatrada ūdeni, un viņi nogāja un pateica Īzākam, ka nav atraduši ūdeni, un Īzāks sacīja: "Es šodien esmu zvērējis filistiešiem, un šī lieta mums ir paziņota."
26 Un viņš nosauca to vietu par Zvēresta avotu, jo tur viņš bija zvērējis Abimeleham un savam draugam Ahuzatam un viņa karapulka priekšniekam Pikolam.
27 Un Īzāks tanī dienā uzzināja, ka viņš piespiesti bija tiem zvērējis slēgt ar tiem mieru.
28 Un Īzāks tanī dienā nolādēja filistiešus un sacīja: "Nolādēti lai filistieši ir līdz dusmu un sašutuma dienai visu tautu vidū! Lai Dievs padara viņus par apsmieklu un lāstu, par dusmu un sašutuma objektu grēcinieku, pagānu, un kitiešu rokās!"
29 Un, kas izbēgs no ienaidnieka un kitiešu zobena, to lai taisnīgā tauta tiesā izrauj no debesīm, jo viņi būs manu bērnu ienaidnieki un pretinieki uz paaudzēm virs zemes.
30 Un tiem nepaliks pāri neviens, neviens netiks izglābts tiesas dusmu dienā; jo visi filistiešu pēcnācēji tiks iznīcināti, izrauti un izraidīti no zemes, un šiem kaftoriešiem vairs nepaliks ne vārda, ne pēcnācēju virs zemes.
31 Jo, kaut arī viņš uzkāptu debesīs, no turienes viņš tiktu nogāzts, un, kaut arī viņš nostiprinātos virs zemes, no turienes viņš tiktu izvilkts, un, kaut arī viņš paslēptos tautu vidū, pat no turienes viņš tiktu izrauts; un, kaut arī viņš nokristu ellē, arī tur viņa sods būs liels, un arī tur viņam nebūs miera.
32 Un, ja viņš nonāks gūstā, tad viņu ceļā nonāvēs to rokas, kas tiecas pēc viņa dzīvības, un viņam nepaliks ne vārds, ne pēcnācēji visā zemē, jo mūžīgā lāstā viņš aizies.
33 Un tā ir rakstīts un iegravēts par viņu debesu plāksnēs, lai tā ar viņu tiktu darīts tiesas dienā, lai viņš tiktu izrauts no zemes.

25. NODAĻA

1 Un šīs jubilejas nedēļas otrajā gadā Rebeka sauca savu dēlu Jēkabu un runāja ar viņu, sacīdama: "Mans dēls, neņem sev sievu no Kanaāna meitām, kā Ēsavs, tavs brālis, kurš sev ņēma divas sievas no Kanaāna meitām, un viņi ir sarūgtinājuši manu dvēseli ar visiem saviem nešķīstajiem darbiem: jo visi viņu darbi ir netiklība un kārība, un tajos nav taisnības, jo (viņu darbi) ir ļauni.
2 Un es, mans dēls, tevi ārkārtīgi mīlu, un mana sirds un mana pieķeršanās tevi svētī katru dienas stundu un katru nakts sardzes stundu.
3 Un tagad, dēls, paklausi manai balsij un dari savas mātes gribu un neņem sev sievu no šīs zemes meitām, bet tikai no mana tēva nama un no mana tēva radiem. Tu ņemsi sev sievu no mana tēva nama, un Visaugstākais Dievs tevi svētīs, un tavi bērni būs taisnīga paaudze un svēta pēcnācēji.
4 Un tad Jēkabs runāja ar Rebeku, savu māti, un sacīja viņai: "Redzi, māte, man ir deviņas nedēļas gadu, un es nepazīstu, neesmu aizskāris nevienu sievieti, neesmu saderinājies ar nevienu, pat neesmu domājis ņemt sev sievu no Kanaāna meitām.
5 Jo es atceros, māte, mūsu tēva Ābrahāma vārdus, jo viņš man pavēlēja neņemt sievu no Kanaāna meitām, bet gan ņemt sev sievu no mana tēva nama pēcnācējiem un no manas radniecības.
6 Es jau iepriekš esmu dzirdējis, ka tavam brālim Lābanam ir dzimušas meitas, un es esmu apņēmies no viņām ņemt sievu.
7 Un šī iemesla dēļ es savā garā esmu sargājis sevi no grēkošanas vai samaitātības visos savos ceļos visas savas dzīves dienas; jo attiecībā uz iekāri un netiklību Ābrahāms, mans tēvs, man deva daudz pavēļu.
8 Un, neskatoties uz visu, ko viņš man ir pavēlējis, šos divdesmit divus gadus mans brālis ir strīdējies ar mani un bieži runājis ar mani un sacījis: "Mans brāli, ņem par sievu māsu no manām divām sievām!"; bet es atsakos darīt tā, kā viņš ir darījis.
9 Es zvērēju tavā priekšā, māte, ka visas savas dzīves dienas es neņemšu sev sievu no Kanaāna pēcnācēju meitām un nerīkošos ļauni, kā to ir darījis mans brālis.
10 Nebīsties, māte; esi droša, ka es pildīšu Tavu gribu, staigāšu taisnīgi un nekad nebojāšu savus ceļus.
11 Un tad viņa pacēla savu seju pret debesīm un izstiepa savu roku pirkstus, atvēra savu muti un svētīja Visaugstāko

Dievu, kas bija radījis debesis un zemi, un viņa pateicās un slavēja Viņu.
12 Un viņa sacīja: “Slavēts lai ir Dievs Tas Kungs, un lai Viņa svētais vārds tiek svētīts mūžīgi mūžos, kas man ir devis Jēkabu kā šķīstu dēlu un svētu sēklu; jo viņš ir Tavs, un Tavi pēcnācēji būs nepārtraukti un visās paaudzēs mūžīgi.”
13 Svētī viņu, Kungs, un liec manā mutē taisnības svētību, lai es viņu svētītu.
14 Un tanī stundā, kad taisnības gars nolaidās viņas mutē, viņa uzlika abas rokas uz Jēkaba galvas un sacīja:
15 Svētīts esi Tu, taisnības Kungs un laikmetu Dievs, un lai Viņš Tevi svētī vairāk nekā visas cilvēku paaudzes. Lai Viņš Tev, Mans Dēls, dod taisnības ceļu un atklāj taisnību taviem pēcnācējiem.
16 Un lai Viņš vairo tavus dēlus tavā dzīvē, un lai tie rodas atbilstoši gada mēnešu skaitam. Un lai viņu dēli kļūst daudzi un vareni vairāk nekā debesu zvaigznes, un viņu skaits ir lielāks nekā jūras smiltis.
17 Un lai Viņš tiem dod šo labo zemi, kā Viņš solīja to dot Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem, un lai viņi to patur kā īpašumu mūžīgi.
18 Un lai es redzu tev, mans dēls, svētītus bērnus savas dzīves laikā, un lai visi tavi pēcnācēji ir svētīti un svēti.
19 Un, tāpat kā tu esi atspirdzinājis savas mātes garu viņas dzīves laikā, tā tevi svētī tās klēpis, kas tevi nēsāja, [Mana mīlestība] un manas krūtis tevi svētī, un mana mute un mana mēle tevi ļoti slavē.
20 Vairojies un izplaties pa zemi, un lai tavi pēcnācēji ir pilnīgi debesu un zemes priekā mūžīgi; un lai tavi pēcnācēji līksmo, un lielajā miera dienā lai tiem ir miers.
21 Un lai tavs vārds un tavi pēcnācēji paliek mūžīgi, un Visaugstākais Dievs lai ir viņu Dievs, un taisnības Dievs lai mājo pie viņiem, un caur viņiem lai tiek celta Viņa svētnīca mūžīgi mūžos.
22 Svētīts lai ir tas, kas tevi svētī, un ikviena miesa, kas tevi nepatiesi nolād, lai tiek nolādēta!
23 Un viņa viņu noskūpstīja un sacīja viņam: “Lai pasaules Kungs tevi mīl, kā tavas mātes sirds priecājas par tevi un lai viņas mīlestība tevi svētī!” Un viņa mitējās svētīt.

26. NODAĻA

1 Un šīs nedēļas septītajā gadā Īzāks pasauca Ēsavu, savu vecāko dēlu, un sacīja viņam: “Es esmu [21:14] vecs, mans dēls, un redzi, manas acis ir kļuvušas tumšas, lai redzētu, un es nezinu savas nāves dienu.
2 Un tagad ņem savus medību ieročus, savu bultu maku un savu loku, un izej laukā, medī un ķer mani (briežu gaļu), mans dēls, un pagatavo man gardu ēdienu, kādu mana dvēsele mīl, un atnes to man, lai es to ēstu un lai mana dvēsele tevi svētītu, pirms es mirstu.
3 Bet Rebeka dzirdēja Īzāku runājam ar Ēsavu.
4 Un Ēsavs agri izgāja laukā medīt, ķert un vest mājās savam tēvam.
5 Un Rebeka pasauca savu dēlu Jēkabu un sacīja viņam: “Redzi, es dzirdēju Īzaku, tavu tēvu, runājam ar Ēsavu, tavu brāli, sakām: “Medī man un pagatavo man gardu ēdienu un atnes to man.”
6 "Es ēdīšu un svētīšu tevi Tā Kunga priekšā, pirms es mirstu." Un tagad, mans dēls, klausi manā balsī, ko es tev pavēlu: ej pie sava ganāmpulka un atnes man divus labus kazlēnus, un es tos pagatavošu gardu ēdienu tavam tēvam, kādu viņš mīl, un tu to aiznesīsi savam tēvam, lai viņš ēd un svētī tevi Tā Kunga priekšā, pirms viņš mirst, un lai tu tiktu svētīts."
7 Un Jēkabs sacīja savai mātei Rebekai: “Māt, es neliedzu tev neko, ko mans tēvs ēstu un kas viņam patiktu; tikai es baidos, mana māte, ka viņš pazīs manu balsi un vēlēsies mani pieskarties.”
8 Un tu zini, ka esmu gluds, bet Ēsavs, mans brālis, ir apmatots, un es parādīšos viņa acu priekšā kā ļaundaris un darīšu darbu, ko viņš man nebija pavēlējis, un viņš būs dusmīgs uz mani, un es sev uzlikšu lāstu, nevis svētību.
9 Un Rebeka, viņa māte, sacīja viņam: “Lai tavs lāsts nāk uz mani, mans dēls, tikai paklausi manai balsij!”
10 Un Jēkabs paklausīja savas mātes Rebekas balsij un aizgāja un atnesa divus labus un treknus kazlēnus un atnesa tos savai mātei, un viņa māte tiem pagatavoja ~gardu ēdienu~, kādu viņš mīlēja.
11 Un Rebeka ņēma Ēsava, sava vecākā dēla, labo lietus ūdeni, kas bija pie viņas namā, un viņa apģērba Jēkabu, savu jaunāko dēlu, (ar to), un viņa uzlika kazlēnu ādas uz viņa rokām un uz viņa kakla atsegtajām daļām.
12 Un viņa deva gaļu un maizi, ko bija sagatavojusi, sava dēla Jēkaba rokās.
13 Un Jēkabs iegāja pie sava tēva un sacīja: “Es esmu tavs dēls; es esmu darījis tā, kā tu man pavēlēji; celies un apsēdies un ēd no tā, ko esmu noķēris, tēvs, lai tava dvēsele mani svētītu.”
14 Un Īzāks sacīja savam dēlam: “Kā tu tik ātri atradi, mans dēls?”
15 Un Jēkabs sacīja: “Tāpēc ka <Tas Kungs>, tavs Dievs, man to lika atrast.”
16 Un Īzāks viņam sacīja: “Nāc tuvāk, lai es tevi aptaustītu, mans dēls, vai tu esi mans dēls Ēsavs vai ne.”
17 Un Jēkabs piegāja pie sava tēva Īzāka, un tas viņu aptaustīja un sacīja: “Balss ir Jēkaba balss, bet rokas ir Ēsava rokas.”
18 un viņš viņu nepazina, jo tā bija debesu dievišķa atļauja atņemt viņam uztveres spēju, un Īzāks to nepazina, jo viņa rokas bija apmatotas kā viņa brāļa Ēsava rokas, tāpēc viņš viņu svētīja.
19 Un viņš sacīja: “Vai tu esi mans dēls Ēsavs?” Un viņš atbildēja: “Es esmu tavs dēls.” Un viņš sacīja: “Nāc man tuvāk, lai es varētu ēst no tā, ko tu esi noķēris, mans dēls, lai mana dvēsele tevi svētītu.”
20 Un viņš pieveda viņu klāt, un viņš ēda, un viņš atnesa viņam vīnu, un viņš dzēra.
21 Un Īzāks, viņa tēvs, sacīja viņam: “Nāc tuvāk un noskūpsti mani, mans dēls!”
22 Un viņš piegāja klāt un noskūpstīja viņu. Un viņš saoda viņa drēbju smaržu un svētīja viņu, sacīdams: “Redzi, mana dēla smarža ir kā <pilna> lauka smarža, ko Tas Kungs ir svētījis.”
23 Un lai Tas Kungs tev dod no debesu rasas un no zemes rasas, un pārpilnībā labības un eļļas! Lai tautas tev kalpo un ļaudis lai pielūdz tevi!
24 Esi kungs pār saviem brāļiem, un lai tavas mātes dēli klanās tavā priekšā! Un visas svētības, ar kurām Tas Kungs mani ir svētījis un svētījis Ābrahāmu, manu tēvu, lai tiek

piešķirtas tev un taviem pēcnācējiem mūžīgi! Nolādēts lai ir, kas tevi nolād, un svētīts lai ir, kas tevi svētī!
25 Un notika, tiklīdz Īzāks bija pabeidzis svētīt savu dēlu Jēkabu un Jēkabs bija aizgājis no sava tēva Īzāka, viņš paslēpās, un Ēsavs, viņa brālis, atgriezās no savām medībām.
26 Un viņš arī pagatavoja gardu ēdienu un atnesa to savam tēvam un sacīja savam tēvam: “Lai mans tēvs ceļas un ēd no mana medījuma, lai tava dvēsele mani svētītu!”
27 Un Īzāks, viņa tēvs, viņam sacīja: “Kas tu esi?” Un viņš tam sacīja: “Es esmu tavs pirmdzimtais, tavs dēls Ēsavs. Es esmu darījis, kā tu man pavēlēji.”
28 Un Īzāks bija ļoti pārsteigts un sacīja: “Kas tas ir, kas medījis un ķēris un atnesis man, un es no visa ēdu, pirms tu atnāci, un svētīju viņu; viņš būs svētīts un visi viņa pēcnācēji mūžīgi?”
29 Un notika, kad Ēsavs dzirdēja sava tēva Īzāka vārdus, viņš skaļi un rūgti raudāja un sacīja savam tēvam: “Svētī arī mani, tēvs!”
30 Un viņš tam sacīja: “Tavs brālis nāca ar viltību un atņēma tavu svētību.” Un viņš sacīja: “Tagad es zinu, kāpēc viņa vārds ir Jēkabs. Redzi, viņš mani ir pievīlis jau divas reizes: viņš atņēma man pirmdzimtības tiesības, un tagad viņš ir atņēmis manu svētību.”
31 Un viņš sacīja: “Vai tu man neesi saglabājis svētību, tēvs?” Un Īzāks atbildēja un sacīja Ēsavam: “Redzi, es viņu esmu iecēlis par tavu kungu, un visus viņa brāļus es viņam esmu devis par kalpiem, un ar daudz labības, vīna un eļļas es viņu esmu stiprinājis. Un ko tagad lai es daru tevis labā, mans dēls?”
32 Un Ēsavs sacīja savam tēvam Īzākam: “Vai tev ir tikai viena svētība, tēvs? Svētī arī mani, tēvs!”
33 Un Ēsavs pacēla balsi un raudāja. Un Īzāks atbildēja un sacīja viņam: “Redzi, tālu no zemes rasas tev būs mājoklis un tālu no debesu rasas no augšas.”
34 Un tu dzīvosi ar savu zobenu un kalposi savam brālim. Un notiks, kad tu kļūsi liels un nokratīsi viņa jūgu no sava kakla, tu apgrēkosi līdz nāvei, un tavi pēcnācēji tiks izrauti no debesīm.
35 Un Ēsavs draudēja Jēkabam svētības dēļ, ar ko viņa tēvs viņu bija svētījis, un viņš sacīja savā sirdī: “Lai tagad nāk sēru dienas par manu tēvu, lai es varētu nokaut savu brāli Jēkabu!”

27. NODAĻA

1 Un Rebekai sapnī tika paziņots, ko teica viņas vecākais dēls Ēsava, un Rebeka lika atsaukt savu jaunāko dēlu Jēkabu.
2 un sacīja viņam: “Redzi, tavs brālis Ēsavs atriebsies tev, lai tevi nonāvētu.”
3 Tāpēc tagad, mans dēls, paklausi manai balsij un celies un bēdz pie mana brāļa Lābana uz Hāranu un paliec pie viņa dažas dienas, līdz tava brāļa dusmas norims un viņš novērsīs savas dusmas no tevis un aizmirsīs visu, ko tu esi darījis; tad es sūtīšu un atvedīšu tevi no turienes.”
4 Un Jēkabs sacīja: “Es nebaidos; ja viņš gribēs mani nogalināt, es viņu nogalināšu.”
5 Bet viņa sacīja viņam: "Lai es nezaudētu abus savus dēlus vienā dienā!"
6 Un Jēkabs sacīja savai mātei Rebekai: “Redzi, tu zini, ka mans tēvs ir kļuvis vecs un neredz, tāpēc ka viņa acis ir neasas, un, ja es viņu atstāšu, tas būs ļaunums viņa acīs, jo es viņu atstāšu un aiziešu no tevis, un mans tēvs būs dusmīgs un mani nolādēs. Es neiešu; tikai tad, kad viņš mani sūtīs, es iešu.”
7 Un Rebeka sacīja Jēkabam: “Es iešu iekšā un parunāšu ar viņu, un viņš tevi atlaidīs.”
8 Un Rebeka iegāja un sacīja Īzākam: “Es riebjos pret savu dzīvību divu Heta meitu dēļ, kuras Ēsavs viņam ir ņēmis par sievām; un, ja Jēkabs ņem sievu no šīs zemes meitām, kāda jēga man vēl dzīvot, jo Kanaāna meitas ir ļaunas?”
9 Un Īzāks pasauca Jēkabu un svētīja viņu, un pamācīja viņu un sacīja viņam: “Neņem sev sievu no nevienas Kānaāna meitas;
10 Celies un dodies uz Mezopotāmiju, uz Betuēla, savas mātes tēva, namu, un ņem sev sievu no turienes no Lābana, savas mātes brāļa, meitām.
11 Un lai Visvarenais Dievs tevi svētī, vairo un vairo, ka tu kļūsti par tautu kopu, un lai dod tev mana tēva Ābrahāma svētības tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis, lai tu iemantotu zemi, kurā tu esi svešinieks, un visu zemi, ko Dievs ir devis Ābrahāmam. Ej ar mieru, mans dēls!
12 Un Īzāks atlaida Jēkabu, un tas devās uz Mezopotāmiju pie Lābana, Betuēla, Sīrijas iedzīvotāja, dēla, Rebekas, Jēkaba mātes, brāļa.
13 Un notika, kad Jēkabs bija cēlies, lai dotos uz Mezopotāmiju, ka Rebekas gars noskuma pēc sava dēla, un viņa raudāja.
14 Un Īzāks sacīja Rebekai: “Mana māsa, neraudi par Jēkabu, manu dēlu, jo viņš aiziet mierā un mierā viņš atgriezīsies.”
15 Visaugstākais Dievs viņu pasargās no visa ļauna un būs ar viņu, jo Viņš viņu neatstās visas viņa dienas;
16 Jo es zinu, ka viņa ceļi būs veiksmīgi visās lietās, kurp vien viņš dosies, līdz viņš atgriezīsies pie mums mierā un mēs viņu redzēsim mierā.
17 Nebīsties viņa dēļ, mana māsa, jo viņš iet taisno ceļu un ir nevainojams vīrs; un viņš ir uzticams un neaizies bojā. Neraudi!
18 Un Īzāks mierināja Rebeku viņas dēla Jēkaba dēļ un svētīja viņu.
19 Un Jēkabs devās no Zvēresta akas, lai dotos uz Hāranu četrdesmit ceturtās jubilejas otrās nedēļas pirmajā gadā, un viņš nonāca Lūzā kalnos, tas ir, Bētelē, šīs nedēļas pirmā mēneša jaunā mēnesī [21:15 AM], un viņš nonāca šajā vietā vakarā un nogriezās no ceļa uz rietumiem tajā naktī: un viņš tur gulēja; jo saule bija norietējusi.
20 Un viņš paņēma vienu no tās vietas akmeņiem un nolika <to sev pie galvas> zem koka, un viņš ceļoja viens pats, un viņš gulēja.
21 Un tajā naktī viņš sapņoja, un, lūk, kāpnes bija uzslietas uz zemes, un to virsotne sniedzās debesīs, un, lūk, Tā Kunga eņģeļi kāpa un nokāpa pa tām, un, lūk, Tas Kungs stāvēja uz tām.
22 Un Viņš runāja ar Jēkabu un sacīja: “Es esmu Tas Kungs, Ābrahāma, tava tēva, Dievs, un Īzāka Dievs; zemi, kurā tu guli, Es došu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.
23 Un tavi pēcnācēji būs kā zemes pīšļi, un tu vairosies uz rietumiem un uz austrumiem, uz ziemeļiem un dienvidiem,

un tevī un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas tautu ģimenes.
24 Un redzi, Es būšu ar tevi un tevi pasargāšu, lai kurp tu ietu, un Es tevi atvedīšu atpakaļ šajā zemē mierā, jo Es tevi neatstāšu, kamēr nebūšu visu izdarījis, ko Es tev esmu teicis.
25 Un Jēkabs pamodās no miega un sacīja: "Patiesi, šī vieta ir Tā Kunga nams, un es to nezināju." Un viņš nobijās un sacīja: "Briesmīga ir šī vieta, tā nav nekas cits kā Dieva nams, un šie ir debesu vārti."
26 Un Jēkabs agri no rīta cēlās un ņēma akmeni, ko viņš bija nolicis zem savas galvas, un uzcēla to par zīmes stabu un uzlēja eļļu uz tā virsotnes. Un viņš nosauca to vietu par Bēteli; bet sākumā tās vietas vārds bija Lūza.
27 Un Jēkabs deva solījumu Tam Kungam, sacīdams: "Ja Tas Kungs būs ar mani un mani pasargās šajā ceļā, pa kuru es eju, un dos man maizi ēst un drēbes valkāt, lai es mierā atgrieztos sava tēva namā, tad Tas Kungs būs mans Dievs, un šis akmens, ko es esmu uzcēlis par zīmi šajā vietā, būs Tā Kunga nams, un no visa, ko Tu man dosi, es desmito tiesu došu Tev, mans Dievs!"

28. NODAĻA

1 Un viņš devās savā ceļojumā un nonāca austrumu zemē pie Lābana, Rebekas brāļa, un viņš bija kopā ar viņu un kalpoja viņam par viņa meitu Rāheli vienu nedēļu.
2 Un trešās nedēļas pirmajā gadā [21:22] viņš sacīja viņam: "Dod man manu sievu, kuras dēļ esmu tev kalpojis septiņus gadus!"; un Lābans sacīja Jēkabam: "Es tev došu tavu sievu."
3 Un Lābans sarīkoja mielastu un ņēma savu vecāko meitu Leu un deva viņu Jēkabam par sievu, bet savu kalponi Zilpu deva viņai par kalponi; un Jēkabs to nezināja, jo viņš domāja, ka tā ir Rāhele.
4 Un viņš iegāja pie viņas, un redzi, tā bija Lea; un Jēkabs sadusmojās uz Lābanu un sacīja viņam: "Kāpēc tu tā esi man darījis? Vai es neesmu tev kalpojis Rāheles, nevis Leas dēļ? Kāpēc tu man esi nodarījis pāri?"
5 Ņem savu meitu, un es iešu, jo tu man esi nodarījis ļaunu. Jo Jēkabs mīlēja Rāheli vairāk nekā Leu, jo Leas acis bija vājas, bet viņas augums bija ļoti skaists; bet Rāhelei bija skaistas acis un skaists un ļoti izskatīgs augums.
6 Un Lābans sacīja Jēkabam: "Mūsu zemē tā nav pieņemts dot jaunāko pirms vecākās." Un tas nav pareizi; jo tā ir noteikts un rakstīts debesu plāksnēs, ka nevienam nevajadzētu dot savu jaunāko meitu pirms vecākās; bet vecākajai dod vispirms, un pēc viņas jaunāko - un vīrietim, kas tā dara, debesīs tiek uzlikts vainas akts, un neviens nav taisnīgs, kas to dara, jo šis darbs ir ļauns Tā Kunga priekšā.
7 Un pavēli Israēla bērniem, lai viņi tā nedara; lai viņi neņem, ne atdod jaunāko, pirms nav atdevuši vecāko, jo tas ir ļoti negodīgi.
8 Un Lābans sacīja Jēkabam: "Lai paiet šīs septiņas svētku dienas, tad es tev došu Rāheli, lai tu man kalpotu vēl septiņus gadus un ganītu manas avis, kā tu to darīji iepriekšējā nedēļā."
9 Un tanī dienā, kad septiņas Leas svētku dienas bija pagājušas, Lābans deva Rāheli Jēkabam, lai tas kalpotu viņam vēl septiņus gadus, un viņš deva Rāhelei Bilhu, Zilpas māsu, par kalponi.
10 Un viņš kalpoja vēl septiņus gadus par Rāheli, jo Lea viņam bija dota par velti.
11 Un Tas Kungs atvēra Leas klēpi, un viņa ieņēma un dzemdēja Jēkabam dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Rūbens devītā mēneša četrpadsmitajā dienā, trešās nedēļas pirmajā gadā. [21:22]
12 Bet Rāheles klēpis bija slēgts, jo Tas Kungs redzēja, ka Lea tika nīsta, bet Rāhele mīlēta.
13 Un Jēkabs atkal iegāja pie Leas, un viņa ieņēma un dzemdēja Jēkabam otru dēlu, un viņš nosauca viņu par Simeonu šīs nedēļas desmitā mēneša divdesmit pirmajā dienā, trešajā gadā. [21:24]
14 Un Jēkabs atkal iegāja pie Leas, un viņa ieņēma un dzemdēja viņam trešo dēlu, un viņš nosauca viņu par Leviju šīs nedēļas sestā gada pirmā mēneša jaunā mēness dienā. [21:27]
15 Un Jēkabs atkal iegāja pie viņas, un viņa ieņēma un dzemdēja viņam ceturto dēlu, un viņš nosauca viņu par Jūdu trešā mēneša piecpadsmitajā datumā, ceturtās nedēļas pirmajā gadā. [21:29]
16 Un visa šī dēļ Rāhele apskauda Leu, jo viņa nebija dzemdējusi, un sacīja Jēkabam: "Dod man bērnus!" Un Jēkabs sacīja: "Vai es esmu tev liedzis tavas miesas augļus? Vai es tevi esmu atstājis?"
17 Un, kad Rāhele redzēja, ka Lea Jēkabam bija dzemdējusi četrus dēlus: Rūbenu, Simeonu, Leviju un Jūdu, viņa sacīja viņam: "Ej pie manas kalpones Bilhas, un viņa kļūs grūta un dzemdēs man dēlu." (Un viņa deva (viņam) savu kalponi Bilhu par sievu.)
18 Un viņš iegāja pie viņas, un viņa ieņēma un dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņu par Danu sestā mēneša devītajā dienā, trešās nedēļas sestajā gadā. [21:27]
19 Un Jēkabs atkal iegāja pie Bilhas otro reizi, un viņa kļuva grūta un dzemdēja Jēkabam vēl vienu dēlu, un Rāhele nosauca viņu par Naftalī septītā mēneša piektajā dienā, ceturtās nedēļas otrajā gadā. [21:30]
20 Un, kad Lea redzēja, ka viņa bija kļuvusi neauglīga un vairs nedzemdēja, viņa apskauda Rāheli un deva arī savu kalponi Zilpu Jēkabam par sievu, un viņa kļuva grūta un dzemdēja dēlu, un Lea nosauca viņu par Gadu astotā mēneša divpadsmitajā dienā, ceturtās nedēļas trešajā gadā. [21:31]
21 Un viņš atkal iegāja pie viņas, un viņa ieņēma un dzemdēja viņam otru dēlu, un Lea nosauca viņu par Ašeru vienpadsmitā mēneša otrajā dienā, ceturtās nedēļas piektajā gadā. [21:33]
22 Un Jēkabs iegāja pie Leas, un viņa ieņēma un dzemdēja dēlu, un viņa nosauca viņu par Isašuru piektā mēneša ceturtajā gadā, ceturtās nedēļas ceturtajā gadā, un viņa to nodeva zīdītājai.
23 Un Jēkabs atkal iegāja pie viņas, un viņa tapa grūta un dzemdēja divus (bērnus), dēlu un meitu, un viņa nosauca dēlu vārdā Zabulons un meitu vārdā Dīna septītā mēneša septītajā gadā, ceturtās nedēļas sestajā gadā. [21:34]
24 Un Tas Kungs bija žēlīgs pret Rāheli un atvēra viņas klēpi, un viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu, un viņa nosauca viņu par Jāzepu ceturtā mēneša jaunā mēness dienā, sestajā gadā, šajā ceturtajā nedēļā. [21:34]
25 Un tanī laikā, kad Jāzeps piedzima, Jēkabs sacīja Lābanam: "Dod man manas sievas un dēlus, un ļauj man doties pie sava tēva Īzāka, un ļauj man uzbūvēt sev namu,

jo es esmu pabeidzis gadus, kuros esmu tev kalpojis tavu divu meitu dēļ, un es iešu uz sava tēva namu."
26 Un Lābans sacīja Jēkabam: "Paliec pie manis par savu algu un gani atkal manas avis un ņem savu algu!"
27 Un viņi vienojās savā starpā, ka viņš viņam kā algu dos tos jērus un kazlēnus, kas piedzimuši melni, raibi un balti; (tie) lai ir viņa alga.
28 Un visas avis atnesa raibas, raibas un melnas, visādi iezīmētas, un tās atkal atnesa jērus, kas bija līdzīgi viņām pašām, un visas raibas piederēja Jēkabam, bet tās, kas nebija, piederēja Lābanam.
29 Un Jēkaba manta ļoti vairojās, un viņam piederēja vērši un aitas, ēzeļi un kamieļi, kalpi un kalpones.
30 Un Lābans un viņa dēli apskauda Jēkabu, un Lābans atņēma viņam viņa avis un vēroja viņu ar ļaunu nodomu.

29. NODAĻA

1 Un notika, kad Rāhele bija dzemdējusi Jāzepu, ka Lābans devās cirpt savas avis, jo tās bija trīs dienu gājiena attālumā no viņa.
2 Un Jēkabs redzēja, ka Lābans grasās cirpt viņa avis, un Jēkabs aicināja Leu un Rāheli un laipni teica tām, lai tās nāktu viņam līdzi uz Kānaāna zemi.
3 Jo viņš tiem pastāstīja, kā visu bija redzējis sapnī, pat visu, ko Viņš tam bija teicis, lai viņš atgrieztos sava tēva mājās, un tie sacīja: "Uz visiem ceļiem, kurp tu dosies, mēs iesim tev līdzi."
4 Un Jēkabs svētīja sava tēva Īzāka Dievu un sava tēva tēva Ābrahāma Dievu, un viņš cēlās un uzkāpa uz savām sievām un bērniem, un paņēma visu savu mantu, un šķērsoja upi, un nonāca Gileādas zemē, un Jēkabs slēpa savu nodomu no Lābana un nestāstīja viņam to.
5 Un ceturtās nedēļas septītajā gadā Jēkabs pagriezās (savu seju) pret Gileādu pirmajā mēnesī, divdesmit pirmajā. [21:35] Un Lābans viņam vajāja un panāca Jēkabu Gileādas kalnos trešajā mēnesī, trīspadsmitajā.
6 Un Tas Kungs neļāva viņam kaitēt Jēkabam, jo Viņš parādījās viņam naktī sapnī. Un Lābans runāja ar Jēkabu.
7 Un piecpadsmitajā dienā Jēkabs sarīkoja dzīres Lābanam un visiem, kas nāca kopā ar viņu, un Jēkabs tanī dienā zvērēja Lābanam un arī Lābans Jēkabam, ka neviens nešķērsos Gileādas kalnus pie otra ar ļaunu nodomu.
8 Un viņš tur uzcēla liecinieka kaudzi; tāpēc šo vietu sauc par Liecinieka kaudzi, pēc šīs kaudzes.
9 Bet agrāk Gileādas zemi sauca par Refaju zemi, jo tā bija Refaju zeme, un (tur) bija dzimuši Refaji, milži, kuru augums bija no desmit, deviņiem, astoņiem līdz septiņām olektīm.
10 Un viņu dzīvesvieta bija no Amona bērnu zemes līdz Hermona kalnam, un viņu valstības centri bija Karnaima, Aštarota, Edreja, Misūra un Beona.
11 Un Tas Kungs tos iznīcināja viņu ļauno darbu dēļ, jo tie bija ļoti ļauni, un amorieši dzīvoja viņu vietā, ļauni un grēcīgi, un šodien nav nevienas tautas, kas būtu pilnībā nodarījusi visu savu grēku, un viņiem vairs nav mūža ilguma virs zemes.
12 Un Jēkabs atlaida Lābanu, un tas devās uz Mezopotāmiju, austrumu zemi, bet Jēkabs atgriezās Gileādas zemē.
13 Un viņš pārgāja Jabokas upi devītā mēneša vienpadsmitajā datumā. Un tanī dienā pie viņa atnāca viņa brālis Ēsavs, un viņš samierinājās ar viņu un aizgāja no viņa uz Seīra zemi, bet Jēkabs dzīvoja teltīs.
14 Un šīs jubilejas gada piektās nedēļas pirmajā gadā [21:36] viņš šķērsoja Jordānu un dzīvoja viņpus Jordānas, un viņš ganīja savas avis no Jūras kaudzes līdz Betšanai un līdz Dotanai un līdz Akrabimas mežam.
15 Un viņš sūtīja savam tēvam Īzākam no visas savas mantas: drēbes, pārtiku, gaļu, dzērienus, pienu, sviestu, sieru un dažus dateles no šīs ielejas.
16 Un arī savai mātei Rebekai četras reizes gadā, starp mēnešiem, starp aršanu un pļaušanu, starp rudeni un lietu, un starp ziemu un pavasari, uz Ābrahāma torni.
17 Jo Īzāks bija atgriezies no Zvēresta akas un uzkāpis sava tēva Ābrahāma tornī un tur dzīvoja atsevišķi no sava dēla Ēsava.
18 Jo tajos laikos, kad Jēkabs devās uz Mezopotāmiju, Ēsavs ņēma sev sievu Mahalatu, Išmaēla meitu, un viņš sapulcināja visus sava tēva un savu sievu ganāmpulkus un devās augšup un dzīvoja Seīra kalnā, bet atstāja savu tēvu Īzaku vienu pie Zvēresta akas.
19 Un Īzāks devās augšup no Zvēresta akas un dzīvoja sava tēva Ābrahāma tornī Hebronas kalnos,
20 Un turp Jēkabs sūtīja visu, ko viņš laiku pa laikam sūtīja savam tēvam un mātei, visu, kas tiem bija vajadzīgs, un viņi svētīja Jēkabu no visas savas sirds un no visas savas dvēseles.

30. NODAĻA

1 Un sestās nedēļas pirmajā gadā [21:43] viņš mierā devās uz Salemu, uz austrumiem no Sihemas, ceturtajā mēnesī.
2 Un tur viņi aizveda Dīnu, Jēkaba meitu, uz Šehema namu, kas bija hivieša Hamora, zemes valdnieka, dēls, un viņš gulēja pie viņas un apgānīja viņu, un viņa bija maza meitene, divpadsmit gadus vecs bērns.
3 Un viņš lūdza savu tēvu un viņas brāļus, lai viņu viņam dotu par sievu. Un Jēkabs un viņa dēli bija sašutuši par Šehemas vīriem; jo tie bija apkaunojuši Dīnu, viņu māsu, un tie runāja ar tiem ļauni un krāpa tos un pievīla tos.
4 Un Simeons un Levijs negaidīti ieradās Šehemā un izpildīja spriedumu visiem Šehemas vīriem un nogalināja visus vīrus, ko viņi tur atrada, un neatstāja nevienu dzīvu: viņi visus nogalināja mokās, jo viņi bija apkaunojuši viņu māsu Dīnu.
5 Un lai no šī brīža vairs nenotiek, ka Israēla meita tiek apgānīta; jo debesīs pret viņām ir nolemts sods, ka viņām jāiznīcina ar zobenu visi Sihemas vīri, tāpēc ka viņi bija sagādājuši apkaunojumu Israēlam.
6 Un Tas Kungs tos nodeva Jēkaba dēlu rokās, lai tie tos iznīcinātu ar zobenu un izpildītu tiesu pār tiem, un lai tas vairs tā nenotiktu Izraēlā, ka Izraēla jaunava tiktu apgānīta.
7 Un, ja Israēlā atradīsies kāds vīrietis, kas gribēs dot savu meitu vai māsu kādam vīrietim, kas ir no pagānu pēcnācējiem, tam noteikti jāmirst, un viņi viņu nomētās ar akmeņiem, jo viņš ir sagādājis kaunu Israēlā; un viņi sadedzinās sievieti ugunī, jo viņa ir apkaunojusi sava tēva nama vārdu, un viņa tiks izrauta no Israēla.
8 Un lai Izraēlā nestāv neviena laulības pārkāpēja, nedz nešķīstība nevienā zemes paaudžu dienās, jo Izraēls ir svēts

Tam Kungam, un ikviens vīrs, kas to ir apgānījis, mirdams mirs; viņu nomētās ar akmeņiem.
9 Jo tā ir nolikts un rakstīts debesu plāksnēs attiecībā uz visu Izraēla pēcnācēju: tas, kas to apgāna, noteikti mirs, un viņš tiks nomētāts ar akmeņiem.
10 Un šim likumam nav dienu ierobežojuma, nav piedošanas, nav izpirkšanas; bet vīrs, kas ir apgānījis savu meitu, tiks izrauts no visa Israēla vidus, jo viņš ir devis no saviem pēcnācējiem Moloham un ir rīkojies bezdievīgi, to apgānot.
11 Un tu, Mozu, pavēli Israēla bērniem un pamāci viņus nedot savas meitas pagāniem un neņemt saviem dēliem nevienu no pagānu meitām, jo tas ir negantība Tā Kunga priekšā.
12 Šī iemesla dēļ es tev bauslības vārdos esmu uzrakstījis visus šehemiešu darbus, ko viņi nodarīja pret Dīnu, un to, kā Jēkaba dēli runāja, sacīdami: "Mēs nedosim savu meitu neapgraizītam vīram, jo tas mums būtu par nievājošu rīcību."
13 Un tas ir par negantību Israēlam, tiem, kas dzīvo, un tiem, kas ņem pagānu meitas, jo tas ir nešķīsts un negants Israēlam.
14 Un Israēls nebūs brīvs no šīs nešķīstības, ja tam ir sieva no pagānu meitām vai ja tas kādu no savām meitām ir devis vīram, kas ir no pagānu vidus.
15 Jo būs mēris pēc mēra un lāsts pēc lāsta, un visādas tiesas, mēris un lāsti nāks pār viņu. Ja viņš tā darīs vai aizslēps savas acis no tiem, kas dara nešķīstību, vai no tiem, kas apgāna Tā Kunga svētnīcu, vai no tiem, kas zaimo Viņa svēto Vārdu, (tad) visa tauta kopā tiks tiesāta par šī cilvēka visu nešķīstību un zaimošanu.
16 Un nebūs neviena cilvēka izrādīšanas [un neviena cilvēka vaiga neievērošanas], un no viņa rokas netiks pieņemti augļi, ziedojumi, dedzināmie upuri, tauki un salda smarža, lai to pieņemtu; un tā notiek ar ikvienu vīrieti vai sievieti Israēlā, kas apgāna svētnīcu.
17 Šī iemesla dēļ Es tev esmu pavēlējis, sacīdams: “Sniedzi Israēlam šo liecību: redzi, kā klājās šehemiešiem un viņu dēliem: kā viņi tika nodoti divu Jēkaba dēlu rokās, un tie viņus spīdzināja, un tas viņiem tika (ieskaitīts) par taisnību, un tas viņiem ir pierakstīts par taisnību.”
18 Un Levija pēcnācēji tika izraudzīti priesterībai un būt par levītiem, lai viņi varētu kalpot Tā Kunga priekšā, tāpat kā mēs, nepārtraukti, un lai Levijs un viņa dēli varētu tikt svētīti mūžīgi; jo viņš bija dedzīgs īstenot taisnību, tiesu un atriebību visiem tiem, kas sacēlās pret Israēlu.
19 Un tā viņi ieraksta debesu plāksnēs kā liecību par Viņa labvēlību svētību un taisnību visu Dieva priekšā:
20 Un mēs atceramies taisnīgumu, ko vīrs piepildīja savas dzīves laikā, visos gada laikos; līdz tūkstoš paaudzēm viņi to pierakstīs, un tas nonāks pie viņa un viņa pēcnācējiem pēc viņa, un viņš ir ierakstīts debesu plāksnēs kā draugs un taisnīgs vīrs.
21 Visu šo stāstu es esmu tev uzrakstījis un pavēlējis tev teikt Israēla bērniem, lai viņi negrēko, nepārkāpj priekšrakstus un nelauž derību, kas viņiem ir noslēgta, (bet) lai viņi to pilda un tiek uzskatīti par draugiem.
22 Bet, ja viņi pārkāps likumus un visādi rīkosies nešķīsti, viņi tiks ierakstīti debesu plāksnēs kā pretinieki un tiks iznīcināti no dzīvības grāmatas, un viņi tiks ierakstīti to grāmatā, kas tiks iznīcināti, un kopā ar tiem, kas tiks izrauts no zemes.
23 Un tanī dienā, kad Jēkaba dēli nogalināja Sihemu, debesīs tika pierakstīts viņu labā, ka viņi bija īstenojuši taisnību, patiesību un atriebību grēciniekiem, un tas tika pierakstīts par svētību.
24 Un viņi izveda Dīnu, savu māsu, no Šehemas nama un aizveda gūstā visu, kas bija Šehemā: viņu avis, viņu vēršus, viņu ēzeļus, visu viņu mantu un visus viņu ganāmpulkus, un atveda tos visus pie viņu tēva Jēkaba.
25 Un viņš tos nosodīja, ka tie bija nonāvējuši pilsētu ar zobena asmeni, jo viņš baidījās no tiem, kas dzīvoja tajā zemē, kanaāniešiem un ferisiešiem.
26 Un bailes Tā Kunga priekšā bija pār visām pilsētām, kas bija ap Sihemu, un tās necēlās, lai vajātu Jēkaba dēlus, jo tās bija pārņēmušas bailes.

31. NODAĻA

1 Un jaunā mēness dienā Jēkabs runāja uz visiem sava nama ļaudīm, sacīdams: “Šķīstieties un nomainiet savas drēbes, un celsimies un iesim uz Bēteli, kur es devu Viņam solījumu tanī dienā, kad bēgu no sava brāļa Ēsava vaiga, jo Viņš ir bijis ar mani un atvedis mani mierā šajā zemē; un atbrīvojieties no svešajiem dieviem, kas ir jūsu vidū!”
2 Un viņi atdeva svešos dievus un to, kas bija viņu ausīs un kas bija ap viņu kakliem, un elkus, ko Rāhele nozaga savam tēvam Lābanam, viņa pilnībā atdeva Jēkabam. Un viņš tos sadedzināja un salauza gabalos un iznīcināja, un paslēpa zem ozola, kas atrodas Sihemas zemē.
3 Un septītā mēneša jaunā mēness dienā viņš devās uz Bēteli. Un viņš uzcēla altāri vietā, kur viņš bija gulējis, un viņš tur uzcēla stabu, un viņš sūtīja ziņu savam tēvam Īzākam, lai tas nāk pie viņa uz viņa upuri, un pie viņa mātes Rebekas.
4 Un Īzāks sacīja: “Lai atnāk mans dēls Jēkabs, lai es viņu redzu, pirms es mirstu.”
5 Un Jēkabs devās pie sava tēva Īzāka un pie savas mātes Rebekas, uz sava tēva Ābrahāma namu, un viņš paņēma līdzi divus no saviem dēliem, Leviju un Jūdu, un viņš devās pie sava tēva Īzāka un pie savas mātes Rebekas.
6 Un Rebeka iznāca no torņa tā priekšpusē, lai noskūpstītu Jēkabu un apskautu viņu, jo viņas gars bija atdzīvojies, kad viņa dzirdēja: “Redzi, Jēkabs, tavs dēls, ir atnācis!”; un viņa viņu noskūpstīja.
7 Un viņa ieraudzīja viņa divus dēlus un atpazina tos un sacīja viņam: “Vai šie ir tavi dēli, mans dēls?” Un viņa tos apskāva, noskūpstīja un svētīja, sacīdama: “Jūsos Ābrahāma pēcnācēji kļūs godājami, un jūs būsiet par svētību virs zemes.”
8 Un Jēkabs iegāja pie sava tēva Īzāka kambarī, kur tas gulēja, un viņa divi dēli bija kopā ar viņu, un viņš paņēma sava tēva roku, noliecās un noskūpstīja viņu, un Īzāks pieķērās sava dēla Jēkaba kaklam un raudāja ap viņa kaklu.
9 Un tumsa atstāja Īzāka acis, un viņš ieraudzīja divus Jēkaba dēlus, Leviju un Jūdu, un sacīja: “Vai šie ir tavi dēli, mans dēls? Jo viņi ir tādi paši kā tu.”
10 Un viņš tam sacīja, ka tie patiesi ir viņa dēli: “Un tu patiesi esi redzējis, ka tie patiesi ir mani dēli.”
11 Un tie pienāca viņam tuvāk, un viņš pagriezās, noskūpstīja tos un apskāva abus kopā.

12 Un pravietošanas gars nāca viņa mutē, un viņš satvēra Leviju pie savas labās rokas un Jūdu pie savas kreisās.
13 Un viņš pagriezās vispirāk pret Leviju un sāka svētīt viņu, un sacīja viņam: Lai visu Dievs, pats visu laikmetu Kungs, svētī tevi un tavus bērnus visos laikmetos.
14 Un lai Tas Kungs dod tev un taviem pēcnācējiem diženumu un lielu godību un liek tev un taviem pēcnācējiem no visas miesas tuvoties Viņam, lai kalpotu Viņa svētnīcā kā klātbūtnes eņģeļi un kā svētie. (Pat) tāpat kā viņi, tavu dēlu pēcnācēji būs par godu, diženumu un svētumu, un lai Viņš tos dara lielus visos laikmetos.
15 Un viņi būs soģi un prinči, un vadītāji pār visiem Jēkaba dēlu pēcnācējiem; viņi runās Tā Kunga vārdu taisnībā un tiesās visus Viņa spriedumus taisnībā. Un viņi pasludinās Manus ceļus Jēkabam un Manas tekas Israēlam. Tā Kunga svētība būs dota viņu mutē, lai svētītu visus mīļotā pēcnācējus.
16 Tava māte tevi nosauca par Leviju, un taisnīgi viņa tavu vārdu ir nosaukusi. Tu pievienosies Tam Kungam un būsi biedrs visiem Jēkaba dēliem. Viņa galds lai ir tavs, un tu un tavi dēli ēdiet no tā; un tavs galds lai ir pilns uz paaudzēm, un tava barība lai nepietrūkst mūžu mūžos.
17 Un lai visi, kas tevi ienīst, krīt tavā priekšā, un lai visi tavi pretinieki tiek izrauti un iet bojā! Un svētīts lai ir tas, kas tevi svētī, un nolādēta lai ir ikviena tauta, kas tevi nolād!
18 Un Jūdam viņš sacīja: "Lai Tas Kungs dod tev spēku un varu samindīt visus, kas tevi ienīst! Tu un viens no taviem dēliem būsiet valdnieks pār Jēkaba dēliem! Lai tavs vārds un tavu dēlu vārdi izplatās un pārstaigā visu zemi un apgabalu! Tad tautas bīsies tava vaiga priekšā, un visas tautas drebēs.
19 Tevī būs Jēkaba palīdzība, un tevī atradīsies Israēla pestīšana.
20 Un, kad tu sēdēsi savas taisnības godības tronī, būs liels miers visiem mīļotā dēlu pēcnācējiem. Svētīts lai ir tas, kas tevi svētī, un visi, kas tevi ienīst, nomāc un nolād, tiks izrauti no zemes un iznīcināti un nolādēti.
21 Un, pagriezies, viņš to atkal noskūpstīja un apskāva, un ļoti priecājās, jo viņš bija patiesi redzējis sava dēla Jēkaba dēlus.
22 Un viņš atstāja vietu starp viņa kājām, nometās zemē un paklanījās viņa priekšā, un viņš tos svētīja un tur atdusējās pie sava tēva Īzāka to nakti, un viņi ēda un dzēra ar prieku.
23 Un Viņš iemidzināja abus Jēkaba dēlus, vienu pa labo roku un otru pa kreiso, un tas viņam tika ieskaitīts par taisnību.
24 Un Jēkabs naktī visu pastāstīja savam tēvam, kā Tas Kungs viņam bija parādījis lielu žēlastību un kā Viņš bija viņam palīdzējis visos viņa ceļos un pasargājis viņu no visa ļaunuma.
25 Un Īzāks slavēja sava tēva Ābrahāma Dievu, kas nebija atņēmis Savu žēlastību un Savu taisnību sava kalpa Īzāka dēliem.
26 Un no rīta Jēkabs pastāstīja savam tēvam Īzākam solījumu, ko viņš bija devis Tam Kungam, un vīziju, ko viņš bija redzējis, un ka viņš bija uzcēlis altāri un ka viss ir sagatavots upurim Tā Kunga priekšā, kā viņš bija zvērējis, un ka viņš bija nācis, lai uzceltu viņu uz ēzeļa.
27 Un Īzāks sacīja savam dēlam Jēkabam: "Es nevaru iet tev līdzi, jo esmu vecs un vairs nespēju ceļu izturēt; ej mierā, mans dēls, jo man šodien ir simt sešdesmit pieci gadi; es vairs nevaru ceļot; uzcel savu māti (uz ēzeļa), un lai viņa iet tev līdzi."
28 Un es zinu, dēls, ka tu esi nācis manis dēļ, un lai svētīta ir šī diena, kurā tu mani redzēji dzīvu, un arī es tevi esmu redzējis, dēls.
29 Lai tev labi izdodas un tu izpildi solījumu, ko esi devis; un neatliec savu solījumu, jo no tevis tiks prasīta atbildība par solījumu; tāpēc tagad pasteidzies to izpildīt, un lai Tam, kas visu radījis, patīk, kam tu esi devis solījumu, ir labvēlība."
30 Un viņš sacīja Rebekai: "Ej ar savu dēlu Jēkabu!" Un Rebeka devās ar savu dēlu Jēkabu un Debora ar viņu, un viņas nonāca Bētelē.
31 Un Jēkabs atcerējās lūgšanu, ar kuru viņa tēvs bija svētījis viņu un viņa divus dēlus, Leviju un Jūdu, un viņš priecājās un svētīja savu tēvu, Ābrahāma un Īzāka, Dievu.
32 Un viņš sacīja: "Tagad es zinu, ka man ir mūžīga cerība, un arī maniem dēliem, visu Dieva priekšā."; un tā tas ir noteikts attiecībā uz abiem; un viņi to pieraksta kā mūžīgu liecību viņiem debesu plāksnēs, kā Īzāks viņus svētīja.

32. NODAĻA

1 Un viņš palika to nakti Bētelē, un Levijs sapņoja, ka viņi viņu bija iesvētījuši un iecēluši par Visaugstākā Dieva priesteri, viņu un viņa dēlus uz mūžīgiem laikiem; un viņš pamodās no sava miega un svētīja To Kungu.
2 Un Jēkabs piecēlās agri no rīta, šī mēneša četrpadsmitajā datumā, un viņš deva desmito tiesu no visa, kas nāca viņam līdzi, gan no vīriem, gan no lopiem, gan no zelta, gan no visiem traukiem un drēbēm, jā, viņš deva desmito tiesu no visa.
3 Un tanīs dienās Rāhele palika stāvoklī ar savu dēlu Benjamīnu. Un Jēkabs skaitīja savus dēlus, sākot no sevis, un Levijs nonāca Tā Kunga daļā, un viņa tēvs apģērba viņu priesterības drēbēs un piepildīja viņa rokas.
4 Un šī mēneša piecpadsmitajā datumā viņš atnesa uz altāra četrpadsmit vēršus no liellopiem, divdesmit astoņus aunus, četrdesmit deviņas aitas, septiņus jērus un divdesmit vienu kazlēnu kā dedzināmo upuri uz upurēšanas altāra, kas bija ļoti patīkams un salda smarža Dieva priekšā.
5 Šis bija viņa upuris saskaņā ar solījumu, ko viņš bija devis, ka dos desmito daļu līdz ar viņu augļu upuriem un viņu dzērienu upuriem.
6 Un, kad uguns to bija aprījusi, viņš uz uguns dedzināja kvēpināmo un pateicības upurim upurēja divus vēršus, četrus aunus un četras aitas, četrus āžus, divas gadu vecas aitas un divus kazlēnus; un tā viņš darīja katru dienu septiņas dienas.
7 Un viņš un visi viņa dēli un viņa vīri ēda (to) ar prieku tur septiņas dienas un svētīja un pateicās Tam Kungam, kas viņu bija izglābis no visām viņa bēdām un bija devis viņam viņa solījumu.
8 Un viņš deva desmito tiesu no visiem šķīstajiem dzīvniekiem un upurēja dedzināmo upuri, bet nešķīstos dzīvniekus viņš nedeva savam dēlam Levijam, un viņš viņam atdeva visas vīru dvēseles.
9 Un Levijs pildīja priestera amatu Bētelē sava tēva Jēkaba priekšā, labāk nekā desmit brāļi, un viņš tur bija priesteris,

un Jēkabs deva savu solījumu: tā viņš atkal deva desmito tiesu Tam Kungam un iesvētīja to, un tā kļuva Viņam svēta.
10 Un šī iemesla dēļ debesu plāksnēs ir noteikts kā likums desmitajai tiesai, atkal desmitajai tiesai, ēst Tā Kunga priekšā gadu no gada, vietā, kur ir izvēlēts, lai mājotu Viņa vārds, un šim likumam nav dienu ierobežojuma mūžīgi.
11 Šis priekšraksts ir rakstīts, lai tas tiktu izpildīts gadu no gada, ēdot otro desmito tiesu Tā Kunga priekšā tajā vietā, kur tā ir izraudzīta, un no tā nekas nepaliks pāri no šī gada uz nākamo gadu.
12 Jo savā gadā sēkla tiks ēsta līdz gada sēklas ievākšanas dienām, vīns līdz vīna dienām un eļļa līdz tās sezonas dienām.
13 Un viss, kas no tā paliek pāri un kļūst vecs, lai tas tiek uzskatīts par nešķīstu, lai tas tiek sadedzināts ugunī, jo tas ir nešķīsts.
14 Un tā lai viņi to ēd kopā svētnīcā un lai neļauj tam novecot.
15 Un visa desmitā tiesa no vēršiem un avīm būs svēta Tam Kungam un piederēs Viņa priesteriem, un tie to ēdīs Viņa priekšā gadu no gada; jo tā ir noteikts un iegravēts attiecībā uz desmito tiesu debesu plāksnēs.
16 Un nākamajā naktī, šī mēneša divdesmit otrajā dienā, Jēkabs apņēmās uzcelt šo vietu un ieskaut pagalmu ar mūri, un iesvētīt to un padarīt svētu uz mūžīgiem laikiem, sev un saviem bērniem pēc viņa.
17 Un Tas Kungs viņam parādījās naktī un svētīja viņu un sacīja viņam: "Tavs vārds netiks saukts Jēkabs, bet Israēls tiks nosaukts tavā vārdā."
18 Un Viņš tam atkal sacīja: "Es esmu Tas Kungs, kas radījis debesis un zemi, un Es tevi vairošu un vairošu ļoti, un no tevis nāks ķēniņi, un tie tiesās visur, kur vien cilvēku dēlu kāja būs spārdījusies."
19 Un Es došu taviem pēcnācējiem visu zemi, kas ir zem debesīm, un viņi tiesās visas tautas pēc savas iegribas, un pēc tam viņi iegūs īpašumā visu zemi un iemantos to uz mūžīgiem laikiem.
20 Un Viņš pabeidza ar to runāt un devās prom no tā, un Jēkabs skatījās, līdz Viņš uzkāpa debesīs.
21 Un viņš nakts vīzijā redzēja, un lūk, eņģelis nolaidās no debesīm ar septiņām plāksnēm rokās, un viņš tās deva Jēkabam, un viņš tās izlasīja un zināja visu, kas tur bija rakstīts, kas notiks ar viņu un viņa dēliem visos laikmetos.
22 Un viņš viņam parādīja visu, kas bija rakstīts uz plāksnēm, un sacīja viņam: "Necel šo vietu un nepadari to par mūžīgu svētnīcu un nedzīvo šeit, jo šī nav tā vieta. Ej uz sava tēva Ābrahāma namu un paliec pie sava tēva Īzāka līdz sava tēva nāves dienai."
23 Jo Ēģiptē tu mierā mirsi un šinī zemē tu tiksi apglabāts ar godu savu tēvu kapā kopā ar Ābrahāmu un Īzāku.
24 Nebīsties, jo, kā tu esi redzējis un lasījis, tā viss būs; un pieraksti visu, kā tu esi redzējis un lasījis.
25 Un Jēkabs sacīja: "Kungs, kā lai es atceros visu, ko esmu lasījis un redzējis?" Un viņš tam sacīja: "Es tev visu atgādināšu."
26 Un viņš devās prom no viņa un pamodās no miega un atcerējās visu, ko bija lasījis un redzējis, un pierakstīja visus vārdus, ko bija lasījis un redzējis.
27 Un viņš tur svinēja vēl vienu dienu un upurēja tanī tāpat kā iepriekšējās dienās, un nosauca to par "Pievienošanu", jo šī diena tika pievienota, un iepriekšējās dienas viņš nosauca par "Svētkiem".
28 Un tā tika atklāts, ka tas notiks, un tas ir rakstīts debesu plāksnēs: tāpēc viņam tika atklāts, ka viņam tas jāsvin un jāpievieno septiņām svētku dienām.
29 Un tās nosaukums bija "Pievienošana", jo tā bija ierakstīta svētku dienu sarakstā atbilstoši gada dienu skaitam.
30 Un naktī, šī mēneša divdesmit trešajā datumā, nomira Deboras, Rebekas aukle, un viņu apglabāja zem pilsētas, zem upes ozola, un viņš nosauca šo vietu par "Deboras upi" un ozolu par "Deboras sēru ozolu".
31 Un Rebeka atgriezās savās mājās pie sava tēva Īzāka, un Jēkabs sūtīja viņai līdzi aunus, aitas un āžus, lai viņa sagatavotu maltīti viņa tēvam, kādu viņš vēlējās.
32 Un viņš sekoja savai mātei, līdz nonāca Kabratana zemē un tur apmetās dzīvot.
33 Un Rāhele naktī dzemdēja dēlu un nosauca viņu vārdā: "Mana bēdu dēls", jo viņa cieta, viņu dzemdējot; bet viņa tēvs nosauca viņu par Benjamīnu astotā mēneša vienpadsmitajā datumā, šī jubilejas gada sestās nedēļas pirmajā dienā. [21:43]
34 Un Rāhele tur nomira un tika apglabāta Efratas zemē, tā ir Betlēme, un Jēkabs uzcēla stabu uz Rāheles kapa, uz ceļa virs viņas kapa.

33. NODAĻA

1 Un Jēkabs devās dzīvot uz dienvidiem no Magdaladrafas. Un viņš devās pie sava tēva Īzāka kopā ar savu sievu Leu desmitā mēneša jaunā mēness dienā.
2 Un Rūbens ieraudzīja Bilhu, Rāheles kalponi, sava tēva konkubīni, mazgājamies ūdenī slepenā vietā, un viņš iemīlējās viņā.
3 Un viņš naktī paslēpās un iegāja Bilhas namā [naktī] un atrada viņu guļam vienu gultā viņas mājā.
4 Un viņš gulēja pie viņas, un viņa pamodās un ieraudzīja, un lūk, Rūbens gulēja pie viņas gultā, un viņa atsedza savas segas vīli un satvēra viņu, un iekliedzās un atklāja, ka tas ir Rūbens.
5 Un viņa kaunējās viņa dēļ un atlaida savu roku no viņa, un viņš aizbēga.
6 Un viņa ļoti sēroja par šo notikumu un nevienam to nestāstīja.
7 Un, kad Jēkabs atgriezās un viņu meklēja, viņa viņam sacīja: "Es neesmu šķīsta tevis dēļ, jo esmu apgānījusies tevis dēļ, jo Rūbens mani ir apgānījis un gulēja ar mani naktī, un es gulēju un neatklāju, kamēr viņš neatklāja manu svārku apakšmalu un negulēja ar mani."
8 Un Jēkabs bija ļoti dusmīgs uz Rūbenu, jo tas bija gulējis ar Bilhu, tāpēc ka tas bija atsegis sava tēva apakšsvārkus.
9 Un Jēkabs vairs netuvojās viņai, jo Rūbens viņu bija apgānījis. Un ikviens vīrs, kas atsedz sava tēva apakšsvārkus, ir ārkārtīgi ļauns, jo viņš ir negants Tā Kunga priekšā.
10 Šī iemesla dēļ debesu plāksnēs ir rakstīts un noteikts, ka vīrietim nevajadzētu gulēt ar sava tēva sievu un neatsegt sava tēva apakšsvārkus, jo tas ir nešķīsti: viņi noteikti mirs kopā – vīrietis, kas guļ ar sava tēva sievu, un arī šī sieviete, jo viņi ir radījuši nešķīstību virs zemes.

11 Un tautā, ko Viņš Sev ir izredzējis par īpašumu, mūsu Dieva priekšā nebūs nekā nešķīsta.
12 Un atkal ir rakstīts otro reizi: “Nolādēts, kas guļ ar sava tēva sievu, jo viņš ir atklājis sava tēva kaunu!” Un visi Tā Kunga svētie sacīja: “Lai tā notiek, lai tā notiek!”
13 Un tu, Mozu, pavēli Israēla bērniem ievērot šo vārdu, jo tas (ietver) nāves sodu; un tas ir nešķīsts, un nav mūžīgas izpirkšanas, lai izpirktu cilvēku, kurš to ir izdarījis, bet viņš ir jānogalina un jānokauj, un jānomētā ar akmeņiem, un jāizsakņo no mūsu Dieva tautas vidus.
14 Jo nevienam cilvēkam, kas tā dara Israēlā, nav ļauts nevienu dienu palikt dzīvam virs zemes, jo viņš ir negantīgs un nešķīsts.
15 Un lai viņi nesaka: Rūbenam tika dota dzīvība un piedošana pēc tam, kad viņš bija gulējis ar sava tēva konkubīni, un arī viņai, lai gan viņai bija vīrs, un viņas vīrs Jēkabs, viņa tēvs, vēl bija dzīvs.
16 Jo līdz tam laikam nebija atklāts likums, tiesa un likums visā tā pilnībā visiem, bet Tavās dienās (tas ir atklāts) kā dienu un laiku likums un mūžīgs likums mūžīgām paaudzēm.
17 Un šim likumam nav dienu beigu, nedz izpirkšanas par to, bet tie abi ir jāiznīcina tautas vidū: tanī dienā, kad tie to izdarīja, tie jānokauj.
18 Un tu, Mozu, raksti to Israēlam, lai viņi to ievērotu un darītu pēc šiem vārdiem un neizdarītu nāves grēku; jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir tiesnesis, kas neuzlūko cilvēka vaigu un nepieņem dāvanas.
19 Un saki tiem šos derības vārdus, lai tie dzird un ievēro un ir no tiem modri, lai netiktu iznīcināti un izrautīti no zemes; jo nešķīstība, negantība, gānīšana un apgānīšana ir visi tie, kas to dara virs zemes mūsu Dieva priekšā.
20 Un nav lielāka grēka par netiklību, ko viņi pastrādā virs zemes; jo Izraēls ir svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam, un mantojuma tauta, un priesteriska un ķēnišķīga tauta un (Viņa paša) īpašums; un tāda nešķīstība neparādīsies svētās tautas vidū.
21 Un šīs sestās nedēļas trešajā gadā [21:45 AM] Jēkabs un visi viņa dēli devās un dzīvoja Ābrahāma namā, netālu no viņa tēva Īzaka un viņa mātes Rebekas.
22 Un šie bija Jēkaba dēlu vārdi: pirmdzimtais Rūbens, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars, Zebulons, Leas dēli; un Rāheles dēli Jāzeps un Benjamīns; un Bilhas dēli Dans un Naftalis; un Zilpas dēli Gads un Ašers; un Dīna, Leas meita, Jēkaba vienīgā meita.
23 Un viņi atnāca un paklanījās Īzāka un Rebekas priekšā, un, kad tie tos ieraudzīja, tie svētīja Jēkabu un visus viņa dēlus, un Īzāks ļoti priecājās, jo viņš ieraudzīja Jēkaba, sava jaunākā dēla, dēlus un svētīja tos.

34. NODAĻA

1 Un šīs četrdesmit ceturtās jubilejas nedēļas sestajā gadā [21:48 AM] Jēkabs sūtīja savus dēlus ganīt avis un savus kalpus līdzi uz Sihemas ganībām.
2 Un septiņi amoriešu ķēniņi sapulcējās pret viņiem, lai viņus nonāvētu, paslēpdamies zem kokiem un ņemdami viņu lopus.
3 Un Jēkabs, Levijs, Jūda un Jāzeps bija namā pie sava tēva Īzāka, jo viņa gars bija noskumis, un tie nevarēja viņu atstāt; un Benjamīns bija jaunākais, un šī iemesla dēļ palika pie sava tēva.
4 Un tur nāca Tapu ķēniņš(-i) un Aresas ķēniņš(-i), un Seraganas ķēniņš(-i), un Selo ķēniņš(-i), un Gaasas ķēniņš(-i), un Bethoronas ķēniņš, un Maanisakiras ķēniņš, un visi tie, kas dzīvo šajos kalnos (un), kas dzīvo mežos Kanaāna zemē.
5 Un viņi paziņoja to Jēkabam, sacīdami: “Redzi, amoriešu ķēniņi ir ielenuši tavus dēlus un izlaupījuši viņu ganāmpulkus.”
6 Un viņš cēlās no savas mājas, viņš un viņa trīs dēli un visi viņa tēva kalpi un viņa paša kalpi, un viņš devās pret tiem ar sešiem tūkstošiem vīru, kas nesa zobenus.
7 Un viņš tos nogalināja Sihemas ganībās un vajāja tos, kas bēga, un viņš tos nogalināja ar zobena asmeni, un viņš nogalināja Aresu, Tapu, Sareganu, Selo, Amanisakiru un Ga[gu]asu, un viņš atguva savus ganāmpulkus.
8 Un viņš guva virsroku pār tiem un uzlika tiem nodevas, lai tie viņam maksātu nodevas, piecus savas zemes augļus, un viņš uzcēla Robelu un Tamnataresu.
9 Un viņš atgriezās mierā un noslēdza ar tiem mieru, un tie kļuva par viņa kalpiem līdz tai dienai, kad viņš un viņa dēli devās uz Ēģipti.
10 Un šīs nedēļas septītajā gadā [21:49] viņš sūtīja Jāzepu uzzināt par viņa brāļu labklājību no savas mājas uz Sihemas zemi, un viņš tos atrada Dotana zemē.
11 Un viņi izturējās pret viņu nodevīgi un plānoja pret viņu nonāvēt, bet, pārdomājuši, pārdeva viņu ismaēliešu tirgotājiem, un tie viņu atveda uz Ēģipti, un tie viņu pārdeva Potifāram, faraona einuham, pavāru priekšniekam, Elejas pilsētas priesterim.
12 Un Jēkaba dēli nokāva kazlēnu un iemērca Jāzepa svārkus asinīs un nosūtīja tos savam tēvam Jēkabam septītā mēneša desmitajā dienā.
13 Un viņš sēroja visu to nakti, jo viņi to viņam bija atnesuši vakarā, un viņš kļuva drudžains aiz sērām par savu nāvi, un viņš teica: “Ļauns zvērs ir aprija Jāzepu!”; un visi viņa nama locekļi [sēroja kopā ar viņu tajā dienā, un viņi] sēroja un sēroja kopā ar viņu visu to dienu.
14 Un viņa dēli un viņa meita cēlās, lai viņu mierinātu, bet viņš atteicās ļaut mierinājumam sava dēla dēļ.
15 Un tanī dienā Bilha dzirdēja, ka Jāzeps ir gājis bojā, un viņa nomira, sērojot par viņu, un viņa dzīvoja Kafratefā, un arī Dīna, viņa meita, nomira pēc Jāzepa nāves.
16 Un šīs trīs sēras nāca pār Israēlu viena mēneša laikā. Un viņi apglabāja Bilhu pretī Rāheles kapam, un arī Dīnu, viņa meitu, viņi tur apglabāja.
17 Un viņš sēroja par Jāzepu veselu gadu un nemitējās, jo viņš sacīja: “Ļauj man noiet kapā, sērojot par savu dēlu!”
18 Šī iemesla dēļ Izraēla bērniem ir nolikts, ka viņi sevi mocīja septītā mēneša desmitajā dienā – dienā, kad ziņas, kas lika viņam raudāt par Jāzepu, nonāca pie viņa tēva Jēkaba –, lai viņi tajā dienā, reizi gadā, septītā mēneša desmitajā dienā, veiktu izlīgumu par saviem grēkiem ar jaunu kazlēnu; jo viņi bija apbēdinājuši sava tēva mīlestību pret viņa dēlu Jāzepu.
19 Un šī diena ir nolikta, lai viņi tajā sērotu par saviem grēkiem un par visiem saviem pārkāpumiem un par visām savām kļūdām, lai viņi varētu šķīstīties tanī dienā reizi gadā.

20 Un pēc Jāzepa nāves Jēkaba dēli ņēma sev sievas. Rūbena sievas vārds ir Ada, un Simeona sievas vārds ir Adlbaa, kanaāniete; un Levija sievas vārds ir Melka, no Arama meitām, no Teraha dēlu pēcnācējiem; un Jūdas sievas vārds ir Betasuēla, kanaāniete; un Isašara sievas vārds ir Ezaka; un Zabulona sievas vārds ir Nimāna; un Dana sievas vārds ir Egla; un Naftali sievas vārds ir Rasua no Mezopotāmijas; un Gada sievas vārds ir Maka; un Ašera sievas vārds ir Ijona; un Jāzepa sievas vārds ir Asenata, ēģiptiete; un Benjamīna sievas vārds ir Ijasaka.
21 Un Simeons nožēloja grēkus un ņēma sev otru sievu no Mezopotāmijas, kā saviem brāļiem.

35. NODAĻA

1 Un četrdesmit piektās jubilejas pirmās nedēļas pirmajā gadā [21:57 AM] Rebeka pasauca savu dēlu Jēkabu un pavēlēja viņam attiecībā uz savu tēvu un attiecībā uz savu brāli, lai viņš tos godātu visas savas dzīves dienas.
2 Un Jēkabs sacīja: "Es darīšu visu, kā Tu man esi pavēlējis; jo šī lieta man būs gods un lielums, un taisnība Tā Kunga priekšā, ka es tos godāšu."
3 Un arī tu, māte, zini, ka no manas dzimšanas brīža līdz pat šai dienai, visos manos darbos un visā, kas ir manā sirdī, es vienmēr par visu domāju labu.
4 Un kā lai es nedaru to, ko Tu man esi pavēlējis, lai es godātu savu tēvu un savu brāli?
5 Saki man, māte, kādu netaisnību tu esi manī saskatījusi, un es no tās novērsīšos, un pār mani būs žēlastība."
6 Un viņa sacīja viņam: "Mans dēls, es neesmu tevī visu savu mūžu redzējusi nekādu netaisnību, bet tikai taisnīgus darbus. Un tomēr es tev teikšu patiesību, mans dēls: es šogad miršu un šo gadu savā dzīvē neizdzīvošu, jo es sapnī redzēju savu nāves dienu, ka es nedzīvošu ilgāk par simt piecdesmit pieciem gadiem; un lūk, es esmu pabeigusi visas savas dzīves dienas, kas man vēl jānodzīvo."
7 Un Jēkabs smējās par savas mātes vārdiem, jo viņa māte viņam bija teikusi, ka viņa mirs; un viņa sēdēja viņam pretī, savā spēkā, un viņa nebija vāja savā spēkā; jo viņa iegāja un izgāja un redzēja, un viņas zobi bija stipri, un nekāda kaite viņu nebija skārusi visas viņas dzīves dienas.
8 Un Jēkabs viņai sacīja: "Svētīgs esmu es, māte, ja manas dienas tuvotos tavas dzīves dienām un mans spēks paliktu pie manis tāpat kā tavs spēks, un tu nemirsi, jo tu tikai joko ar mani par savu nāvi."
9 Un viņa iegāja pie Īzāka un sacīja viņam: "Vienu lūgumu es tev izsakiu: liec Ēsavam zvērēt, ka viņš Jēkabam nekaitēs un nevajās viņu ar naidu, jo tu zini Ēsava domas, ka tās ir negodīgas jau no viņa jaunības, un viņā nav nekā laba, jo viņš pēc tavas nāves vēlas viņu nogalināt.
10 Un tu zini visu, ko viņš ir darījis kopš tās dienas, kad viņa brālis Jēkabs devās uz Hāranu, līdz šai dienai: ka viņš mūs ir atstājis no visas savas sirds un ir mums darījis ļaunu; viņš ir atņēmis sev tavus ganāmpulkus un aiznesis visu tavu mantu tavu acu priekšā.
11 Un, kad mēs Viņu lūdzām un lūdzām par to, kas mums piederēja, Viņš darīja to kā cilvēks, kas par mums apžēlojas.
12 Un viņš ir rūgts pret tevi, jo tu svētīji Jēkabu, savu nevainojamo un taisnīgo dēlu; jo viņā nav nekā ļaunuma, bet tikai labestība, un kopš viņš nāca no Hāranas līdz šai dienai viņš mums neko nav atņēmis, jo viņš mums vienmēr visu atnes savā laikā un no visas sirds priecājas, kad mēs ņemam no viņa rokām, un viņš mūs svētī, un nav no mums šķīries kopš viņš nāca no Hāranas līdz šai dienai, un viņš pastāvīgi paliek pie mums mājās, mūs godājot.
13 Un Īzāks viņai sacīja: "Arī es zinu un redzu Jēkaba darbus, kas ir ar mums, ka viņš mūs godā no visas sirds; bet es agrāk mīlēju Ēsavu vairāk nekā Jēkabu, jo viņš bija pirmdzimtais; bet tagad es mīlu Jēkabu vairāk nekā Ēsavu, jo viņš ir darījis daudz ļaunu darbu, un viņā nav taisnības, jo visi viņa ceļi ir netaisnība un vardarbība, [un ap viņu nav taisnības].
14 Un tagad mana sirds ir satraukta visu viņa darbu dēļ, un ne viņš, ne viņa pēcnācēji netiks glābti, jo viņi ir tie, kas tiks iznīcināti no zemes un kas tiks izrauti no zem debesīm, jo viņš ir atmetis Ābrahāma Dievu un sekojis savām sievām un viņu nešķīstībai un viņu maldiem, viņš un viņa bērni.
15 Un tu man pavēli likt viņam zvērēt, ka viņš nenogalinās savu brāli Jēkabu; pat ja viņš zvērētu, viņš nepakļautos savam zvērestam un nedarītu labu, bet tikai ļaunu.
16Bet, ja viņš gribēs nonāvēt Jēkabu, savu brāli, tad tas tiks atdots Jēkaba rokās, un viņš neizbēgs no viņa rokām, jo viņš nonāks viņa rokās.
17 Un nebīsties Jēkaba dēļ, jo Jēkaba aizbildnis ir liels un varens, un godājams, un slavēts vairāk nekā Ēsava aizbildnis.
18 Un Rebeka sūtīja un pasauca Ēsavu, un tas atnāca pie viņas, un viņa sacīja viņam: "Man ir lūgums, dēls, ko tev izteikt, un tu apsoli to izpildīt, dēls!"
19 Un viņš sacīja: "Es darīšu visu, ko tu man teiksi, un es neatraidīšu tavu lūgumu."
20 Un viņa viņam sacīja: "Es tevi lūdzu, lai dienā, kad es miršu, tu mani paņemtu pie sevis un apglabātu blakus Sārai, tava tēva mātei, un lai tu un Jēkabs mīlētu viens otru un neviens nevēlētos ļaunu pret otru, bet tikai savstarpēju mīlestību, un (tā) jums labi klāsies, mani dēli, un jūs tiksiet godāti zemes vidū, un neviens ienaidnieks par jums nepriecāsies, un jūs būsiet par svētību un žēlastību visu to acīs, kas jūs mīl."
21 Un viņš sacīja: "Es darīšu visu, ko tu man esi teicis, un es tevi apbedīšu tanī dienā, kad tu mirsi, blakus Sārai, mana tēva mātei, kā tu esi vēlējies, lai viņas kauli būtu blakus tavējiem kauliem."
22 Un arī Jēkabu, savu brāli, es mīlēšu vairāk par visu miesu, jo man nav brāļa visā pasaulē, kā vien viņš viens: un tas nav liels nopelns man, ja es viņu mīlu; jo viņš ir mans brālis, un mēs kopā esam iesēti tavā miesā, un kopā mēs esam cēlušies no tavas miesas, un, ja es nemīlu savu brāli, kuru tad es mīlēšu?
23 Un es pats lūdzu tevi pamācīt Jēkabu par mani un par maniem dēliem, jo es zinu, ka viņš noteikti būs ķēniņš pār mani un maniem dēliem, jo tanī dienā, kad mans tēvs viņu svētīja, viņš viņu padarīja augstāku un mani par zemāku.
24 Un es tev zvērēju, ka es viņu mīlēšu un nevēlēšos pret viņu ļaunu visas savas dzīves dienas, bet tikai labu."
25 Un viņš viņai zvērēja par visu šo lietu. Un viņa Ēsava acu priekšā pasauca Jēkabu un deva viņam pavēli pēc tiem vārdiem, ko viņa bija teikusi Ēsavam.
26 Un viņš sacīja: "Es darīšu, ko tu vēlies; tici man, ka ne no manis, ne no maniem dēliem nekas ļauns nenāks pret Ēsavu, un es nekur nebūšu pirmais, kā vien mīlestībā."

27 Un viņi ēda un dzēra, viņa un viņas dēli tanī naktī, un viņa nomira trīs jubilejas, vienas nedēļas un viena gada vecumā tanī naktī, un viņas divi dēli, Ēsavs un Jēkabs, apglabāja viņu dubultajā alā blakus Sārai, viņu tēva mātei.

36. NODAĻA

1 Un šīs nedēļas sestajā gadā [2162 AM] Īzāks aicināja savus divus dēlus Ēsavu un Jēkabu, un tie atnāca pie viņa, un viņš tiem sacīja: “Mani dēli, es eju pa savu tēvu ceļu, uz mūžīgo namu, kur ir mani tēvi.
2 Tāpēc apglabājiet mani blakus manam tēvam Ābrahāmam, divkāršajā alā hetieša Efrona tīrumā, kur Ābrahāms nopirka kapu apbedīšanai; kapā, ko es sev izraku, tur apglabājiet mani.
3 Un to Es jums pavēlu, mani dēli, lai jūs darītu taisnību un godīgumu virs zemes, lai Tas Kungs varētu likt jums notikt visam, ko Tas Kungs ir apsolījis darīt Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem.
4 Un mīliet viens otru, mani dēli, savus brāļus, kā cilvēks, kas mīl savu dvēseli, un lai katrs meklē to, kas varētu nākt par labu savam brālim, un rīkojieties kopā uz zemes; un lai viņi mīl viens otru kā savas dvēseles.
5 Un attiecībā uz elku jautājumu es jums pavēlu un pamācu tos noraidīt, ienīst un nemīlēt, jo tie ir pilni maldināšanas tiem, kas tos pielūdz, un tiem, kas to priekšā klanās.
6 Atcerieties, mani dēli, To Kungu, jūsu tēva Ābrahāma Dievu, un to, kā arī es Viņu pielūdzu un kalpoju Viņam taisnībā un priekā, lai Viņš jūs vairotu un jūsu pēcnācējus vairotu kā debesu zvaigznes un nostiprinātu jūs virs zemes kā taisnības stādu, kas netiks izrauts uz visām paaudzēm mūžīgi.
7 Un tagad es likšu jums zvērēt lielu zvērestu – jo nav lielāka zvēresta par to, ka Viņš ir godājams, liels, krāšņs, brīnišķīgs un varens, kas radīja debesis un zemi un visu kopā –, ka jūs Viņu bīsities un pielūgsit.
8 Un lai ikviens mīlētu savu brāli ar sirsnību un taisnīgumu un lai neviens no šī brīža nevēlētos ļaunu pret savu brāli mūžīgi mūžos, lai jums labi izdotos visos jūsu darbos un jūs netiktu iznīcināti.
9 Un, ja kāds no jums domā ļaunu pret savu brāli, tad ziniet, ka no šī brīža ikviens, kas domā ļaunu pret savu brāli, kritīs viņa rokās un tiks izrauts no dzīvo zemes, un viņa pēcnācēji tiks iznīcināti no debesīm.
10 Bet nemiera, lāsta, sašutuma un dusmu dienā, ar liesmojošu, rijīgu uguni, kā Viņš dedzināja Sodomu, tāpat Viņš dedzinās arī viņa zemi, viņa pilsētu un visu, kas viņam pieder, un viņš tiks izdzēsts no cilvēku bērnu audzināšanas grāmatas un netiks ierakstīts dzīvības grāmatā, bet gan tajā, kas lemts iznīcībai, un viņš aizies mūžīgā lāstā; lai viņu nosodījums vienmēr tiktu atjaunots naidā un lāstā, dusmās, mokās, sašutumā, mērī un slimībās mūžīgi.
11 Es saku un apliecinu jums, mani dēli, saskaņā ar spriedumu, kas nāks pār vīru, kurš vēlas nodarīt ļaunumu savam brālim.
12 Un tajā dienā viņš sadalīja visu savu mantu starp abiem un lielāko daļu deva pirmdzimtajam, kā arī torni un visu, kas bija ap to, un visu, kas Ābrahāmam piederēja pie Zvēresta akas.
13 Un viņš sacīja: “Šo lielāko daļu es došu pirmdzimtajam.”
14 Un Ēsavs sacīja: “Esmu pārdevis Jēkabam un devis viņam savas pirmdzimtības tiesības; lai tās viņam tiek dotas, un man nav ne vārda, ko par tām teikt, jo tās pieder viņam.”
15 Un Īzāks sacīja: "Svētība lai šodien nāk pār jums, mani dēli, un pār jūsu pēcnācējiem, jo jūs man esat devuši mieru, un mana sirds nav noskumusi par pirmdzimtības tiesībām, lai tu to dēļ nedarītu ļaunumu."
16 Lai Visaugstākais Dievs svētī cilvēku, kas dara taisnību, viņu un viņa pēcnācējus mūžīgi!
17 Un viņš pabeidza tiem pavēlēt un svētīt, un tie ēda un dzēra kopā viņa priekšā, un viņš priecājās, jo starp tiem bija viena doma, un tie aizgāja no viņa un atpūtās tanī dienā un gulēja.
18 Un Īzāks tanī dienā priecīgi gulēja savā gultā; un viņš aizmiga mūžīgā miegā un nomira simt astoņdesmit gadus vecs. Viņam bija divdesmit piecas nedēļas un pieci gadi; un viņu apglabāja viņa divi dēli Ēsavs un Jēkabs.
19 Un Ēsavs devās uz Edoma zemi, Seīra kalnos, un tur apmetās.
20 Un Jēkabs dzīvoja Hebronas kalnos, sava tēva Ābrahāma klejotāju zemes tornī, un viņš pielūdza To Kungu no visas sirds un saskaņā ar redzamajām pavēlēm, kā Viņš bija sadalījis savu paaudžu dienas.
21 Un viņa sieva Lea nomira četrdesmit piektās jubilejas otrās nedēļas ceturtajā gadā [2167 AM], un viņš viņu apglabāja dubultajā alā netālu no viņa mātes Rebekas, pa kreisi no Sāras, viņa tēva mātes, kapa.
22 un visi viņas dēli un viņa dēli nāca kopā ar viņu sērot par viņa sievu Leu un mierināt viņu viņas dēļ, jo viņš to apraudāja, jo viņš to ļoti mīlēja pēc viņas māsas Rāheles nāves.
23 Jo viņa bija nevainojama un taisnīga visos savos ceļos un godāja Jēkabu, un visas dienas, kamēr viņa dzīvoja kopā ar viņu, viņš nedzirdēja no viņas mutes nevienu skarbu vārdu, jo viņa bija lēnprātīga, miermīlīga, taisnīga un cienījama.
24 Un viņš atcerējās visus viņas darbus, ko viņa bija darījusi savas dzīves laikā, un viņš ļoti apraudāja viņu, jo viņš viņu mīlēja no visas savas sirds un no visas savas dvēseles.

37. NODAĻA

1 Un tanī dienā, kad nomira Īzāks, Jēkaba un Ēsava tēvs, [2162 AM] Ēsava dēli dzirdēja, ka Īzāks bija devis vecākā dēla daļu savam jaunākajam dēlam Jēkabam, un viņi bija ļoti sadusmoti.
2 Un viņi strīdējās ar savu tēvu, sacīdami: “Kādēļ tavs tēvs ir devis Jēkabam vecākā daļu un atteicies no tevis, lai gan tu esi vecākais un Jēkabs jaunākais?”
3 Un viņš tiem sacīja: “Tāpēc ka es pārdevu savas pirmdzimtības tiesības Jēkabam par nelielu lēcu porciju, un tajā dienā, kad mans tēvs mani sūtīja medīt un ķert un atnest viņam kaut ko, lai viņš apēstu un mani svētītu, viņš nāca ar viltību un atnesa manam tēvam ēdienu un dzērienu, un mans tēvs viņu svētīja un nodeva mani viņa rokās.”
4 Un tagad mūsu tēvs ir licis mums, man un viņam, zvērēt, ka mēs abi nedomāsim ļaunu ne pret viņa brāli, un ka mēs turpināsim mīlestībā un mierā katrs ar savu brāli un neļausim saviem ceļiem sagrozīties.

5 Un tie viņam sacīja: “Mēs tevi neklausīsim, lai slēgtu ar viņu mieru, jo mūsu spēks ir lielāks nekā viņa spēks, un mēs esam varenāki par viņu; mēs dosimies viņam pretī un viņu nogalināsim, un iznīcināsim viņu un viņa dēlus. Un, ja tu nenāksi mums līdzi, mēs arī tev nodarīsim ļaunu.”
6 Un tagad uzklausiet mūs! Sūtīsim ziņu uz Aramu, Filistiju, Moābu un Amonu, un izraudzīsimies sev izraudzītus vīrus, kas ir kaujai gatavi, un dosimies pret viņu un cīnīsimies ar viņu, un iznīcināsim viņu no zemes, pirms viņš kļūst varens!”
7 Un viņu tēvs tiem sacīja: "Neejiet un nekarojiet ar viņu, ka jūs nekrītat viņa priekšā!"
8 Un tie viņam sacīja: “Arī tāds ir tavs rīcības veids no tavas jaunības līdz šai dienai, un tu savu kaklu liec viņa jūgā.”
9 Mēs neklausīsim šiem vārdiem.” Un viņi sūtīja uz Aramu un pie Adurama pie viņu tēva drauga, un viņi kopā ar viņiem nolīga tūkstoš karotāju, izraudzītus karavīrus.
10 Un pie viņiem nāca no Moāba un no Amona bērniem algotie, tūkstoš izlasītu vīru, un no Filistijas, tūkstoš izlasītu karotāju, un no Edoma un no horiešiem, tūkstoš izlasītu karotāju, un no Kitimas, varonīgi karotāji.
11 Un viņi sacīja savam tēvam: “Ej kopā ar viņiem un vadi viņus, citādi mēs tevi nogalināsim.”
12 Un viņš bija pilns dusmu un sašutuma, redzot, ka viņa dēli spiež viņu iet (viņu) priekšā, lai vestu tos pret viņa brāli Jēkabu.
13 Bet pēc tam viņš atcerējās visu ļaunumu, kas bija apslēpts viņa sirdī pret savu brāli Jēkabu; un viņš neatcerējās zvērestu, ko viņš bija zvērējis savam tēvam un savai mātei, ka viņš visu savu mūžu neizdomās nekādu ļaunu pret savu brāli Jēkabu.
14 Un, neskatoties uz visu šo, Jēkabs nezināja, ka viņi nāk pret viņu kaujā, un viņš sēroja par Leu, savu sievu, līdz viņi pietuvojās pavisam tuvu tornim ar četriem tūkstošiem karotāju un izraudzītiem kara vīriem.
15 Un Hebronas vīri sūtīja pie viņa ziņu: “Redzi, tavs brālis ir nācis pret tevi, lai cīnītos ar četriem tūkstošiem vīru, apvilktiem ar zobeniem, un viņi nes vairogus un ieročus,” jo viņi mīlēja Jēkabu vairāk nekā Ēsavu. Tā viņi viņam teica, jo Jēkabs bija dāsnāks un žēlsirdīgāks vīrs nekā Ēsavs.
16 Bet Jēkabs neticēja, kamēr viņi nebija nonākuši pavisam tuvu tornim.
17 Un viņš aizvēra torņa vārtus un nostājās uz nocietinājuma mūra un runāja ar savu brāli Ēsavu un sacīja: “Cēls ir mierinājums, ar ko tu esi nācis mani mierināt manas sievas nāves dēļ. Vai šis ir zvērests, ko tu zvērēji savam tēvam un vēlreiz savai mātei, pirms viņi nomira? Tu esi lauzis zvērestu, un tanī brīdī, kad tu zvērēji savam tēvam, tu biji nosodīts.”
18 Un tad Ēsavs atbildēja un sacīja viņam: “Ne cilvēku bērniem, ne zemes zvēriem nav nekāda taisnības zvēresta, ko tie, zvērēdami, būtu zvērējuši (derīgu zvērestu) mūžīgi; bet katru dienu tie viens pret otru izdomā ļaunumu, kā katrs varētu nogalināt savu pretinieku un ienaidnieku.
19 Un tu mani un manus bērnus ienīsti mūžīgi. Un brālības saites ar tevi netiek ievērotas.
20 Klausies šos vārdus, ko es tev pasludinu: ja mežacūka var mainīt savu ādu un padarīt savus sarus tik mīkstus kā vilna, vai ja tā var likt savai galvai izaugt ragiem kā brieža vai aitas ragiem, tad es ievērošu brālības saites ar tevi, un, ja krūtis atšķīrās no savas mātes, jo tu neesi bijis man brālis.
21 Un, ja vilki mierināsies ar jēriem, lai tos neaprītu un nedarītu tiem vardarbību, un ja viņu sirdis būs vērstas uz labu, tad manā sirdī būs miers pret tevi.
22 Un, ja lauva kļūst par vērša draugu un slēdz ar to mieru, un, ja tas ir saistīts ar to vienā jūgā un ar to kopā ar to, tad es slēgšu ar tevi mieru.
23 Un, kad krauklis kļūs balts kā raza, tad zini, ka Es tevi mīlēju un slēgšu ar tevi mieru, tu tiksi izrauta ar saknēm, un tavi dēli tiks izrauts ar saknēm, un tev nebūs miera.
24 Un, kad Jēkabs redzēja, ka viņš bija tik ļauns pret viņu no visas savas sirds un dvēseles, ka gribēja viņu nonāvēt, un ka viņš bija lēkājis kā mežacūka, kas uzbrūk šķēpam, kas to caurdur un nonāvē, un neatkāpjas no tā;
25 Tad viņš pavēlēja savējiem un saviem kalpiem uzbrukt viņam un visiem viņa biedriem.

38. NODAĻA

1 Un pēc tam Jūda runāja ar savu tēvu Jēkabu un sacīja viņam: “Savelc savu loku, tēvs, un raidi savas bultas un nogāž pretinieku un nogalini ienaidnieku; un lai tev ir spēks, jo mēs nenogalināsim tavu brāli, jo viņš ir tāds pats kā tu, un viņš ir līdzīgs tev, dosim viņam (šo) godu.”
2 Tad Jēkabs uzvilka savu loku, raidīja bultu un trāpīja Ēsavam, savam brālim (pa labo krūtīm), un viņš to nogalināja.
3 Un viņš atkal raidīja bultu un trāpīja aramejietim Adoranam kreisajā krūtīs, atgrūda viņu atpakaļ un nogalināja.
4 Un tad izgāja Jēkaba dēli, viņi un viņu kalpi, sadaloties pulkos torņa četrās pusēs.
5 Un Jūda devās pa priekšu, un Naftalis un Gads ar viņu, un piecdesmit kalpi ar viņu torņa dienvidu pusē, un viņi nogalināja visus, ko atrada sev priekšā, un neviens no viņiem neizbēga.
6 Un Levijs, Dans un Ašers devās uzbrukumā torņa austrumu pusē, un piecdesmit (vīri) kopā ar viņiem, un viņi nogalināja Moāba un Amona karotājus.
7 Un Rūbens, Isašars un Zebulons izgāja torņa ziemeļu pusē un piecdesmit vīri līdzi, un tie nogalināja filistiešu karotājus.
8 Un Simeons, Benjamīns un Rūbena dēls Ēnohs devās uz torņa rietumu pusi, un piecdesmit (vīri) kopā ar viņiem, un viņi nogalināja četrsimt vīrus no Edomas un horiešiem, drosmīgus karotājus; un seši simti bēga, un četri no Ēsava dēliem bēga kopā ar viņiem un atstāja savu tēvu guļam nokautu, jo viņš bija kritis uz kalna, kas atrodas Aduramā.
9 Un Jēkaba dēli vajāja viņus līdz Seīra kalniem. Un Jēkabs apglabāja savu brāli kalnā, kas ir Aduramā, un atgriezās savās mājās.
10 Un Jēkaba dēli smagi uzbruka Ēsava dēliem Seīra kalnos un nolieca savus kaklus, ka tie kļuva par Jēkaba dēlu kalpiem.
11 Un viņi sūtīja pie sava tēva (lai jautātu), vai viņiem vajadzētu slēgt ar viņiem mieru vai viņus nogalināt.
12 Un Jēkabs sūtīja ziņu saviem dēliem, lai tie noslēgtu mieru, un tie noslēdza ar tiem mieru un uzlika tiem verdzības jūgu, tā ka tie vienmēr maksāja nodevas Jēkabam un viņa dēliem.

13 Un viņi turpināja maksāt Jēkabam nodevas līdz tai dienai, kad viņš devās uz Ēģipti.
14 Un Edoma dēli nav atbrīvojušies no verdzības jūga, ko divpadsmit Jēkaba dēli tiem bija uzlikuši, līdz pat šai dienai.
15 Un šie ir ķēniņi, kas valdīja Edomā, pirms kāds ķēniņš valdīja pār Israēla bērniem [līdz šai dienai] Edomas zemē.
16 Un Balaks, Beora dēls, valdīja pār Edomā, un viņa pilsētas vārds bija Danaba.
17 Un Balaks nomira, un viņa vietā valdīja Jobabs, Zaras dēls no Boseras.
18 Un Jobabs nomira, un viņa vietā par ķēniņu kļuva Asams no Temana zemes.
19 Un Asams nomira, un viņa vietā par ķēniņu kļuva Adats, Berada dēls, kas nogalināja Midiānu Moāba laukā, un viņa pilsētas vārds bija Avita.
20 Un Adats nomira, un viņa vietā valdīja Salmans no Amasekas.
21 Un Salmans nomira, un viņa vietā valdīja Sauls no Raābotas (pie) upes.
22 Un Sauls nomira, un viņa vietā par ķēniņu kļuva Ba'elunans, Ahbora dēls.
23 Un nomira Ba'elunans, Ahbora dēls, un viņa vietā valdīja Adata, un viņa sievas vārds bija Maitabita, Matarata meita, Metabedza'aba meita.
24 Šie ir ķēniņi, kas valdīja Edoma zemē.

39. NODAĻA

1 Un Jēkabs dzīvoja sava tēva svešinieka zemē, Kānaāna zemē. Šie ir Jēkaba ciltsraksti.
2 Un Jāzepam bija septiņpadsmit gadi, kad viņu aizveda uz Ēģiptes zemi, un viņu nopirka Potifārs, faraona einuhs, galvenais pavārs.
3 Un viņš iecēla Jāzepu pār visu savu namu, un Tā Kunga svētība nāca pār ēģiptieša namu Jāzepa dēļ, un Tas Kungs lika viņam labi paveikt visu, ko viņš darīja.
4 Un ēģiptietis visu nodeva Jāzepa rokās, jo viņš redzēja, ka Tas Kungs ir ar viņu un ka Tas Kungs viņam lika labi paveikt visu, ko viņš darīja.
5 Un Jāzepa izskats bija daiļš [un viņa izskats bija ļoti skaists], un viņa kunga sieva pacēla savas acis un ieraudzīja Jāzepu, un viņa iemīlējās viņā un lūdza viņu gulēt ar viņu.
6 Bet viņš neatdeva savu dvēseli un atcerējās To Kungu un vārdus, ko Jēkabs, viņa tēvs, mēdza lasīt no Ābrahāma vārdiem, ka nevienam vīrietim nevajadzētu iesaistīties netiklībā ar sievieti, kurai ir vīrs; ka viņam nāves sods ir noteikts debesīs Visaugstākā Dieva priekšā, un grēks tiks ierakstīts pret viņu mūžīgajās grāmatās nepārtraukti Tā Kunga priekšā.
7 Un Jāzeps atcerējās šos vārdus un atteicās ar viņu gulēt.
8 Un viņa lūdza viņu veselu gadu, bet viņš atteicās un neklausīja.
9 Bet viņa viņu apskāva un cieši turēja namā, lai piespiestu viņu gulēt pie viņas, un aizslēdza nama durvis un cieši turēja viņu; bet viņš atstāja savu apģērbu viņas rokās, izlauzās pa durvīm un aizbēga no viņas klātbūtnes.
10 Un sieviete redzēja, ka viņš negrib ar viņu gulēt, un viņa viņu nomelnoja viņa kunga priekšā, sacīdama: "Tavs ebreju kalps, kuru tu mīli, meklēja mani piespiest, lai viņš varētu gulēt ar mani; un notika, kad es pacēlu balsi, viņš aizbēga un atstāja savu apģērbu manās rokās, kamēr es viņu turēju, un izlauzās pa durvīm."
11 Un ēģiptietis ieraudzīja Jāzepa drēbes un uzlauztās durvis un dzirdēja savas sievas vārdus, un viņš iemeta Jāzepu cietumā, vietā, kur tika turēti gūstekņi, kurus ķēniņš bija ieslodzījis.
12 Un viņš tur bija cietumā, un Tas Kungs deva Jāzepam labvēlību cietuma sargu priekšnieka acīs un līdzjūtību viņa priekšā, jo viņš redzēja, ka Tas Kungs bija ar viņu un ka Tas Kungs lika visam, ko viņš darīja, izdoties.
13 Un viņš visu nodeva viņa rokās, un cietuma sargu priekšnieks nezināja neko par to, kas bija pie viņa, jo Jāzeps visu darīja, un Tas Kungs to bija pabeidzis.
14 Un viņš tur palika divus gadus. Un tanīs dienās faraons, Ēģiptes ķēniņš, sadusmojās uz saviem diviem einuhiem, uz galveno dzērienu devēju un uz galveno maizes cepēju, un viņš tos ieslodzīja galvenā pavāra namā, cietumā, kur tika turēts Jāzeps.
15 Un cietuma sargu priekšnieks iecēla Jāzepu tiem kalpot, un viņš kalpoja tiem.
16 Un viņi abi, galvenais dzērienu devējs un galvenais maizes cepējs, sapņoja sapni un pastāstīja to Jāzepam.
17 Un tā, kā viņš tiem to bija iztulkojis, tā tas arī notika, un faraons atjaunoja galveno dzērienu devēju viņa amatā, un galveno maizes cepēju viņš nogalināja, kā Jāzeps tiem bija iztulkojis.
18 Bet galvenais dzērienu devējs aizmirsa Jāzepu cietumā, lai gan bija viņam paziņojis, kas ar viņu notiks, un neatcerējās pateikt faraonam, kā Jāzeps viņam bija pateicis, jo bija aizmirsis.

40. NODAĻA

1 Un tajās dienās faraonam vienā naktī bija divi sapņi par badu, kas bija gaidāms visā zemē, un viņš pamodās no miega un sasauca visus sapņu tulkus, kas bija Ēģiptē, un burvjus, un pastāstīja tiem savus divus sapņus, bet tie nespēja tos izskaidrot.
2 Un tad galvenais dzērienu devējs atcerējās Jāzepu un runāja par viņu ķēniņam, un viņš viņu izveda no cietuma, un tas viņam izstāstīja divus savus sapņus.
3 Un viņš sacīja faraona priekšā, ka viņa divi sapņi ir viens, un viņš tam sacīja: "Nāks septiņi gadi, kuros būs pārpilnība visā Ēģiptes zemē, un pēc tam septiņi bada gadi, tāds bads, kāds vēl nav bijis visā zemē."
4 Un tagad lai faraons ieceļ uzraugus visā Ēģiptes zemē, un lai tie uzkrāj pārtiku katrā pilsētā visām pārticības gadu dienām, un pārtika būs septiņiem bada gadiem, un zeme neaizies bojā bada dēļ, jo tas būs ļoti bargs.
5 Un Tas Kungs deva Jāzepam labvēlību un žēlastību faraona acīs, un faraons sacīja saviem kalpiem: "Mēs neatradīsim tik gudru un prātīgu vīru kā šis vīrs, jo Tā Kunga Gars ir ar viņu."
6 Un viņš iecēla viņu par otro visā savā valstībā un deva viņam varu pār visu Ēģipti un lika viņam braukt faraona otrajos ratos.
7 Un viņš apģērba viņu bisusa drēbēs un uzlika viņam zelta ķēdi ap kaklu, un (vēstnesis) viņa priekšā sauca: "El 'El wa 'Abirer!" un uzlika viņam gredzenu uz rokas, iecēla viņu par valdnieku pār visu savu namu, paaugstināja viņu un sacīja viņam: "Tikai tronī es būšu lielāks par tevi!"

8 Un Jāzeps valdīja pār visu Ēģiptes zemi, un visi faraona prinči un visi viņa kalpi, un visi, kas darīja ķēniņa lietas, viņu mīlēja, jo viņš staigāja taisnīgi, jo viņš nebija lepns un augstprātīgs, un viņš necienīja cilvēka vaigu un nepieņēma dāvanas, bet viņš taisnīgi tiesāja visus zemes iedzīvotājus.
9 Un Ēģiptes zeme bija mierā faraona priekšā Jāzepa dēļ, jo Tas Kungs bija ar viņu un deva viņam labvēlību un žēlastību visās viņa paaudzēs visu to priekšā, kas viņu pazina, un to priekšā, kas par viņu dzirdēja, un faraona valstība bija labi sakārtota, un tajā nebija ne Sātana, ne ļauna cilvēka.
10 Un ķēniņš nosauca Jāzepu par Sefantifānu un deva Jāzepam par sievu Potifāra meitu, Heliopoles priestera, galvenā pavāra, meitu.
11 Un tanī dienā, kad Jāzeps stāvēja faraona priekšā, viņam bija trīsdesmit gadi.
12 Un tanī gadā Īzāks nomira. Un notika, kā Jāzeps bija teicis savu divu sapņu interpretācijā, kā viņš bija teicis, ka bija septiņi pārticības gadi visā Ēģiptes zemē, un Ēģiptes zeme deva bagātīgu ražu – astoņpadsmit simti mēru.
13 Un Jāzeps savāca pārtiku katrā pilsētā, līdz tās bija pilnas ar labību, līdz tās vairs nevarēja saskaitīt un izmērīt tās daudzuma dēļ.

41. NODAĻA

1 Un četrdesmit piektajā jubilejā, otrajā nedēļā, (un) otrajā gadā, [2165 AM] Jūda par savu pirmdzimto sievu ņēma Ēru, no Aramas meitām, vārdā Tamāra.
2 Bet viņš to ienīda un negulēja ar viņu, jo viņa māte bija no Kanaāna meitām, un viņš gribēja sev sievu ņemt no savas mātes radiem, bet Jūda, viņa tēvs, viņam to neļāva.
3 Un šis Ērs, Jūdas pirmdzimtais, bija ļauns, un Tas Kungs viņu nonāvēja.
4 Un Jūda sacīja Onanam, savam brālim: "Ej pie sava brāļa sievas un izpildi vīra brāļa pienākumu pret viņu un radini savam brālim pēcnācējus."
5 Un Onans zināja, ka pēcnācēji nepiederēs viņam, bet tikai viņa brālim, tāpēc viņš iegāja sava brāļa sievas namā un izkaisīja sēklu zemē, un viņš kļuva ļauns Tā Kunga acīs, un Viņš viņu nonāvēja.
6 Un Jūda sacīja Tamārai, savai vedeklai: "Paliec sava tēva namā kā atraitne, līdz mans dēls Šela pieaugs, un es tevi došu viņam par sievu."
7 Un viņš uzauga; bet Bedsuēla, Jūdas sieva, neļāva savam dēlam Šelam precēties. Un Bedsuēla, Jūdas sieva, nomira [2168. gadā] šīs nedēļas piektajā gadā.
8 Un sestajā gadā Jūda devās uz Timnu cirpt savas avis. [2169. g.] Un tie teica Tamārai: "Redzi, tavs sievastēvs dodas uz Timnu cirpt savas avis."
9 Un viņa novilka savas atraitnes drēbes, uzlika plīvuru, izrotāja sevi un apsēdās vārtos pie ceļa uz Timnu.
10 Un, kad Jūda gāja, viņš to atrada un noturēja to par netikli un sacīja viņai: "Ļauj man pie tevis ieiet!" Un viņa viņam sacīja: "Nāc iekšā!" Un viņš iegāja.
11 Un viņa sacīja viņam: "Dod man manu algu!" Un viņš viņai sacīja: "Man rokā nekā nav, kā vien mans gredzens, kas ir manā pirkstā, mana kaklarota un mans spieķis, kas ir manā rokā."
12 Un viņa sacīja viņam: "Dod man tos, līdz tu man atsūtīsi manu algu!" Un viņš viņai sacīja: "Es tev sūtīšu kazlēnu." Un viņš tos viņai deva, un viņš iegāja pie viņas, un viņa kļuva no viņa grūta.
13 Un Jūda devās pie savām aitām, un viņa nonāca sava tēva namā.
14 Un Jūda sūtīja āzi ar sava gana, Adullamīta, roku, bet tas to neatrada; un viņš jautāja tās vietas iedzīvotājiem, sacīdams: "Kur ir tā netikle, kas šeit bija?" Un tie viņam atbildēja: "Šeit pie mums nav nekādas netikles."
15 Un viņš atgriezās un paziņoja viņam, sacīdams, ka nav viņu atradis: "Es jautāju tās vietas iedzīvotājiem, un viņi man teica: "Šeit nav nekādas netikles.""
16 Un viņš sacīja: "Lai viņa tos patur, lai mēs nekļūtu par apsmieklu." Un, kad viņa bija pavadījusi trīs mēnešus, kļuva skaidrs, ka viņa ir stāvoklī, un Jūdam tika paziņots, sakot: "Redzi, Tamāra, tava vedekla, ir stāvoklī no netiklības."
17 Un Jūda nogāja sava tēva namā un sacīja savam tēvam un brāļiem: "Izvediet viņu ārā, lai viņi viņu sadedzina, jo viņa ir darījusi nešķīstību Israēlā!"
18 Un, kad viņu izveda, lai viņu sadedzinātu, viņa aizsūtīja savam sievastēvam gredzenu, kaklarotu un zizli, sacīdama: "Pazini, kam tie pieder, jo no viņa es esmu kļuvusi grūta."
19 Un Jūda to atzina un sacīja: "Tamāra ir taisnīgāka nekā es."
20 Un tāpēc lai viņi viņu nesadedzina!' Un šī iemesla dēļ viņa netika dota Šelam, un viņš vairs viņai netuvojās.
21 Un pēc tam viņa dzemdēja divus dēlus, Perecu [2170. g.] un Zerahu, šīs otrās nedēļas septītajā gadā.
22 Un tad septiņi auglības gadi bija pagājuši, par kuriem Jāzeps bija stāstījis faraonam.
23 Un Jūda atzina, ka viņa darītais darbs bija ļauns, jo viņš bija gulējis ar savu vedeklu, un viņš to uzskatīja par naidīgu savās acīs, un viņš atzina, ka ir pārkāpis likumu un nomaldījies, jo viņš bija atsedzis sava dēla apakšsvārkus, un viņš sāka vaimanāt un lūgties Tā Kunga priekšā par savu pārkāpumu.
24 Un mēs viņam sapnī teicām, ka tas viņam ir piedots, jo viņš dedzīgi lūdza Dievu, žēlojās un vairs to nav izdarījis.
25 Un viņš saņēma piedošanu, jo viņš atgriezās no sava grēka un no savas nezināšanas, jo viņš bija daudz pārkāpis mūsu Dieva priekšā; un ikviens, kas tā rīkojas, ikviens, kas guļ pie savas vīramātes, lai viņi viņu sadedzina ugunī, lai viņš tajā sadedzina, jo uz viņiem ir nešķīstība un piesārņojums, lai viņi viņus sadedzina ugunī.
26 Un pavēli Israēla bērniem, lai viņu vidū nebūtu nekādas nešķīstības, jo ikviens, kas guļ pie savas vedeklas vai pie savas vīramātes, ir darījis nešķīstību; lai viņi sadedzina ugunī vīrieti, kas ar viņu gulējis, un tāpat sievieti, un Viņš novērsīs dusmas un sodu no Israēla.
27 Un Jūdam mēs teicām, ka viņa divi dēli nebija gulējuši ar viņu, un šī iemesla dēļ viņa pēcnācēji tika nostiprināti otrajai paaudzei un netiks izrauti.
28 Jo ar vienkāršām acīm viņš bija gājis un meklējis sodu, proti, saskaņā ar Ābrahāma spriedumu, ko viņš bija pavēlējis saviem dēliem, Jūda bija meklējis viņu sadedzināt ugunī.

42. NODAĻA

1 Un četrdesmit piektā jubilejas gada trešās nedēļas pirmajā gadā zemē sāka nākt bads, un zeme vairs nedeva lietu, jo nekas nelija.
2 Un zeme kļuva neauglīga, bet Ēģiptes zemē bija pārtika, jo Jāzeps bija savācis zemes sēklu septiņos pārpilnības gados un bija to saglabājis.
3 Un ēģiptieši nāca pie Jāzepa, lai viņš tiem dotu pārtiku, un viņš atvēra klētis, kur bija pirmā gada labība, un pārdeva to zemes ļaudīm par zeltu.
4 <Bet bads bija ļoti smags Kanaāna zemē>, un Jēkabs dzirdēja, ka Ēģiptē ir pārtika, un viņš sūtīja savus desmit dēlus, lai tie viņam sagādātu pārtiku Ēģiptē; bet Benjamīnu viņš nesūtīja, un <desmit Jēkaba dēli> ieradās <Ēģiptē> starp tiem, kas devās (tur).
5 Un Jāzeps tos pazina, bet tie viņu nepazina, un viņš runāja ar tiem un jautāja tiem, un viņš tiem sacīja: "Vai jūs neesat izlūki un vai neesat atnākuši izpētīt zemes pieejas?" Un viņš tos ieslodzīja.
6 Un pēc tam viņš tos atkal atbrīvoja, aizturēja Simeonu vienu un atlaida viņa deviņus brāļus.
7 Un viņš piepildīja viņu maisus ar labību un ielika viņu zeltu viņu maisos, un viņi to nezināja.
8 Un viņš pavēlēja tiem atvest savu jaunāko brāli, jo tie viņam bija stāstījuši, ka viņu tēvs ir dzīvs, un ka viņu jaunākais brālis ir dzīvs.
9 Un viņi devās augšup no Ēģiptes zemes un nonāca Kānaāna zemē; un viņi pastāstīja savam tēvam visu, kas ar viņiem bija noticis, un kā zemes kungs ar viņiem bija bargi runājis un sagūstījis Simeonu, līdz viņi atvedīs Benjamīnu.
10 Un Jēkabs sacīja: “Jūs esat mani atņēmuši bērniem! Jāzepa vairs nav, un arī Simeona vairs nav, un jūs aizvedīsiet Benjamīnu. Pār mani ir nākusi jūsu ļaunprātība.”
11 Un viņš sacīja: “Mans dēls neies jums līdzi, lai viņš nesaslimst, jo viņu māte dzemdēja divus dēlus, un viens ir miris, un arī šo jūs ņemsiet no manis. Ja viņam ceļā varbūt saslimtu drudzis, jūs manu vecumu ar bēdām novestu līdz nāvei.”
12 Jo viņš redzēja, ka viņu nauda katram bija atdota atpakaļ viņa maisā, un šī iemesla dēļ viņš baidījās viņu sūtīt.
13 Un bads pieņēmās spēkā un kļuva liels Kanaāna zemē un visās zemēs, izņemot Ēģiptes zemi, jo daudzi ēģiptiešu bērni bija krājuši savu sēklu pārtikai no tā laika, kad viņi redzēja Jāzepu vācam sēklas un noliekam tās šķūņos un saglabājam bada gadiem.
14 Un Ēģiptes iedzīvotāji ar to pārtika sava bada pirmajā gadā.
15 Bet, kad Israēls redzēja, ka bads bija ļoti smags tanī zemē un ka nebija glābšanas, viņš sacīja saviem dēliem: "Ejiet atkal un sagādājiet mums pārtiku, ka mēs nemirstam!"
16 Un viņi sacīja: “Mēs neiesim; ja mūsu jaunākais brālis nenāks mums līdzi, mēs neiesim.”
17 Un Israēls saprata, ka, ja viņš nesūtīs viņu līdzi, viņi visi ies bojā bada dēļ
18 Un Rūbens sacīja: “Dod viņu manā rokā, un, ja es viņu tev neatvedīšu atpakaļ, tad nokauj manus divus dēlus viņa dvēseles vietā!”
19 Un viņš tam sacīja: “Viņš lai neiet tev līdzi.” Un Jūda pienāca klāt un sacīja: “Sūti viņu man līdzi, un, ja es viņu pie tevis neatvedīšu, lai es nesu vainu tavā priekšā visas savas dzīves dienas.”
20 Un viņš sūtīja viņu kopā ar viņiem šīs nedēļas otrajā gadā, mēneša pirmajā dienā, un viņi nonāca Ēģiptes zemē kopā ar visiem, kas gāja, un (viņu rokās) bija dāvanas: stakte, mandeles, terebinta rieksti un tīrs medus.
21 Un tie nogāja un nostājās Jāzepa priekšā, un viņš ieraudzīja savu brāli Benjamīnu, un viņš to pazina un sacīja tiem: “Vai šis ir jūsu jaunākais brālis?” Un tie viņam atbildēja: “Tas ir viņš.” Un viņš sacīja: “Lai Tas Kungs ir tev žēlīgs, mans dēls!”
22 Un viņš to aizsūtīja savā namā, un tas atveda pie tiem Simeonu, un viņš tiem sarīkoja mielastu, un tie pasniedza viņam dāvanu, ko bija atnesuši savās rokās.
23 Un tie ēda viņa priekšā, un viņš visiem deva daļu, bet Benjamīna daļa bija septiņas reizes lielāka nekā jebkuram no viņu vidus.
24 Un tie ēda un dzēra, un cēlās un palika pie saviem ēzeļiem.
25 Un Jāzeps izstrādāja plānu, kā uzzināt viņu domas par to, vai viņu vidū valda miermīlīgas domas, un viņš sacīja pārvaldniekam, kas bija pār viņa namu: “Piepildi visus viņu maisus ar pārtiku un atdod viņu naudu viņu traukos, un manu kausu, sudraba kausu, no kura es dzeru, ieliec jaunākā maisā un sūti viņus prom.”

43. NODAĻA

1 Un viņš darīja tā, kā Jāzeps viņam bija pavēlējis, un piepildīja visus viņu maisus ar pārtiku, ielika viņu naudu viņu maisos un kausu ielika Benjamīna maisā.
2 Un agri no rīta viņi devās ceļā, un, kad viņi bija aizgājuši no turienes, Jāzeps sacīja sava nama pārvaldniekam: “Dzenies viņiem pakaļ, skrien un satver viņus, sakot: “Par labu jūs man esat atmaksājuši ar ļaunu; jūs esat man nozaguši sudraba kausu, no kura mans kungs dzer.” Un atvediet man atpakaļ viņu jaunāko brāli un ātri atvediet (viņu), pirms es eju uz savu tiesneša krēslu.”
3 Un viņš skrēja tiem pakaļ un sacīja tiem saskaņā ar šiem vārdiem.
4 Un tie viņam sacīja: “Lai Dievs pasargā, ka tavi kalpi to darītu un nozagtu no tava kunga nama kādus traukus, un arī naudu, ko mēs pirmo reizi atradām savos maisos, mēs, tavi kalpi, atvedām atpakaļ no Kānaāna zemes.”
5 Kā tad lai mēs zagtu kādu trauku? Redzi, te mēs esam, un mūsu maisi pārmeklē, un, kur vien tu atradīsi kausu kāda no mums maisā, lai viņš tiek nogalināts, un mēs ar saviem ēzeļiem kalposim tavam kungam.
6 Un viņš tiem sacīja: “Ne tā, tikai to vīru, pie kura es atradīšu, es ņemšu par kalpu, un jūs atgriezīsities mierā savās mājās.”
7 Un, kad viņš pārmeklēja viņu maisos, sākot ar vecāko un beidzot ar jaunāko, tas tika atrasts Benjamīna maisā.
8 Un viņi saplēsa savas drēbes un uzkrāva savus ēzeļus un atgriezās pilsētā un nonāca Jāzepa namā, un visi paklanījās viņa priekšā uz sava vaiga līdz zemei.
9 Un Jāzeps tiem sacīja: “Jūs esat darījuši ļaunu.” Un tie atbildēja: “Ko lai mēs sakām un kā lai mēs aizstāvamies? Mūsu kungs ir atklājis savu kalpu pārkāpumu; lūk, mēs esam sava kunga kalpi, tāpat kā mūsu ēzeļi.”
10 Un Jāzeps tiem sacīja: “Arī es bīstos To Kungu; bet jūs ejiet uz savām mājām un ļaujiet savam brālim būt manam kalpam, jo jūs esat darījuši ļaunu. Vai jūs nezināt, ka

cilvēkam patīk savs kauss, tāpat kā man šis kauss? Un tomēr jūs to esat man nozaguši?"
11 Un Jūda sacīja: "Ak, mans kungs, ļauj, lūdzu, savam kalpam pateikt kādu vārdu manam kungam: divi brāļi, ko tava kalpa māte dzemdēja mūsu tēvam; viens aizgāja un pazuda, un nav atrasts, un viņš viens ir palicis no savas mātes, un tavs kalps, mūsu tēvs, viņu mīl, un arī viņa dzīvība ir saistīta ar šī (jauna) zēna dzīvību."
12 Un notiks, ja mēs iesim pie tava kalpa, mūsu tēva, un zēna nebūs ar mums, tad viņš nomirs, un mēs novedīsim savu tēvu ar bēdām līdz nāvei.
13 Bet tagad ļauj man, tavam kalpam, palikt zēna vietā kā vergam pie sava kunga, un lai puisis iet kopā ar saviem brāļiem, jo es esmu kļuvis par viņa galvotāju tava kalpa, mūsu tēva, priekšā, un, ja es viņu neatvedīšu atpakaļ, tavs kalps dzirdēs mūsu tēva vainu mūžīgi."
14 Un Jāzeps redzēja, ka viņi visi ir labvēlīgi viens pret otru, un viņš nevarēja savaldīties, un viņš pateica tiem, ka viņš ir Jāzeps.
15 Un viņš sarunājās ar tiem ebreju valodā, krita tiem ap kaklu un raudāja.
16 Bet tie viņu nepazina un sāka raudāt. Un viņš tiem sacīja: "Neraudiet par mani, bet steidzieties un atvediet pie manis manu tēvu; un jūs redzēsiet, ka tā ir mana mute, kas runā, un mana brāļa Benjamīna acis redz."
17 Jo lūk, šis ir otrais bada gads, un vēl ir pieci gadi bez ražas, bez koku augļiem vai bez aršanas.
18 Nāciet steigšus lejā, jūs un jūsu ģimenes, lai jūs neietu bojā bada dēļ un nebēdātos par savu mantu, jo Tas Kungs mani sūtīja jums pa priekšu, lai sakārtotu lietas, lai daudzi cilvēki varētu dzīvot.
19 Un sakiet manam tēvam, ka es vēl esmu dzīvs, un jūs, lūk, redzat, ka Tas Kungs mani ir iecēlis par tēvu faraonam un par valdnieku pār viņa namu un pār visu Ēģiptes zemi.
20 Un stāstiet manam tēvam par visu manu godību un visām bagātībām un godību, ko Tas Kungs man ir devis."
21 Un pēc faraona pavēles viņš tiem deva ratus un ceļa pārtiku, un viņš tiem visiem deva raibas drēbes un sudrabu.
22 Un viņu tēvam viņš sūtīja drēbes un sudrabu, un desmit ēzeļus, kas nesa labību, un viņš tos atlaida.
23 Un viņi devās augšup un pastāstīja savam tēvam, ka Jāzeps ir dzīvs un dod labību visām zemes tautām, un ka viņš ir valdnieks pār visu Ēģiptes zemi.
24 Un viņu tēvs tam neticēja, jo viņš bija neprātā; bet, kad viņš ieraudzīja ratus, ko Jāzeps bija sūtījis, viņa gars atdzīvojās, un viņš sacīja: "Man pietiek, ja Jāzeps dzīvo; es noiešu lejā un viņu redzēšu, pirms es mirstu."

44. NODAĻA

1 Un Israēls devās ceļā no Hāranas, no savām mājām, trešā mēneša jaunā mēness dienā, un viņš gāja pa Zvēresta akas ceļu, un šī mēneša septītajā dienā viņš upurēja sava tēva Īzāka Dievam.
2 Un Jēkabs atcerējās sapni, ko bija redzējis Bētelē, un baidījās doties uz Ēģipti.
3 Un, kamēr viņš domāja sūtīt ziņu Jāzepam, lai tas nāk pie viņa, un ka tas nekāps lejā, viņš palika tur septiņas dienas, ja nu gadījumā redzētu vīziju par to, vai viņam palikt vai doties lejā.
4 Un viņš svinēja pirmo augļu ražas svētkus ar vecu labību, jo visā Kanaāna zemē nebija ne saujas sēklu [zemē], jo bads bija pār visiem zvēriem, liellopiem un putniem, un arī pār cilvēkiem.
5 Un sešpadsmitajā datumā Tas Kungs parādījās viņam un sacīja viņam: "Jēkab, Jēkab!" Un viņš atbildēja: "Šeit Es esmu!" Un Viņš tam sacīja: "Es esmu tavu tēvu Dievs, Ābrahāma un Īzāka Dievs; nebīsties doties uz Ēģipti, jo tur Es tevi darīšu par lielu tautu; Es iešu kopā ar tevi un tevi atvedīšu atpakaļ, un šajā zemē tu tiksi apglabāts, un Jāzeps uzliks savas rokas uz tavām acīm."
6 Nebīsties; dodies uz Ēģipti!
7 Un viņa dēli cēlās un viņa dēlu dēli cēlās un iekrāva savu tēvu un savas mantas ratos.
8 Un Israēls piecēlās no Zvēresta akas šī trešā mēneša sešpadsmitajā dienā un devās uz Ēģiptes zemi.
9 Un Israēls sūtīja Jūdu sev pa priekšu pie sava dēla Jāzepa, lai izpētītu Gošenes zemi, jo Jāzeps bija sacījis saviem brāļiem, ka viņiem jānāk un jāapmetas tur, lai viņi varētu būt viņa tuvumā.
10 Un šī bija vislabākā (zeme) Ēģiptes zemē, tuvu viņam, visiem (viņiem) un arī lopiem.
11 Un šie ir Jēkaba dēlu vārdi, kas devās uz Ēģipti kopā ar savu tēvu Jēkabu.
12 Rūbens, Israēla pirmdzimtais; un šie ir viņa dēlu vārdi: Ēnohs, Pallu, Hecrons un Karmijs, pieci.
13 Simeons un viņa dēli; un šie ir viņa dēlu vārdi: Jemuēls, Jamīns, Ohads, Jahīns, Cohars un Sauls, cefatiešu sievas dēls, – septiņi.
14 Levijs un viņa dēli; un šie ir viņa dēlu vārdi: Geršons, Kehats un Merarijs, četri.
15 Jūda un viņa dēli; un šie ir viņa dēlu vārdi: Šela, Perecs un Zerahs — četri.
16 Isašars un viņa dēli; un šie ir viņa dēlu vārdi: Tola, Pua, Jasubs un Šimrons — pieci.
17 Zebulons un viņa dēli; un šie ir viņa dēlu vārdi: Sereds, Elons un Jahleēls, četri.
18 Un šie ir Jēkaba dēli un viņu dēli, ko Lea dzemdēja Jēkabam Mezopotāmijā, seši, un viņu viena māsa, Dīna, un visas Leas dēlu dvēseles un viņu dēli, kas devās kopā ar Jēkabu, savu tēvu, uz Ēģipti, divdesmit deviņi, un Jēkabam, viņu tēvam, bija kopā ar viņiem, viņu bija trīsdesmit.
19 Un Zilpas, Leas kalpones, Jēkaba sievas, dēli, kas Jēkabam dzemdēja Gadu un Ašūru.
20 Un šie ir viņu dēlu vārdi, kas devās viņam līdzi uz Ēģipti. Gada dēli: Cifons, Hadži, Šunijs, Ecbons, <un Ērijs>, Arēlijs un Arodis — astoņi.
21 Un Ašera dēli bija Jimna, Išva, <un Išvijs>, Berija un Seraha, viņu viena māsa, sešas.
22 Pavisam četrpadsmit dvēseles, un pavisam Leas dvēseļu bija četrdesmit četras.
23 Un Rāheles, Jēkaba sievas, dēli: Jāzeps un Benjamīns.
24 Un Jāzepam Ēģiptē, pirms viņa tēvs nāca uz Ēģipti, piedzima Asnāta, Heliopoles priestera Potifāra meita, Manase un Efraims, trīs dēli.
25 Un Benjamīna dēli bija Bela, Behers, Ašbels, Gera, Naamans, Ehijs, Rošs, Mupims, Hupims un Ard- vienpadsmit.
26 Un pavisam Rāheles dvēseļu bija četrpadsmit.
27 Un Bilhas, Jēkaba sievas Rāheles kalpones, dēli, kurus viņa dzemdēja Jēkabam, bija Dans un Naftalis.

28 Un šie ir viņu dēlu vārdi, kas devās kopā ar viņiem uz Ēģipti. Un Dana dēli bija Hušims, Samons, Asudi, Ijaka un Salamons — seši.
29 Un viņi nomira tanī gadā, kad viņi iegāja Ēģiptē, un tur palika viens pats Dans Hušims.
30 Un šie ir Naftala dēlu vārdi: Jahziēls, Guni, Jezers, Šalums un Ivs.
31 Un Ivs, kurš bija dzimis pēc bada gadiem, nomira Ēģiptē.
32 Un pavisam bija Rāheles dvēseles, divdesmit sešas.
33 Un visas Jēkaba dvēseles, kas nonāca Ēģiptē, bija septiņdesmit dvēseles. Šie ir viņa bērni un viņa bērnu bērni, pavisam septiņdesmit, bet pieci nomira Ēģiptē pirms Jāzepa, un viņiem nebija bērnu.
34 Un Kanaāna zemē nomira divi Jūdas dēli, Ērs un Onans, un viņiem nebija bērnu, un Israēla bērni apglabāja tos, kas gāja bojā, un tie tika pieskaitīti septiņdesmit pagānu tautām.

45. NODAĻA

1 Un Israēls devās uz Ēģiptes zemi, Gošenes zemē, ceturtā jaunā mēness dienā, četrdesmit piektā jubilejas gada trešās nedēļas otrajā gadā.
2 Un Jāzeps devās pretī savam tēvam Jēkabam uz Gošenas zemi, un viņš krita savam tēvam ap kaklu un raudāja.
3 Un Israēls sacīja Jāzepam: "Ļauj man tagad mirt, tāpēc ka es tevi redzēju, un lai tagad ir svētīts Tas Kungs, Israēla Dievs, Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs, kas nav atturējis Savu žēlastību un labvēlību Savam kalpam Jēkabam."
4 Man pietiek, ka es vēl dzīvs esmu redzējis tavu vaigu; jā, patiesa ir tā vīzija, ko es redzēju Bētelē. Slavēts lai ir Tas Kungs, mans Dievs, mūžīgi mūžos, un svētīts lai ir Viņa vārds!
5 Un Jāzeps un viņa brāļi ēda maizi sava tēva priekšā un dzēra vīnu, un Jēkabs priecājās ar ārkārtīgi lielu prieku, jo redzēja Jāzepu ēdam ar saviem brāļiem un dzeram viņa priekšā, un viņš svētīja visu lietu Radītāju, kas viņu bija pasargājis un bija viņam pasargājis viņa divpadsmit dēlus.
6 Un Jāzeps bija dāvinājis savam tēvam un brāļiem tiesības dzīvot Gošenes zemē un Ramzesā, un visā apkārtējā apgabalā, pār kuru viņš valdīja faraona priekšā. Un Israēls un viņa dēli dzīvoja Gošenes zemē, Ēģiptes zemes labākajā daļā, un Israēlam bija simt trīsdesmit gadi, kad viņš ienāca Ēģiptē.
7 Un Jāzeps apgādāja savu tēvu un brāļus, kā arī viņu mantu ar maizi, cik vien tiem pietika septiņiem bada gadiem.
8 Un Ēģiptes zeme cieta bada dēļ, un Jāzeps ieguva visu Ēģiptes zemi faraonam apmaiņā pret pārtiku, un viņš ieguva ļaudis un viņu lopus un visu faraonam.
9 Un bada gadi bija beigušies, un Jāzeps deva zemes ļaudīm sēklu un pārtiku, lai viņi varētu sēt (zemi) astotajā gadā, jo upe bija pārplūdusi visu Ēģiptes zemi.
10 Jo septiņos bada gados tā nebija pārplūdusi un bija apūdeņojusi tikai dažas vietas upes krastos, bet tagad tā pārplūda, un ēģiptieši apsēja zemi, un tā tajā gadā deva daudz labības.
11 Un šis bija pirmais gads [2178 AM], četrdesmit piektās jubilejas ceturtā nedēļa.
12 Un Jāzeps ņēma no ražas labības piekto daļu ķēniņam un atstāja četras daļas viņiem pārtikai un sēklai, un Jāzeps to padarīja par likumu Ēģiptes zemē līdz šai dienai.
13 Un Israēls dzīvoja Ēģiptes zemē septiņpadsmit gadus, un visas dienas, ko viņš nodzīvoja, bija trīs jubilejas, simt četrdesmit septiņi gadi, un viņš nomira četrdesmit piektās jubilejas piektās nedēļas ceturtajā gadā.
14 Un Israēls svētīja savus dēlus, pirms viņš nomira, un viņš tiem pastāstīja visu, kas tiem notiks Ēģiptes zemē; un viņš tiem darīja zināmu, kas tiem notiks pēdējās dienās, un viņš tos svētīja un deva Jāzepam divas daļas zemē.
15 Un viņš gūlās pie saviem tēviem un tika apglabāts dubultajā alā Kanaāna zemē, blakus savam tēvam Ābrahāmam, kapā, ko viņš sev izraka dubultajā alā Hebronas zemē.
16 Un viņš nodeva visas savas grāmatas un savu tēvu grāmatas savam dēlam Levijam, lai viņš tās saglabātu un atjaunotu saviem bērniem līdz šai dienai.

46. NODAĻA

1 Un notika, ka pēc Jēkaba nāves Israēla bērni savairojās Ēģiptes zemē, un viņi kļuva par lielu tautu, un viņi bija vienprātīgi sirdīs, tā ka brālis mīlēja brāli un katrs palīdzēja savam brālim, un viņi ļoti vairojās un ārkārtīgi vairojās, desmit [2242 AM] gadu nedēļas, visas Jāzepa dzīves dienas.
2 Un nebija ne Sātana, ne kāda ļaunuma visās Jāzepa dzīves dienās, ko viņš nodzīvoja pēc sava tēva Jēkaba, jo visi ēģiptieši godāja Israēla bērnus visās Jāzepa dzīves dienās.
3 Un Jāzeps nomira simt desmit gadu vecumā; septiņpadsmit gadus viņš dzīvoja Kanaāna zemē, desmit gadus viņš bija vergs, trīs gadus cietumā un astoņdesmit gadus viņš bija ķēniņa pakļautībā, valdīdams pār visu Ēģiptes zemi.
4 Un viņš nomira un visi viņa brāļi un visa tā paaudze.
5 Un viņš pavēlēja Israēla bērniem pirms savas nāves, lai tie nestu viņa kaulus līdzi, kad tie izies no Ēģiptes zemes.
6 Un viņš lika tiem zvērēt par viņa kauliem, jo viņš zināja, ka ēģiptieši viņu vairs neizvedīs un neapglabās Kanaāna zemē, jo Makamarons, Kanaāna ķēniņš, dzīvodams Asīrijas zemē, cīnījās ielejā ar Ēģiptes ķēniņu un nogalināja viņu tur, un vajāja ēģiptiešus līdz Ermona vārtiem.
7 Bet viņš nevarēja ieiet, jo par Ēģiptes ķēniņu bija kļuvis cits, jauns ķēniņš, un tas bija varenāks par viņu, un viņš atgriezās Kanaāna zemē, un Ēģiptes vārti bija slēgti, un neviens neizgāja, un neviens neiegāja Ēģiptē.
8 Un Jāzeps nomira četrdesmit sestajā jubilejā, sestajā nedēļā, otrajā gadā, un viņi viņu apglabāja Ēģiptes zemē, un [22:42] visi viņa brāļi nomira pēc viņa.
9 Un Ēģiptes ķēniņš devās karā ar Kanaāna ķēniņu [2263. gadā] četrdesmit septītajā jubilejā, otrā gada otrajā nedēļā, un Israēla bērni iznesa visus Jēkaba bērnu kaulus, izņemot Jāzepa kaulus, un viņi tos apglabāja laukā, dubultajā alā kalnā.
10 Un lielākā daļa (no viņiem) atgriezās Ēģiptē, bet daži no viņiem palika Hebronas kalnos, un tavs tēvs Amrams palika pie viņiem.

11 Un Kanaāna ķēniņš guva uzvaru pār Ēģiptes ķēniņu un aizslēdza Ēģiptes vārtus.
12 Un viņš izdomāja ļaunu nodomu pret Israēla bērniem, lai tos apspiestu, un viņš sacīja Ēģiptes tautai: “Redzi, Israēla bērnu tauta ir vairojusies vairāk nekā mēs.”
13 Nāciet, un rīkosimies ar viņiem gudri, pirms viņi kļūst pārāk vairojušies, un pakļausim viņus verdzībai, pirms karš nāk pār mums un pirms arī viņi cīnās pret mums; citādi viņi pievienosies mūsu ienaidniekiem un aizvedīs viņus no mūsu zemes, jo viņu sirdis un sejas ir vērstas pret Kānaāna zemi.
14 Un viņš iecēla pār tiem darba uzraugus, lai tos pakļautu verdzībai; un tie uzcēla nocietinātas pilsētas faraonam, Pitomam un Ramsesam, un tie uzcēla visus mūrus un visus nocietinājumus, kas bija sagruvuši Ēģiptes pilsētās.
15 Un viņi lika tiem kalpot ar bargumu, un, jo ļaunāk tie tiem izturējās, jo vairāk tie vairojās un vairojās.
16 Un Ēģiptes tauta nicināja Israēla bērnus.

47. NODAĻA

1 Un septītajā nedēļā, septītajā gadā, četrdesmit septītajā jubilejā, tavs tēvs devās prom [2303 AM] no Kanaāna zemes, un tu piedzimi ceturtajā nedēļā, tās sestajā gadā, četrdesmit astotajā jubilejā [2330 AM]; šis bija Izraēla bērnu bēdu laiks.
2 Un faraons, Ēģiptes ķēniņš, izdeva pavēli attiecībā uz viņiem, lai viņi visus savus vīriešu kārtas bērnus, kas dzimuši, iemet upē.
3 Un viņi tos iemeta septiņus mēnešus līdz tavai dzimšanai
4 Un tava māte tevi slēpa trīs mēnešus, un viņi par viņu stāstīja. Un viņa tev uztaisīja šķirstu un apklāja to ar darvu un asfaltu un novietoja to bruģakmenī upes krastā, un viņa tevi tajā ievietoja septiņas dienas, un tava māte nāca naktī un zīdīja tevi, un dienā Miriama, tava māsa, sargāja tevi no putniem.
5 Un tanīs dienās Tarmuta, faraona meita, ieradās mazgāties upē un dzirdēja tavu balsi raudam, un viņa pavēlēja savām kalponēm tevi izvest, un viņas tevi atveda pie viņas.
6 Un viņa tevi izņēma no šķirsta un apžēlojās par tevi.
7 Un tava māsa viņai sacīja: "Vai man iet un pasaukt pie tevis kādu no ebreju sievietēm, lai tā tev zīdītu un barotu šo bērnu?"
8 Un viņa sacīja <viņai>: “Ej!” Un viņa aizgāja un pasauca tavu māti Johebedu, un viņa viņai samaksāja algu un zīdīja tevi.
9 Un pēc tam, kad tu biji pieaudzis, viņi tevi atveda pie faraona meitas, un tu kļuvi viņai par dēlu, un tavs tēvs Amrams iemācīja tev rakstīt, un pēc trim nedēļām viņi tevi atveda ķēniņa galmā.
10 Un tu biji trīs gadu nedēļas galmā līdz tam laikam [2351-], kad tu izgāji no ķēniņa galma un redzēji ēģiptieti sitam tavu draugu, kas bija [2372 AM] no Izraēla bērniem, un tu viņu nogalināji un paslēpi smiltīs.
11 Un otrā dienā tu cīnījies ar diviem Israēla bērniem, un tu sacīji tam, kas darīja pāri: "Kāpēc tu sit savu brāli?"
12 Un viņš sadusmojās un saniknojās un sacīja: “Kas tevi iecēla par valdnieku un tiesnesi pār mums? Vai tu domā mani nogalināt, tāpat kā tu vakar nogalināji ēģiptieti?” Un tu nobijies un bēgi šo vārdu dēļ.

48. NODAĻA

1 Un četrdesmit devītā jubilejas gada trešās nedēļas sestajā gadā tu aizgāji un dzīvoji <Midiāna zemē> piecas nedēļas un vienu gadu. Un tu atgriezies Ēģiptē piecdesmitā jubilejas gada otrā gada otrajā nedēļā.
2 Un tu pats zini, ko Viņš tev teica Sinaja kalnā [24:10 AM] un ko princis Mastēma vēlējās ar tevi darīt, kad tu atgriezies Ēģiptē <pa ceļam, kad tu viņu satiki naktsmītnē>.
3 Vai viņš ar visu savu spēku necentās tevi nonāvēt un atbrīvot ēģiptiešus no tavas rokas, kad redzēja, ka tu esi sūtīts izpildīt tiesu un atriebties ēģiptiešiem?
4 Un Es tevi izglābu no viņa rokas, un tu darīji zīmes un brīnumus, ko tu biji sūtīts darīt Ēģiptē pret faraonu un pret visu viņa namu, pret viņa kalpiem un pret viņa tautu.
5 Un Tas Kungs izpildīja lielu atriebību pār viņiem Israēla dēļ un sodīja viņus ar asinīm, vardēm, utīm un suņu mušām, un ļaundabīgiem augoņiem, kas izlaužas caur asinīm; un viņu lopus ar nāvi; un ar krusas akmeņiem, tādējādi Viņš iznīcināja visu, kas tiem auga; un ar siseņiem, kas aprija atlikumus, kas bija atstāti no krusas, un ar tumsu; un <ar cilvēku un dzīvnieku pirmdzimto nāvi>, un par visiem viņu elkiem Tas Kungs atriebās un sadedzināja tos ugunī.
6 Un viss tika sūtīts caur tavu roku, lai tu paziņotu (šīs lietas), pirms tās tika pabeigtas, un tu runāji ar Ēģiptes ķēniņu visu viņa kalpu un viņa tautas priekšā.
7 Un viss notika pēc Taviem vārdiem; desmit lielas un briesmīgas sodības nāca pār Ēģiptes zemi, lai Tu atriebtos par Israēlu.
8 Un Tas Kungs visu darīja Israēla dēļ un saskaņā ar Savu derību, ko Viņš bija noslēdzis ar Ābrahāmu, lai atriebtos tiem, jo tie tos ar varu bija noveduši verdzībā.
9 Un princis Mastēma nostājās pret tevi un centās tevi nodot faraona rokās, un viņš palīdzēja ēģiptiešu burvjiem,
10 Un viņi piecēlās un darīja tavā priekšā tos ļaunumus, ko mēs viņiem atļāvām darīt, bet līdzekļus, ko mēs neļāvām viņu rokām darīt.
11 Un Tas Kungs viņus sodīja ar ļaundabīgiem audzējiem, un viņi nespēja pastāvēt, jo Mēs viņus iznīcinājām, tā ka viņi nevarēja paveikt nevienu zīmi.
12 Un, neskatoties uz visām (šīm) zīmēm un brīnumiem, princis Mastemā netika apkaunots, jo viņš saņēmās un sauca ēģiptiešus, lai tie vajātu tevi ar visiem ēģiptiešu spēkiem, ar saviem ratiem un ar saviem zirgiem, un ar visiem Ēģiptes tautu pulkiem.
13 Un es stāvēju starp ēģiptiešiem un Israēlu, un mēs izglābām Israēlu no viņa rokas un no viņa tautas rokas, un Tas Kungs veda viņus cauri jūras vidum kā pa sauszemi.
14 Un visas tautas, kuras Viņš bija atvedis vajāt Israēlu, Tas Kungs, mūsu Dievs, iemeta jūras vidū, bezdibeņa dziļumos zem Israēla bērniem, tāpat kā Ēģiptes tauta bija iemetusi savus bērnus upē. Viņš atriebās par 1 000 000 no tiem, un tūkstotis spēcīgu un enerģisku vīru tika iznīcināti viena tavas tautas bērnu zīdītāja dēļ, ko tie bija iemetuši upē.
15 Un četrpadsmitajā dienā, piecpadsmitajā, sešpadsmitajā, septiņpadsmitajā un astoņpadsmitajā dienā princis

Mastemā tika sasiets un ieslodzīts aiz Israēla bērniem, lai viņš tos neapsūdzētu.
16 Un deviņpadsmitajā datumā mēs viņus palaidām vaļā, lai viņi varētu palīdzēt ēģiptiešiem un vajāt Israēla bērnus.
17 Un Viņš nocietināja viņu sirdis un padarīja tos stūrgalvīgus, un Tas Kungs, mūsu Dievs, bija izgudrojis šo nodomu, lai sistu ēģiptiešus un iemestu tos jūrā.
18 Un četrpadsmitajā datumā mēs viņu sasējām, lai viņš neapsūdzētu Izraēla bērnus dienā, kad tie prasīja no ēģiptiešiem traukus un drēbes, sudraba traukus, zelta traukus un bronzas traukus, lai aplaupītu ēģiptiešus apmaiņā pret verdzību, kurā tie bija piespieduši viņus kalpot.
19 Un mēs neizvedām Israēla bērnus no Ēģiptes tukšām rokām.

49. NODAĻA

1 Atceries bausli, ko Tas Kungs tev pavēlēja par Pashā svētkiem, ka tev tie jāsvin savā laikā pirmā mēneša četrpadsmitajā datumā, ka tev tie jānokauj pirms vakara un ka tie jāēd naktī, piecpadsmitā datuma vakarā pēc saulrieta.
2 Jo šajā naktī – svētku sākumā un prieka sākumā – jūs ēdāt Pashā mielastu Ēģiptē, kad visi Mastēmas spēki bija atlaisti, lai nogalinātu visus pirmdzimtos Ēģiptes zemē, sākot no faraona pirmdzimtā līdz gūsteknes kalpones pirmdzimtajam dzirnavās un lopiem.
3 Un šī ir zīme, ko Tas Kungs tiem deva: katrā namā, uz kura palodzes viņi redzēja pirmā gada jēra asinis, (tajā) namā viņiem nebija jāieiet, lai to nokautu, bet gan jāiet (tam garām), lai visi, kas bija namā, tiktu glābti, jo asiņu zīme bija uz tās palodēm.
4 Un Tā Kunga spēki darīja visu, kā Tas Kungs tiem bija pavēlējis, un tie gāja garām visiem Israēla bērniem, un mēris nenāca pār tiem, lai iznīcinātu no viņu vidus nevienu dvēseli, ne liellopu, ne cilvēku, ne suni.
5 Un mēris Ēģiptē bija ļoti briesmīgs, un Ēģiptē nebija neviena nama, kur nebūtu neviena mirušā, raudāšanas un žēlabu.
6 Un viss Israēls ēda Lieldienu jēra gaļu un dzēra vīnu, slavēja, svētīja un pateicās Tam Kungam, savu tēvu Dievam, un bija gatavs iziet no Ēģiptes jūga un no ļaunās verdzības.
7 Un piemini šo dienu visas savas dzīves dienas un ievēro to no gada uz gadu visas savas dzīves dienas, reizi gadā, tās dienā, saskaņā ar visiem tās likumiem, un neatliec to no dienas uz dienu vai no mēneša uz mēnesi.
8 Jo tas ir mūžīgs noteikums un iegravēts debesu plāksnēs attiecībā uz visiem Israēla bērniem, lai viņi to svinētu katru gadu tās dienā vienu reizi gadā visās savās paaudzēs; un dienām nav ierobežojuma, jo tas ir noteikts mūžīgi.
9 Un vīrs, kas ir tīrs no nešķīstības un nenāk to svinēt tās dienā, lai nestu Tā Kunga priekšā pieņemamu upuri un ēstu un dzertu Tā Kunga priekšā tās svētku dienā, tas vīrs, kas ir šķīsts un atrodas Viņa tuvumā, tiks izdeldēts; tāpēc ka viņš nav upurējis Tā Kunga upuri noliktajā laikā, viņš uzņemsies vainu uz sevi.
10 Lai Israēla bērni nāk un svin Pashā svētkus noteiktajā laikā, pirmā mēneša četrpadsmitajā dienā, starp vakariem, no dienas trešās daļas līdz nakts trešajai daļai, jo divas dienas daļas ir dotas gaismai un trešā daļa vakaram.
11 Tas ir tas, ko Tas Kungs tev pavēlējis svinēt starp vakariem.
12 Un to nav atļauts nokaut nevienā gaismas laikā, bet gan laikā, kas robežojas ar vakaru, un lai viņi to ēd vakara laikā līdz nakts trešajai daļai, un visu, kas no tā miesas paliek pāri no nakts trešās daļas un turpmāk, lai viņi to sadedzina ugunī.
13 Un viņiem to nebūs vārīt ūdenī, nedz arī ēst jēlu, bet gan cept uz uguns; viņiem tas būs jāēd ar rūpību, tā galvu ar iekšām un kājām cepiet ugunī un nesalauziet nevienu kaulu, jo Israēla bērniem neviens kauls nebūs salauzts.
14 Šī iemesla dēļ Tas Kungs pavēlēja Israēla bērniem svinēt Pashā svētkus tās noliktajā dienā un nelauzt nevienu kaulu tajā, jo tā ir svētku diena, nolikta diena, un nedrīkst pāriet no dienas uz dienu un no mēneša uz mēnesi, bet svētku dienā tie lai tiek svinēti.
15 Un tu pavēli Israēla bērniem svinēt Pashā svētkus visas savas dienas, katru gadu, reizi gadā, noteiktā laikā, un tie būs kā piemiņas diena, kas ir patīkama Tā Kunga priekšā, un nekāda sērga nenāks pār viņiem, lai nogalinātu vai sistu tanī gadā, kad viņi svin Pashā svētkus savā laikā visos aspektos saskaņā ar Viņa pavēli.
16 Un viņiem to nebūs ēst ārpus Tā Kunga svētnīcas, bet gan Tā Kunga svētnīcas priekšā, un visai Israēla draudzei to būs svinēt savā noteiktajā laikā.
17 Un ikviens vīrs, kas pienāks šajā dienā, to ēdīs jūsu Dieva svētnīcā Tā Kunga priekšā, sākot no divdesmit gadu vecuma, jo tā ir rakstīts un nolikts, ka tas jāēd Tā Kunga svētnīcā.
18 Un, kad Israēla bērni nonāks zemē, ko tie iemantos, Kanaāna zemē, un uzcels Tā Kunga mājokli šīs zemes vidū kādā no savām ciltīm, līdz kamēr Tā Kunga svētnīca būs uzcelta šajā zemē, lai viņi nāk un svin Pashā svētkus Tā Kunga mājokļa vidū un lai viņi to nokauj Tā Kunga priekšā gadu no gada.
19 Un tajās dienās, kad nams Tā Kunga vārdā būs uzcelts viņu mantojuma zemē, viņi turp dosies un vakarā, saulrietā, trešās dienas daļā, nokaus Pashā jēru.
20 Un viņi upurēs tā asinis uz altāra sliekšņa un tā taukus liks uz uguns, kas ir uz altāra, un viņi ēdīs tā miesu, ceptu ugunī nama pagalmā, kas ir iesvētīts Tā Kunga vārdā.
21 Un viņi nedrīkst svinēt Pashā svētkus savās pilsētās, nekur citur, kā vien Tā Kunga telts priekšā vai Viņa nama priekšā, kur mājo Viņa vārds; un viņi nedrīkst nomaldīties no Tā Kunga.
22 Un tu, Mozu, pavēli Israēla bērniem ievērot Pashā svētku noteikumus, kā tas tev ir pavēlēts; pasludini viņiem katru gadu un to dienu, un Neraudzētās maizes svētkus, ka viņiem septiņas dienas jāēd neraudzēta maize, (un) ka viņiem jāievēro to svētki, un ka viņiem katru dienu šajās septiņās prieka dienās jānes ziedojums Tā Kunga priekšā uz jūsu Dieva altāra.
23 Jo jūs steigšus svinējāt šos svētkus, kad izgājāt no Ēģiptes, līdz nonācāt Šūras tuksnesī; jo jūras krastā jūs tos pabeidzāt.

50. NODAĻA

1 Un pēc šī bauslības es tev darīju zināmas Sabata dienas Sinaja tuksnesī, kas ir starp Elimu un Sinaja kalnu.

2 Un Es tev teicu par zemes sabatiem Sinaja kalnā, un Es tev teicu par jubilejas gadiem gadu sabatos, bet to gadu Es tev neesmu teicis, līdz jūs ieiesiet zemē, ko jūs iemantosiet.
3 Un arī zeme ievēros savus sabatus, kamēr tie tajā dzīvos, un zinās gaviļu gadu.
4 Tāpēc Es tev esmu noteicis gadus, nedēļas un gadus, un jubilejas: no Ādama dienām līdz šai dienai ir četrdesmit deviņas jubilejas, viena nedēļa un divi gadi: un vēl ir četrdesmit gadi (burtiski: "tāls laiks"), lai mācītos Tā Kunga pavēles, līdz viņi pāries uz Kanaāna zemi, šķērsojot Jordānu uz rietumiem.
5 Un jubilejas paies, līdz Izraēls būs attīrīts no visas netiklības, nešķīstības, apgānīšanas, grēka un kļūdas vainas un dzīvos ar pārliecību visā zemē, un vairs nebūs ne Sātana, ne kāda cita ļauna, un zeme būs tīra no tā laika mūžīgi.
6 Un lūk, bauslis attiecībā uz Sabatiem - Es tos esmu tev pierakstījis - un visi tā likumu spriedumi.
7 Sešas dienas tev būs strādāt, bet septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, sabats; tanī laikā tev nebūs nekādu darbu darīt, ne tev, ne jūsu dēliem, ne jūsu kalpiem, ne jūsu kalponēm, ne visiem jūsu lopiem, ne arī svešiniekam, kas ir pie tevis.
8 Un vīrs, kas tajā veic jebkādu darbu, mirs: ikviens, kas to dienu apgāna, ikviens, kas guļ ar savu sievu, ikviens, kas saka, ka viņš tajā kaut ko darīs, ka dosies ceļā, lai pirktu vai pārdotu; un ikviens, kas tajā smeļ ūdeni, ko viņš sestajā dienā sev nebija sagatavojis, un ikviens, kas uzņemas kādu nastu, lai to iznestu no savas telts vai no savas mājas, mirs.
9 Sabata dienā jums nebūs nekādu darbu darīt, izņemot to, ko jūs esat sagatavojuši sestajā dienā, lai ēstu, dzertu un atpūstos, un ievērotu sabatu no visiem darbiem tanī dienā un lai slavētu To Kungu, savu Dievu, kas jums ir devis svētku dienu un svētu dienu; un svētās valstības diena visam Israēlam ir šī diena starp viņu dienām mūžīgi.
10 Jo liels ir gods, ko Tas Kungs ir devis Israēlam, ka viņi ēd un dzer un ir paēduši šajā svētku dienā un atpūšas no visa darba, kas pieder cilvēku bērnu darbam, izņemot vīraka dedzināšanu un ziedojumu un kaujamo upuru nešanu Tā Kunga priekšā dienās un Sabatos.
11 Tikai šis darbs ir jāveic sabata dienās Tā Kunga, jūsu Dieva, svētnīcā, lai viņi varētu izlīgt par Israēlu ar nepārtrauktu upuri dienu no dienas, piemiņai, kas ir patīkama Tā Kunga priekšā, un lai Viņš tos vienmēr pieņemtu dienu no dienas, kā tev ir pavēlēts.
12 Un ikviens, kas tanī laikā veic kādu darbu vai dodas ceļojumā, vai apstrādā savu lauku, vai nu savā mājā, vai kādā citā vietā, un kas iekur uguni, vai jāj ar kādu lopu, vai ceļo ar kuģi pa jūru, un kas sit vai nogalina kādu dzīvnieku, vai nokauj zvēru vai putnu, vai kas noķer dzīvnieku, putnu vai zivi, vai kas gavē vai karo Sabatos,
13 Vīrs, kas kādu no šīm lietām dara sabatā, mirs, lai Israēla bērni ievērotu sabatus saskaņā ar zemes pavēlēm attiecībā uz sabatiem, kā tas ir rakstīts plāksnēs, ko Viņš man iedeva, lai es tev uzrakstītu likumus par laikiem un laikiem atbilstoši to dienu iedalījumam. Ar šo ir pabeigts dienu iedalījuma apraksts.